

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

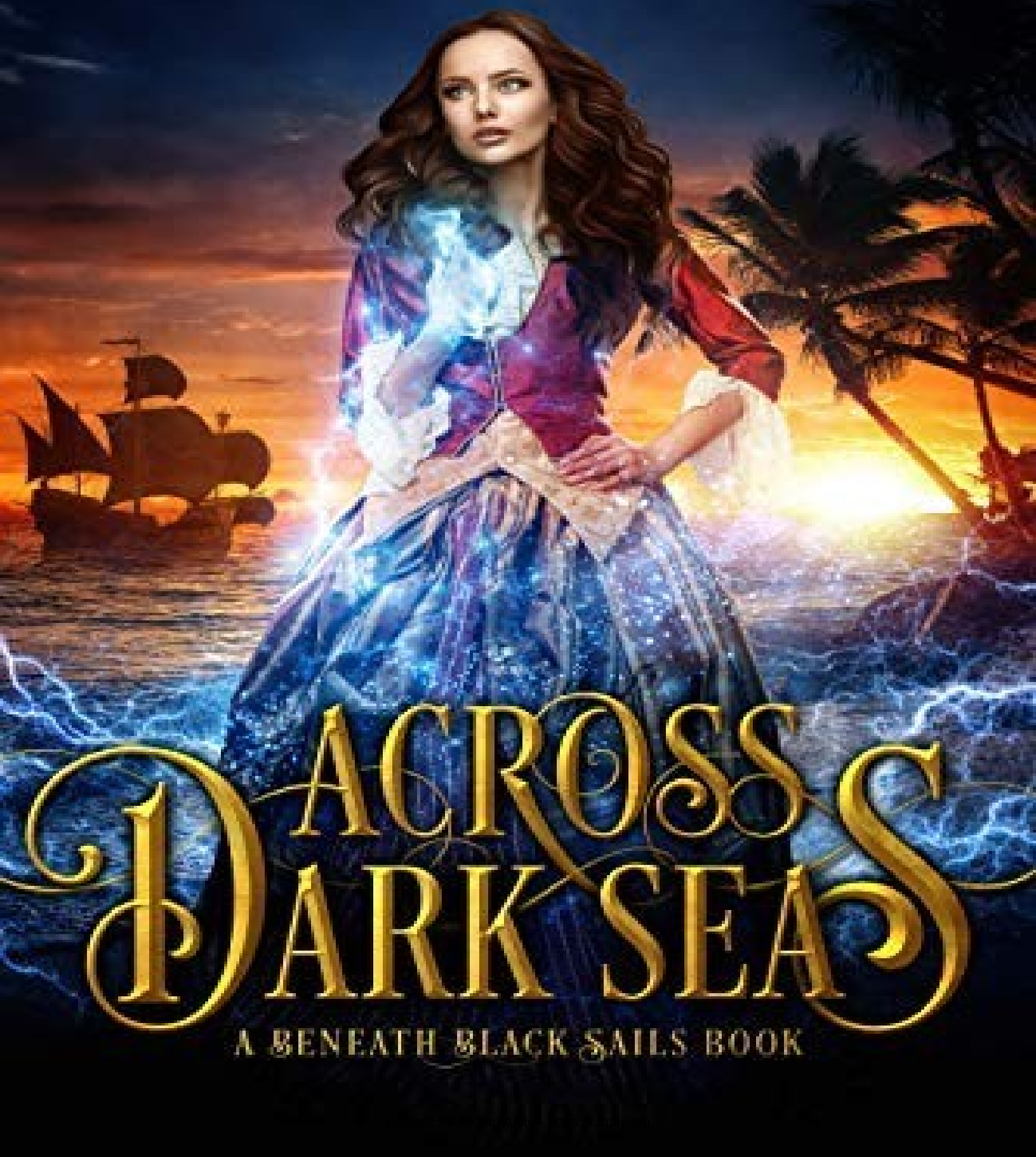
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLARE SAGER

ACROSS DARK SEAS

A BENEATH BLACK SAILS BOOK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A ÖI NEATH ŁLACK ȚAI LS B00 K

ACROSS DARK SEA

CLAR AG R

İÇİNDEKİLER

1. Bir Pazarlık
2. Mükemmel Bir Eşleşme
3. İyi Bir Eş
4. Kilit ve Anahtar Altında
5. Pencerede Bir Fener
6. Demir
7. Gecenin İçine
8. Stone & Bells
9. Sahiplenilen Bir Kadın
10. Ziyaretçiler
11. Uçuş
12. Stand & Deliver
13. Otoban Kadını
14. Kıyıya Vurdu
15. Dikkat Dağıtma
16. Deniz Şarkısı
17. Zümrüt & Yakut
18. Morrigan
19. Barnacle & Perry
20. Bir Bahis
21. Tırmanış
22. Landsick
23. Bir Kadın İşi
24. Lords & Ladies
25. Kara Düşüşü
26. Sadece Doğru
27. Huzur İçinde
28. Verilen ve Bozulan Sözler
29. İşaretli
30. Uslu Bir Eş
31. Karanlık Denizler Boyunca
32. Kan & Bağırsak & Ölüm
33. Crimson & Steel
34. Geri Dönüyoruz
35. Adrift
36. Siyah Gökyüzü
37. Aynanın İçinden
38. Yardımcısı
- Beneath Black Sails - Ön Gösterim

1. Cezalandırma
2. Venatrix
3. Avcı Avı

Bazen bir korsanı yakalamak için bir korsan
gerekir Clare Sager tarafından da
Yazar Hakkında

BİR PAZARLIK

Lady Avice Ferrers ormanda sürünerek ilerlerken zorlukla nefes alıyordu. Bakışlarını avına sabitlemiş, bir ayağını hafifçe yere koymuştu. Ses yok. Güzel.

İleride, büyük bir wolpertinger boynuzlarını yaprakları ve dalları ayırmak için kullanarak çalılıkları karıştırıyordu. Benekli kanatları tavşan gövdesine düzgünce yapışmıştı, tıpkı resimlerdeki gibi gülümsemesine neden oldu.

Bir sonraki adımını da sessizce attı. Çocukken bu konuda ustaydı: Böyle taze bahar bitkileriyle dolu sık ormanlık alanlarda bile hiç ses çıkarmadan hareket edebiliyordu. Saklambaç oynadıklarında kız kardeşini ve diğer çocukları çıldırtmıştı.

Ama bu uzun zaman önceydi ve kadınlar hiçbir yere gizlice girmedikleri için, özellikle de ormanlara, Avice yıllardır bu beceriyi kullanmaya ihtiyaç duymamıştı.

Wolpertinger birkaç adım zıpladı, burnu seğirdi, gözleri parladı, sonra yeni çıkan bir bitkiyi kemirdi.

Sadece üç metre uzaktaydı ve henüz onu duymamıştı. Bu işe yarayabilir.

Kraliçe'nin ormanının kenarına sadece bahçelerde flört eden ve kroket oynayan diğer soylulardan uzakta, huzur içinde kitap okumak için gelmişti. Flört etmek, babasının yapmasına izin verilmeyen şeyler listesindeki pek çok şeyden biriydi.

Bir bankta otururken Robin Hood hakkında bir şeyler okumuş ve ensesi diken diken olmuştu. Ağaçların arasında alçak boynuzları görür görmez bunun bir wolpertinger olduğunu anlamış ve peşinden sürünerek gitmişti.

Fae yaratığını yakalarsa, onunla bir pazarlık yapabilirdi. Hikayeler böyle diyordu.

İsteği basit bir şey olacaktı. Bir hikaye.

Avice bir masal koleksiyoncusuydu. Eşkîyalar, korsanlar, kaşifler, zor durumdaki genç kızları kurtarmak için savaşılan asil prensler. Evde raflar dolusu macera hikâyesi vardı. Çocukken ormanda gizlice dolaşırken Robin Hood ya da Sör Francis Drake gibi davranırdı.

Aristokrat hanımefendilerin macera yaşayamadığını keşfetmek acı bir darbe olmuştu ama kısa süre sonra bir karar vermişti: Eğer macera yaşayamıyorsa, yazacaktı. Bir fae yaratığından gerçek bir hikaye - eğer bunu yazabilirse, Lunden'deki bir yayıncı mutlaka basardı.

Terli avuçlarını eteklerine sürttü ve sinsice yaklaştı.

Bu kadar dikkatle bakmaktan gözleri ağrıyordu ama bu şansı kaybederse - Bahçelere doğru dönerken ağaçların arasından bir şey çarptı.

Avice kollarını iki yana açarak ileri atıldı ama wolpertinger çoktan donmuş, kara gözlerini kocaman açmıştı. Göz açıp kapayınca kadar, Robin Hood'un oklarından biri kadar hızlı ve emin bir şekilde fırladı.

İçini çekti ve şimdi boş olan yere baktı. Gitmiş. Lanet olsun. "Leydi Avice?"

Kalbi sarsıldı. O sesi tanıyordu. Sör Evered Lyons.

O andan bu yana sadece birkaç hafta geçmişti ama yıllar da olabilirdi. Hatfield House'un büyük merdivenlerinden aceleyle inmiş, atış talimi yapma ihtimalinin heyecanını yaşamıştı ama onu görünce olduğu yerde kalakalmıştı.

Koridorda donup kalmış, arkadaşının söylediklerine tepki vermemişti. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

O sabah, evin her santimi tombul lalelerin ve başını sallayan çançiçeklerinin, baş döndürücü sümbüllerin ve vadi zambaklarının, hatta mayıs çiçeği dallarının ve erken açan elma çiçeklerinin ağırlığı altında gıcırdamıştı. Baharı karşılamak ve gelişi için tanrılara ve adil halka teşekkür etmek içindi, ama o anda, hepsinin onun için olduğuna yemin edebilirdi.

Bu ilk görüşte aşk olmalı.

Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyordu, ama daha sonra, hedeflerin yanında, tabancasını incelemiş, küçük çarkları, mekanizmanın mükemmelliğini haykırmıştı. *Mükemmellik* dediğinde ona bakmıştı. Belki de tabancadan daha fazlasını kastetmişti.

Sonra o akşam, gün batımından hemen önce Mayıs tacını çıkardı. Erik rengi, kadifemsi anemonlar, elma beyazı karanfiller, köpüklü küçük mayıs çiçekleri ve yakında açılma vaadiyle dolgunlaşan gül goncalarıyla çok güzel yapılmıştı.

Ve kutlamalara katılan tüm genç hanımlar arasında ona taç giydirmişti.

O zamandan beri duyguları hakkında konuşmamışlardı ama dans etmişler ve büyük salonda birlikte oturmuşlardı. Grup halinde bahçede yürürken her zaman birbirlerine yakın olmayı başarmışlardı. Belki de onu seçmesi, onunla aynı şeyleri hissettiği anlamına geliyordu. Belki de sadece arkadaş canlısı ya da nazik olduğu anlamına geliyordu.

Onun hakkında ne hissederse hissetsin, onu burada, ormanda tek başına bulacaktı. Kendisine şöyle bir baktı. Elbisesinin etekleri dikenlere takılmış, yeşil ipeğe çapaklar saplanmış, siyah saçlarından bir tutam omzuna düşmüştü - harika, evet, berbat görünüyordu. Tıpkı babamın dediği gibi vahşi.

Kadınlar ormanlarda tek başlarına dolaşmazlardı. Ve Calan Mai gecesi dışında, genç erkeklerle yalnız zaman geçirmezlerdi.

Babasının onun Kraliçe'yi ziyaret etmesine izin vermesi bile sürpriz olmuştu. Onun gözetimi olmadan kız kardeşiyle kalmasına bile izin verilmiyordu. Eğer biri bunu duyarsa, babasının kulağına gider ve bir daha asla özgürlüğün kokusunu bile alamazdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. En azından küfür ettiği için onu azarlayacak kimse yoktu. Bu kısa isyan, eteklerini tutup bahçeye doğru koşarken gülümsemesine neden oldu.

Evered çalılıkların arasında sadece birkaç adım atmıştı. Arkasındaki parlak gün ışığı altın rengi saçlarında parılıyordu.

Nefesi boğazında düğümlendi.

On sekiz yıl boyunca evde tutulan Avice, hayatının sıkıcı olmaktan başka bir şey olmadığını söylemekten utanıyordu. Dersler, okuma, nakış, evet, hanımların yapması gereken her şey. Ve gizli defterlere hikayeler yazmak, bahçelerde ve mutfaklarda yardım etmek gibi hanımların yapmaması gereken şeyler. Her hafta aynı şeylerin aynı kombinasyonu vardı.

Kraliçe'yle yapılan bu ziyaret o sıkıcı çiselemenin içinde parlak bir yaz günüyse, Sör Evered Lyons da güneşin ta kendisiydi.

Uzun boylu. Yakışıklı. Cesur. Ve - ah, evet, şimdi yüzündeki o gülümseme, göz kamaştırıcı dişler ve ışıltılı mavi gözler.

Avcılık hikâyeleri ve kız kardeşinin onuru için yaptığı düelloyla, her hikâyenin yiğit kahramanıydı.

Avice daha hanımefendi bir adımla ormanın kenarına yaklaşırken yüzü yanıyordu. "Sör Evered," dedi başını eğerek. "Özür dilerim, ben -"

"Leydi Avice," dedi, sesi sadece onun için olduğunu belli edecek şekilde alçaktı, "sizi bulduğuma çok sevindim." Eğildi, sonra elini kadının terk ettiği banka doğru uzattı. "Yarın yola çıkmadan önce sizi yakalamayı umuyordum."

Gülümsemesi katılaştı. Charlecote Malikânesi'ne, babasının gözetimi altındaki o sakın, sessiz yere geri dönecekti. Orada kilitli kaldığında, Evered yakında onu unutacak ve güneşin altındaki kısa anı sona erecekti.

Bayanlar genç erkeklere bakmaz. Babam şimdi böyle derdi, çünkü evet, bakıyordu. Yanakları kavrulurken, bakışlarını Evered'den ayırdı. Ona bakmak çok güzeldi, ama babam haklıydı - kurallar vardı ve itibarını korumak ve bir koca bulmak için en ufak bir şansı bile olacaksa, onlara uymak zorundaydı.

Gözlerini yere dikerek bankın üzerine oturdu.

Yanına oturmadan önce kitabını uzun parmaklarının arasına aldı. Aralarında sadece birkaç santim vardı ve onun sıcaklığı aradaki mesafeyi kapatıyordu.

"Robin Hood mu?" Kaşları kalktı ve başını ona doğru eğdi. "En sevdiklerimden biri." Yavaşça gülümsedi, her zamanki göz kamaştırıcı gülümsemesinden daha yumuşaktı - her nasılsa özeldi. Bu gülümseme kadının midesini bulandırdı.

Yüzünü buruşturarak dilini ısırды. Kadınlar Robin Hood'u okumamalıydı - çok gürültülü, çok erkeksi.

"Bu çok sevilmiş bir kopyaya benziyor." Ona doğru eğildi, kolunu sanki kendi koluymuş gibi bankın arkasına dayadı - cehennem, sanki tüm dünya onunmuş gibi. Ve bir bakıma öyleydi de - kimse ona nasıl güleceğini ya da konuşacağını, hangi kitapları okuyacağını, bir kılıca sahip olamayacağını ve onu kullanmayı öğrenemeyeceğini söylememişti.

Yine de kitap seçiminden rahatsız olmuş *gibi görünmüyordu*. Küçük bir gülümsemeyi başardı.

"Leydi Avice Ferrers," dedi yine alçak ve mahrem bir sesle, "burada, ailemden uzakta olduğum için henüz babanıza sormadım, ama eğer izin verirseniz, gerekirse gidip ona yalvaracağım. Yine de önce *size* yalvarıyorum" - tek dizinin üzerine çöktü, elleri onunkileri sardı - "karım olma onurunu bana bahşedin."

Kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyor, göğsünü titretiyordu. Boğazındaki yumruyu geçmeye çalışarak sert bir nefes aldı.

Aslında az önce ona evlenme teklif etmişti, değil mi?

Onu gerçekten seviyordu.

Ve onu sevdi.

Ancak kadınlar sadece aşık olup evlenmiyorlardı.

Babasının iznine ihtiyacı vardı ve onun da itirazları olacaktı. Evered'in babası bir barondur, babam gibi yüksek rütbeli bir vikont değildi. Ayrıca Lyons ailesi zor günler geçiriyordu. Öte yandan, onlar eski bir aileydi. Belki bu yeterli olabilirdi. Ayrıca para için evlenmesine de gerek yoktu - kendi mirası evlenene kadar emanet olarak saklanmıştı.

Ayrıca, babam her zaman onun için en iyisini istediğini söylememiş miydi?

Elbette sevdiği bir adamla evlenmek tam olarak buydu.

Evered'in kaşları beklenti içinde biraz kalktı.

Belki babam hayır derdi. Belki de evet diyecekti. Bu onun kontrolü dışındaydı. Ama hayatı bir bilgiye sahip olduğunda vereceği yanıtı seçebilirdi.

Uzun bir nefes aldı. "Cevabımı vermeden önce bir soru sormam gerekiyor."

Kaşlarını çattı.

Onu suçlayamazdı. Gerçekten bir evlilik teklifini geri çevirmeyi düşünüyor muydu?

Ama yazar olmaya karar vermişti. Bu onun dünyada değerli bir şey yapma şansıydı - adı kaydedilen ve hatırlanan biri olmak. Eğer Evered bir karısının bunu yapmasına izin vermeyecekse, o zaman onunla evlenemezdi.

"Hikayelere olan sevgimi biliyorsun."

Kaşları yumuşadı ve onun ellerini sıktı. "Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu."

Umut verici bir başlangıç. Devam etmek için kendini çelikleştirdi. "Ben - ben sadece onları okumak istemiyorum - yazar olmak istiyorum. Asıl soru, yazan bir eşle mutlu olabilir misin?"

Kaşları havaya kalktı ve kıkırdarak başını salladı.

Hayır. Midesi bulandı. En azından bir beklentisi yoktu.

-

"Elbette yazabilirsin." Yakınına eğildi ve yanaklarını avuçladı.

Defne kolonyasının esintisi başını döndürüyordu. "Çocuklarımız bakıcılarıyla birlikte kreşteyken, çalışma odanızda oturabilir ve dilediğiniz her şeyi yazabilirsiniz." Bakışları kadının yüzünün her santimetresini incelerken gözleri parlıyordu. "Ben de dinleyen herkese güzel ve zeki karımla övüneceğim."

Kalbi küt küt atıyordu.

İşe yaramaz, görünmez, dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen ve dünya tarafından tanınmayan biri olmayacaktı. Leydi Lyons olabilirdi, yazar - adı kitapların sırtında.

"O zaman" - sesi dalgalandı ve gözleri doldu - "o zaman, evet - cevabım evet."

Rahatlamış bir nefes aldı, parmak uçları çenesinde gezindi, dokunuşu güneş ışığı gibi parlak ve sıcaktı. "Aşkım," diye mırıldandı, nefesi yüzünü yelpazeliyordu.

Göğsü kabardı ve bir pusula iğnesinin kuzeye yönelmesi gibi ona doğru eğildi.

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme, son küçük mesafeyi de kapattı ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi, aynı anda hem yumuşak hem de sert. Parmakları kızın saçlarında gezindi, o kadar hafif bir dokunuştı ki kızın tüyleri ürperdi.

Onunla evlenecekti - güneşiyle, atılgan kahramanıyla.

Kadın adamın dudaklarına gülümsedi ve adam sanki bu bir davetmiş gibi öpücüğü derinleştirdi. Göz kapaklarının ardındaki karanlıkta kıvılcımlar çaktı ve teni karıncalandı. Hikâyelerde anlatılan buydu işte. Mutfaktaki kızların sevgililer ve aşıklardan bahsederken kıkırdadıkları şey buydu. Babasının onu uzak tutmaya çalıştığı şey buydu.

Kalbi gittikçe daha hızlı çarparken karıncalanma yanmaya dönüştü.

Sonunda ayrıldıklarında, nefes nefese bir kahkaha attı.

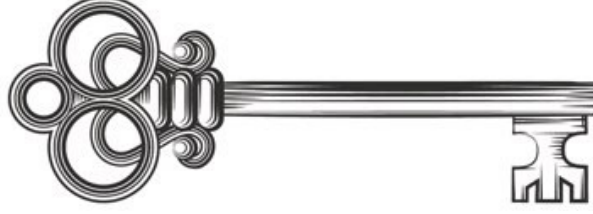
Genç bir adamı öpmek. Bu kesinlikle kuralları çiğnemekti ama arkadaşları da nişanlıları evlenme teklif ettiğinde aynı şeyi yapmışlardı.

Kalbi bir kez daha çarptı. Evered

onun nişanlısıydı.

Ya da *neredeyse*. Uğraşılması gereken tek bir şey kalmıştı: Babam.

MÜKEMMEL BİR EŞLEŞME

Papa Avice'i ölçer gibi uzun uzun baktı. Gözlerinin etrafındaki etler gerildi. Dudakları gerildi, beyaz ve ince, içkiden kızarmış yanaklarına ve çilek sarısı saçlarına karşı sertti.

Annem babamın omzunda her zamanki gibi kıpırdamadan duruyordu, ellerini mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyormuş gibi düzgünce kavuşturmuştu.

Babamın çalışma odası normalde sadece ona ayrılmıştı; cilalı meşe paneller, askeri teçhizatla dolu cam dolaplar ve deri kaplı baskın bir masa. Tüm bu *erkeksiliğin* ağırlığı altında, *ondan* uzaklaştığı için onu kim suçlayabilirdi ki?

Bu odanın ötesinde, ev her zaman olduğu gibi ölümcül bir sessizlik içindeydi; hava, bir adamın öfkesi etrafında dönen koca bir ev halkının ağırlığıyla doluydu.

Babam burnundan uzun bir nefes çekti ve çenesini kaldırdı. "Nişanlandınız. Tebrik ederim."

Avice gözlerini kırptırdı. *Ne?*

Kraliçe'nin kutlamalarından eve bir saat önce gelmişti. Yıkanıp üstünü değiştirdikten sonra, ailesine kendini tanıtmak ve Evered'le evlenmek için izin istemek üzere buraya gelmişti. Teknik olarak henüz nişanlanmamıştı. Peki o bunu nasıl bilebilirdi? Ve bu onun onay verdiği anlamına mı geliyordu?

Tabii Evered babasından izin almak için buraya koşmadıysa. Etrafına bakındı. Onu şaşırtmak için bir köşede gizlendiğine dair hiçbir iz yoktu.

Başını iki yana salladı. "Nişanlandın mı? Ama ben -"

"Avice Ferrers," diye bağırdı babam, o kadar yüksek sesle ve aniden ki onu susturdu.

Sadece uzun yıllar boyunca yaptığı taşkınlıklar onu ürkütmemişti. Ve Vahşi Av, onun atladığını görmesine izin vermeden önce onu alırdı.

Korku.

Bu önemsiz bir isyandı, anlamsızdı ve onu hiçbir yere götürmüyordu ama sahip olduğu tek şey buydu.

Çenesini kaldırdı ve burnunun ucuyla ona baktı, şakağındaki bir damar zonkluyordu. "Sadece seninle konuşulduğunda konuşacaksın. Anlaşıldı mı?"

Çenesini sıkarak arkasına baktı. Lordlar ve Bayanlar, Kraliçe'yle geçirdiği bu bir ay içinde, babasının katı tutumu zihninin gerisinde zar zor fark ettiği uzak bir sese dönüşmüştü.

İtaatkar. İtaatkâr kız. Uysal ve süt gibi yumuşak.

Urgh.

Yutkundu, eylem boğazında düğümlendi, başını salladı.

Bir kez göz kırptı, yavaşça. "Seni duymadım."

Onunla birlikte oynayana kadar ondan hiçbir bilgi alamayacaktı.

Güzel. Dilini ısırarak uzun bir nefes aldı.

İtaatkâr. İtaatkâr. Uysal.

"Evet, baba."

"Aferin

kızıma."

Dişlerini sıkıdığı için dişleri ağrıyordu. Şu cümle. Sanki eyer vurmak için eğitilmiş bir sabrecat gibiydi.

Belki de onun için bundan daha fazlası değildi.

Ellerini kavuşturarak gözlerini indirdi, annesinin duruşunu mükemmel bir şekilde taklit etti.

Bu bakışlarını babasının büyük meşe masasına götürdü. Üzerinde mührü kırılmış, katlanmış bir mektup duruyordu. Birkaç sayfa - *ayrıntılı* bir mektup. Evered yazmış olmalıydı. Hem de ona söylemeden. Sinsice.

Kalbi hızla çarpıyor, evin bir yerlerinde başlayan uzak çekiç seslerine - belki de tamirat sesleri - hızlı bir karşı atış yapıyordu.

Eğer babam kabul ederse, yakında evlenebileceklerdi. O zaman mirasını büyükbabasından alacaktı - annemin babasından, babamı büyüten huysuz ihtiyardan değil.

Ve *sonra* bu evden çıkabilecekti. Tanrılara şükürler olsun.

Gülümsemesini gizlemek için başını eğdi. "Özür dilerim baba, sanırım duyurunun heyecanı bana kendimi unutturdu."

İçini çekti, burnunun kenarını sıkarken omuzları çöktü. "Bunun senin doğanda olmadığını biliyorum ve sabırlı olmaya çalışıyorum. Ama yapmalısın

Sadece senin için en iyisini istediğimi anla. Benim rehberliğim olmadan kimse seni olduğun gibi kabul etmez. Ağaçlara tırmanıyor, çılgınca koşuyor, macera hikayeleri anlatıyor ve bir hanımefendinin bilmemesi gereken şeylerden bahsediyorsun. Hangi erkek kızının böyle bir kızla arkadaş olmasını ister ki? Ve hangi beyefendi onunla evlenmek ister? Benim kurallarım sadece toplumda bir yer edinmene yardımcı olmak için var. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

Ama ben böyle biri değilim.

Kelimeler boğazında düğümlendi, kırık cam gibi keskin. Uzakta geçirdiği bu haftalar ona unutturmuş muydu? Ne aptalım.

Diğer hanımlar kurallara uymayı kolaymış gibi gösteriyordu. Neden o bunu bu kadar zor buluyordu? Daha çok çabalamalı, onu mutlu etmeli, başka her şeyi bastırmalıydı.

Çünkü o kimdi - düşüncelerinde ona cevap veren ve vals yapmaktan çok dünyayı keşfetmek isteyen o asi ses... Babam haklıydı. O kıza yer yoktu.

Kendini dizginlemek zorundaydı.

İç

nd *Ama ben böyle biri değilim.*

e. Bu sözlerin kırıntılarını yuttu. Önemli değildi.

doğruydular. Kıvrılmış ellerin ve ağırbaşlı, kapalı ağızlı gülümsemenin altında kimin olduğu önemli değildi. Önemli olan tek şey, kurallara uyması ve her haliyle saygılı bir kız ve yakında uslu bir eş görüntüsü vermesiydi.

Burnundan yavaşça nefes vererek başını salladı. "Evet, baba. Teşekkür ederim." Elleri sıkı bir düğüm haline geldi.

Ne kadar haince sözler. Teşekkür ederim.

Teşekkür etmek mi?

Babam bir kaşını kaldırdı ama ağzının kenarları hafifçe kalktı. "Bu konuya *mantıklı* bir şekilde yaklaştığını gördüğüme sevindim. İtiraf etmeliyim ki senden bir tür taşkınlık bekliyordum."

Yüzünde sert bir gülümseme belirdi. "Ben - ben memnun oldum. İzin istemek için size yazdığını fark etmemiştim."

Babam alay etti. "O hiçbir şey yapmadı - babası tüm ayarlamaları yaptı tabii ki." Sanki Enid'in daha iyi bilmesi gerekiyormuş gibi başını salladı. "Hâlâ denizde, değil mi Enid?" Anneme bakmadı, sadece başını bir santim ona doğru eğdi.

Denizde mi? Evered değil - onunla daha önceki gün Hatfield House'da vedalaşmıştı. Baba, Evered'in babasını kastetmiş olmalıydı. Evered onun donanmada olduğundan söz etmişti - ya da en azından öyleydi ve belki de hâlâ öyleydi.

"Sanırım öyle, evet." Annem başını salladı ama Avice'le göz göze gelmeyi reddetti. "Teğmenlik sınavlarını yeni geçti, biliyorsun. Bunu başaran en genç adamlardan biri ve tam not aldı."

Avice'in midesi bulandı. Bu hiç mantıklı değildi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Kaşlarını çatarak annesinden babasına ve tekrar babasına baktı, dile getiremediği sorular boğazını yakıyordu.

Evered donanmadaydı ve ona söylememiş miydi? Belki de babasının izinden gidiyordu. Ve belki de ona söylememişti çünkü aylarca denizde kalma ihtimalinin onu vazgeçireceğinden korkuyordu.

Bu olmalı. Olmak zorundaydı. Alternatif ...

Annem yutkundu, bakışları hâlâ masadaydı. "Çabucak kaptan olacağı söyleniyor, oradan da amiral olması an meselesi. Düşünsenize, bir gün *hem* amiral *hem* de vikont olacak. Ne mükemmel bir eşleşme."

Vikont mu? Hayır, Evered babası gibi Baron Lyons unvanını miras alacaktı.

"Gerçekten de," dedi babam, ellerini masanın üzerine koyarak, "Villiers'in oğlu -"

"Villiers?" Durdurmaya fırsat bulamadan bu isim dudaklarından döküldü. Villiers ailesinin herhangi bir şeyle ne alakası var? Tabii...

Olamaz. Hayır. Hayır. Hayır. O olmaz. *O olmaz.*

Annem gülümsedi ama titrek bir gülümsemeydi bu. "Biz de sana bunu söylüyorduk. Knighton Villiers. Hatırladınız mı? Ailesiyle birlikte ziyarete gelmişti. İkiniz eskiden birlikte oynardınız."

Evet, gayet iyi hatırlıyordu. Lanet

Knighton Villiers.

En son gördüğü dürüst çocuk - Tanrım, bu kaç yıl önceydi? Sekiz mi?

Yolculuk boyunca onunla neredeyse hiç konuşmamıştı, onu konuşmaya değer görmeyecek kadar kendini beğenmişti - belki iki yaş küçük olduğu için, belki de bir kız olduğu için. Sebep ne olursa olsun, onun kibrini bir meydan okuma olarak görmüş ve kendini kanıtlamaya kararlı bir şekilde onunla yarışmıştı.

Ama sonra göle gittiler. Kendini beğenmiş kasılmalarına rağmen göle girmeye çok korkuyordu. Onu kıyıda bıraktı ve ortadaki adaya doğru sert ve hızlı bir şekilde yüzdü. Değersiz mi? Bu ona gösterecekti. Arkasına baktığında, çocuk gitmiş, annesine ve babasına kaçmıştı.

Tanrılara şükür, ertesi gün yola çıkmaları gerekiyordu. Dadı vedalaşmak için onu getiremeden kaçıp gitmişti. Avice, araba yolunu çevreleyen meşe ağacının tepesindeki tüneğinden, arabalarının yolda ilerleyişini izlemişti.

Ama Knighton Villiers ona bir veda hediyesi bırakmıştı.

O öğleden sonra, babam onu tam da bu çalışma odasına çağırmış ve avuçlarını kanayana kadar dağlamıştı. Küçük korkak Villiers sadece kibirle dolu olmakla kalmamış, aynı zamanda onu ispiyonlamıştı. Alacağı cezayı biliyor olmalıydı ama yine de babama yüzmeye gittiğini söylemişti.

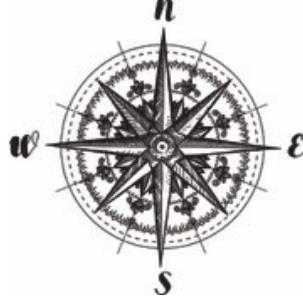
"Hatırlıyorum," dedi usulca, kaşlarını annemden babama ve tekrar anneme çevirerek, "ama onun nişanımla ilgisini anlayamıyorum." *Tanrım, hiç alakası olmadığını söyle. Lütfen.*

Bir olasılık vardı, ayaklarını, bacaklarını, beline kadar uzanan bir soğuk kaplamıştı. Eminim babam...

Ama annemin kaşları arasındaki çizgi ve babamın dudaklarını büzüştürüşü - hepsi belki de öyle olduğunu söylüyordu.

"Kafa karışıklığının nereden kaynaklandığını anlamıyorum," dedi babam mektuba dokunarak. "Teğmen Knighton Villiers senin nişanlın."

İYİ BİR EŞ

Tanrım, vardı. *Vardı.*

Göğsü kabardı ve kulaklarında kan uğuldadı. Görüşü bulanıklaştı. Onu birkaç kez karşılaştığı ve küçümsediği bir çocuğa vaat etmişti.

Vahşi Av onu törene sürüklese bile onunla evlenmeyecekti.

Villiers o kadar kötü olmasa bile Evered'i seviyordu.

Eğer hayattaki tek seçeneği bir eş olmaksızın, o zaman çok iyi bir eş olacaktı. Evered için bunu yapabiliyordu. Ne de olsa yazmasına izin vereceğine söz vermişti ve aynı macera hikâyelerini seviyorlardı. Birbirlerini *seviyorlardı*.

Ama Knighton Villiers? Ondan iyi bir eş olmazdı. Hiçbir şekilde yazmasına izin vermezdi. Tek istediği, kendisi açık denizlere yelken açarken evde yavrusuyla bekleyen bir kraliçeydi.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki hasta olabilirdi. Başını iki yana salladı. Boğazı ağrıyordu - kelimeler geliyordu - yapamıyordu -

"Bunu yapmayacağım." Nefesleri keskin ve hızlı geliyordu. "Anne, bana söz verdin - Kat'ten sonra *söz verdin*. Lütfen bana bunu yaptıрма. Lütfen."

Annem bir adım geri çekildi, boğuk bir sesle ağzı açık kaldı.

Koyu renk gözleri yuvarlaktı, kederliydi.

Babamın hareketleri ise daha incelikliydi. Çenesi düğümlendi, boynu yakasının üzerinde gerildi ve gözleri parladı, daha önce çok soğuk oldukları yerde sıcaktılar. "*Pardon?*"

İki hece hiç bu kadar yumuşak ve tehditkâr söylenmemiştir. Avice'in elleri, önünde sımsıkı tuttuğu yerde titredi.

İtaat etmeli. "Evet baba, böyle avantajlı bir eşleşme ayarladığın için teşekkür ederim" demeliydi. Ama bu çok ileri bir ihanet olurdu.

Annesine yalvaran bir bakış attı. *Lütfen, anne. Lütfen.*

Ama annem sadece solgun ve iri gözlerle baktı.

Korkmuştu.

Avice'in göğsü ezildi. Gözleri yanıyordu. *Ah, anne.* Kat'in felaketle sonuçlanan evliliğinden sonra bu sözü vermişti evet, ama hiçbir zaman yerine getirecek gücü olmamıştı. Bunların hepsi babamın elindeydi.

Küçükken ellerine vurduğu sopa dışında Avice'e hiç vurmamıştı - hayır, cezalarında çok daha yaratıcıydı. Onu birçok kez, bazen günlerce bir dolaba kilitlemişti. Mutfakta sık sık yardım ettiği kızlar ona yiyecek ve içecek aşırımlardı. Diğer zamanlarda, kimsenin ona yemek vermesini yasaklamıştı ve o da bahçelerde ve ormanda yiyecek aramaya zorlanmış, olgunlaşmamış meyvelerle kendini hasta etmişti. Bir keresinde resmini ateşe atmış ve çok istiyorsa tekrar çıkarması için ona meydan okumuştı. Yanışını izlemişti.

Annemin hayatını tüm cehennemlerden daha kötü hale getirebilirdi. Ve annem ona ömür boyu bağlıydı. Tabii ki korkuyordu.

Avice boğazının arkasından gelen hıçkırığa karşı nefesini tuttu. Tırnakları, yumruklarını sımsıkı sıktığı avuçlarını kesmekle tehdit ediyordu. Annesine sarılmak, saçlarını okşamak, ondan kaçabileceklerini söylemek istiyordu.

Ama onun bakışları altında bu imkânsızdı.

Yutkunarak boğazındaki tıkanıklığı açtı ve uzun, sakinleştirici bir nefes aldı. Annesinden yardım isteyemezdi - onu bu duruma sokamazdı. Bunu kendisi yapmak zorundaydı ve *yapmayacağım* gibi bir yanıt onu hiçbir yere götürmeyecekti. Kontrollü, mantıklı bir cevaba ihtiyacı vardı.

Bu kadar büyük bir şey için babam dinlerdi. Mantıksız değildi - her zaman böyle söylerdi.

Yavaşça nefes verdi. Kulaklarındaki kan hafifledi. Omuzlarını geriye atarak çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim baba - bana bir koca bulma çabalarını takdir ediyorum. Ancak Sör Evered Lyons ile evlenmek niyetindeyim. O ve ben -"

Babam başını sallayarak alay etti. "Birlikte koşturduğun çocuk hakkında her şeyi biliyorum." Gözleri kısıldı, ince dudaklı bir gülümseme verdi. "Şanslısın ki Villiers ailesi senin patavatsızlığını görmezden gelmeyi kabul etti."

"Patavatsızlık mı? Ne demek istiyorsun - ben yanlış bir şey yapmadım."

Kalkık kaşları her şeyi anlatıyordu: ona inanmamıştı.

Ağzı açık kaldı. "Onunla dans ettim ve Kraliçe'nin kendi ziyafet salonunda yüz kişinin önünde akşam yemeği yedik. I -"

Ayağa kalktığı anda sandalyesi çığlık atarak yere düştü, elleri masaya çarpıyordu. "Sen" - daha da yaklaştı - "o çocukla bahçelere, ormana gizlice kaçarken görüldün" - yüzüne bir parmak salladı - "onunla yalnız. Hatta seni Calan Mai'de taçlandırdı. İnkâr mı ediyorsun?"

Ağzı kurudu, yutkunmaya çalıştı.

Çiftlerin özel hayatlarında ne yaptıklarını anlayabilecek yaşa geldiğinden beri, babam ona herhangi bir erkeğin onu almasına izin verdiği *anda* itibarının mahvolacağını öğretmişti.

Calan Mai'nin herkes için bu kurallarda bir kırılma noktası olması gerekiyordu. O gece ormanda kaç bekaret kaybedilmişti?

Ama onunkini değil. Ne isterse istesin, ne kadar çok isterse istesin, her zaman itaat etmiş ve itibarını saftan daha saf tutmuştu. Evered'in cazibesine ve gizli bir korunun fısıltılı vaadine rağmen.

Uzun, titrek bir nefes aldı. "Bu doğru değil. Bana taç giydirdi, evet, ama sonra yaşlı konuklarla birlikte yemek salonuna gittik. Okuduk, konuştuk, kart oynadık. Onunla yalnız kaldığım tek zaman evlenme teklif ettiği zamandı ve bahçede başkaları da vardı. Onlar kefil olabilirler -"

Yumruğunu masaya vurdu. "Onun nasıl biri olduğunu görüyor musun, Enid? Başkalarını yalancılıkla suçlayan bir yalancı." Başını salladı, dudakları alaycı bir ifadeyle kalktı. "Davranışınız tamamen uygunsuzdu ve itibarınızı mahvetti."

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım - onunla birlikte ormanda koşup yatmadım ya -"

"Onunla yatmak mı? Bunu duydun mu, Enid? Çocuğunuz bir hanımefendi gibi konuşmıyor bile. Ondan bir hanımefendi gibi davranmasını beklemekle aptallık etmişiz." Parmağıyla annemin yüzünü işaret ederken eli titriyordu. "Onun o ziyarete gitmesine izin vermem için beni ikna etmenize asla izin vermemeliydim."

Annem başını eğerek ondan uzaklaştı.

Avic'e'in damarlarında yanıyordu. Annemin ona karşı koyamayacağını biliyordu.

"Özür dilerim, Lordum." Annem dudaklarını yaladı. "Kraliçe'nin denetlemesi gerekiyordu ve -"

"Kraliçe mi?" Babam alay etti, dişlerini gösterdi, gözleri parlıyordu. "Kraliçe bir ..."

Avice kaskatı kesildi ve Papa kendini hatırlar gibi oldu, çünkü cümleyi tamamlamak yerine ağzını açıp kapadı, sonra burun deliklerinden bir nefes çekti.

Kraliçe hakkında kötü konuşmak yasadışı değildi ama riskliydi. Casuslarının nerede gizlendiğini kim bilebilirdi?

Avice çenesini sıktı, kanı kaynıyordu. Kraliçe'nin arkadaşları yoktu - tacı buna izin vermeyecek kadar ağırdı - ama bilge bir hükümdardı, ulus için iyiydi ve Avice'e de iyi davranmıştı. Tam da şu anda, bedeninde Kraliçe'nin rozetini takıyordu - incilerle taçlandırılmış kırmızı mineli bir ejderha.

Belki de babam onun yakasından parıldayan yakut gözleri fark etmiş ve bu ona hatırlatmıştı. Haberin Kraliçe'ye ulaştığı düşüncesi onu ayıltmış olmalı. *İyi olmuş*. Belki de korku onun mantıklı düşünmesini sağladı.

Yutkunarak çenesini kaldırdı. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Teğmen olsun ya da olmasın Knighton Villiers'la evlenmeyeceğim. Buraya Evered Lyons'la evlenmek için izninizi almaya geldim ve iznimi alana kadar da gitmeyeceğim." Tanrım, sesi ne zaman bu kadar kararlı çıkmıştı? Dişlerini sıkarak yüzündeki şaşkınlığı gizledi.

Babamın çenesi büküldü ve damarı daha da sertleşti. Doğruldu, dudakları düz bir çizgi halindeydi. "Pekâlâ."

Avice gözlerini kırptırdı. *Çok iyi*. Bu onun razı olduğu anlamına mı geliyordu? Ama o daha soramadan, adam masanın etrafından dolandı, burun delikleri açıldı, yüzü kızardı.

"Baba? Ne" - geri çekildi - "ne yapıyorsun?"

En ufak bir duraksama olmadan, parmakları etini ısırarak kadının omzunu kavradı.

"Bekle - hayır, baba. Acıtıyor. Ne ..." Dönerek uzaklaşmaya çalıştı ama o çırpındıkça adamın parmakları daha çok batıyordu.

"18 yıldır seninle konuşmaya çalışıyorum ama yine de her eyleminde bana karşı geliyorsun," dedi, sesi sanki dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi sertti. "Pekâlâ Avice, madem anladığın tek şey eylem gibi görünüyor - istediğin gibi olsun. Bunu kendi başına getirdiğini unutma."

Nefesleri kesildi, göğsü kabardı ve adamın pençelerine karşı direndi. Eminim ona vurmayacaktı? "Baba?"

"Lordum?" Annem masanın arkasından yüzünü buruşturarak baktı ama onu durdurmak için hareket etmedi, *edemedi*.

Bir itiş kakışla Avice'i kapıya doğru itti. "Knighton Villiers'la evleneceksin," diye homurdandı, kelimeler kulağına sıcak geliyordu, "ve

"Düğün günü odandan çıkmayacaksın."

Ayaklarını yere bastı ve adamın elinden kurtulup yüzünü ona döndü. "Ben rıza göstermezsem hiçbir druid bizimle evlenmez. Beni buna zorlayamazsın."

Gölgeli kırıksıklıklar burnunun ve ağzının kenarlarından aşağıya doğru inerek, çıplak dişleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Elleri, kolları, nefesleri, her yeri titriyordu. Ağzının köşesinde beyaz bir tükürük lekesi titriyordu.

Artık babama benzemiyordu bile. Kanı donmuştu.

Kaçın. Oh, Lordlar ve Bayanlar, koşması gerekiyordu ama tek yapabildiği bakmaktı.

O kadar yavaştı ki, ilk başta hareketi zar zor fark etti, eli kalktı. Parmakları kızın yanaklarına kapandı, tutuşu kızın etini dişlerine bastırıyor, kan çekmekle tehdit ediyordu.

Beyaz dudaklı bir gülümseme yüzünü buruşturdu. "*Yapamaz mıyım?*"

O bakış. O kayıtsız gülümseme. Yapabileceğine inanıyordu. Belki de bu yeterliydi.

Göğsü kabararak ona baktı.

Koş.

KİLİT VE ANAHTAR ALTINDA

Bir mengene Papa'nın tutuşundan kurtuldu, yanağında sivri bir acı alevlendi, ağzına metalik bir tat doldu.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Koştı. Lordlar, sanki Vahşi Av'ın kendisi peşindeymiş gibi koştu.

Onu.

Nefesler ve ayakkabılarının döşeme tahtalarına ve halıya vuruşları.

Babamın

sözsüz bir çığlık. Kulaklarında kan uğultusu. Kasların gerilmesi, gerilmesi ve serbest kalması. Dünya aniden çok daraldı.

Salona doğru - tablolar ve sehparlarla dolu bir bulanıklık. Kâhya, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde onun yolundan sıçradı.

"Durdurun onu," diye bağırdı babam.

Bacaklarını ve kollarını sallayarak başını salladı. Kimse onu durduramazdı - bugün değil. Knighton Villiers'la *asla* evlenmeyecekti.

Ondan önce ölüm.

Duvarları kapalı ve klostrofobik bir hizmetli koridoruna daldı.

Önce mutfığa, sonra da ahıra ulaşabilirse, bir sabrecat kapabilir ve -

Başını geriye attı. Acı kafa derisinde, boynunda kıvılcımlandı ve görüşünün kenarını dolduran siyah lekeler gönderdi.

Düşüyor muydu? Kükreyen kanın üzerinde bir yerden keskin bir inilti duyuldu. Bunun kendisine ait olduğunu anlaması bir saniye sürdü ve sonra sırt üstü yere düştü, ağzından hava fışkırıyordu.

Nefes almadı. Hırıltılı bir şekilde tavana gözlerini kırıştırdı, ciğerleri şişmeyi reddediyordu.

Yıllar önce bir ağaçtan düşerek kendini yaralamıştı, o yüzden ölmediğini biliyordu. Ama Lordlar ve Bayanlar öyle hissediyordu. Ve sadece nefes nefese kaldığını bilmek nefes almasını kolaylaştırmıyordu.

Ne yapmıştı - saçları... Birisi uzun buklelerini yakalamıştı - tutması en kolay şeydi, koşarken arkasına doğru süpürüyordu.

Babasının yüzü görüldüğünde, ağzında memnun bir gülümsemeyle, nefes almaya çalışarak orada yatıyordu.

Onu bir kılıç kedisinin avını kaldırması kadar kolay bir şekilde kaldırıp kolunu beline doladığında hiçbir şey söylemedi.

Hava boğazında ıslık çalarak kıpırdandı, itti ve çekti ama adamın kolu Kraliçe'nin korusundaki dikili taşlar kadar sert ve boyun eğmezdi. Adamın adımları da koridorda, üst katta ve sahanlıkta bir o kadar kesindi.

Ama ciğerleri artık çalışıyordu. Uzun, açgözlü nefesler yuttu. İyi, daha önce onun vahşi olduğunu düşünmüştü.

Ona vahşiliği gösterecekti.

Tekmeledi, pençeledi, yakaladı, ısırıldı. Adamın kaval kemiklerini yakaladı, tırnaklarının altından kan aktı ve sırtını kamburlaştırdığında adam neredeyse onu yere düşürüyordu.

Ama sadece neredeyse.

Lanet olsun, yatak odası bu koridorun sonundaydı - fazla zamanı yoktu.

Nigel ve Roger adında iki uşak kapının iki yanında duruyordu. Profesyonel sakın ifadeleri, kadının hırıltılı yaklaşımına baktıklarında geniş gözlere ve açık ağızlara dönüştü.

Yeni takılmış bir sürgü ve asma kilit ahşabın üzerinde koyu renkte duruyordu.

Oh, Tanrım. İşte çekiç darbesi buydu. Bunu başından beri planlamıştı... ya da en azından hazırlamıştı. Vahşi bir patlama beklediğini söylemişti.

"Kapı," diye bağırdı babam, onu sarsarak.

"Çek ellerini üzerimden." Ayaklarını uzatarak adamın pençesinde kıvrandı - iyi bir ısırık alabilseydi ...

"Şuna bakın - o bir hayvan. Kilitlenmesi gerekiyor." Bir hamleyle onu dikleştirdi, sırtı göğsüne yaslandı, kolu hâlâ belindeydi. Bileğini kavradı, o kadar sıkı kavramıştı ki damarları zonkluyordu.

Kahretsin, sadece bir kol boşta.

Ama uşaklar kapıyı açmamıştı, belki de bunu kabul etmemişlerdi. Mutfaktaki kızlar onu çok severdi. Yararlı olmak için sık sık onlara ve bahçıvanlara yardım ediyor, kılık değiştireceğine söz veriyordu.

bilemezdi. Uşaklarla pek bir ilişkisi yoktu ama genç olan Roger'ın ona karşı bir zaafı var gibiydi. Denemeye değerdı.

Hâlâ babasının pençesinde kıvranan kız, onlara yalvaran bir bakış attı. "Lütfen bana yardım edin. Beni kilitlemesine izin vermeyin."

Uşaklarla bakıştılar. Roger yutkundu, gözlerini ondan kapıya ve tekrar geriye dikti. Kamburunu çıkararak geri çekildi. Nigel omuzlarını dikleştirdi ve onun bakışlarıyla karşılaşmadan kapıyı iterek açtı.

Hayal kırıklığı bir uluma halinde içinden fıskırdı.

"Gördün mü," diye homurdandı babam, "vahşi bir hayvan. Medeni bir toplumda nasıl davranması gerektiğini öğrenmesi gerekiyor." İlerlemeye başladı.

O sürgü ve asma kilit bir kez kapandı mı, bir daha asla Dışarı.

Bacaklarını sallayarak kapı çerçevesini yakaladı ve destek almayı başardı. Bir ayağını ona dayadım. Bu işe yarayabilir. Ve evet, babam yavaşladı. Onun gücüne karşı gerildi, kasları çığlık atıyordu.

Bir sarsıntıyla ayağını çevirdi.

"Hayır" - kolu çırpındı - "hayır, yapamazsın! Yapmayacağım -"

Kapının pervazını yakaladı - başarılıydı. Ama acı avucunu yaktı, koluna yayıldı ve tüm vücuduna yayıldı. Beyaz-sıcak. Kör edici.

Çığlık attı. Çığlık o kadar derin bir yerden geliyordu ki, ciğerlerini sürüklüyor ve boğazını tırmalıyordu.

Boğulurcasına elini çekti - kapının çerçevesini değil, asma kilidi tutmuştu. Sıcak *görünmüyordu* - parıldamıyordu ama -

Sonra gözden kayboldu ve odasındaydı, babasının eli hiç bırakmıyordu.

Yaralı elini kucakladı, vücudu titreyerek sarsıldı. Hâlâ yanıyordu ve geri kalanına soğuk parıltılar gönderiyor, saçlarını diken diken ediyor, uzuvlarını kaskatı kesiyordu.

Homurdanarak onu yatağına fırlattı. İki derin nefes boyunca, sanki kaçmaya çalışmasına meydan okurcasına ona baktı.

Ama eli - Vahşi Av o şeyi kesip götürdü. Midesi çalkalandı. Bütün kasları kasıldı. İstese de kaçamazdı. Nefes nefese kaldığı için konuşamıyordu bile.

"Avıce Ferrers," dedi, sesi bir sabrecat mırıltısı kadar yumuşaktı, "bana son kez itaatsizlik ettin. Öyle ya da böyle Knighton Villiers'la evleneceksin."

Bununla birlikte odadan çıktı ve kapıyı çarptı. Ağır bir gümbürtüyle sürgü yerine oturdu, ardından asma kilit tıkırdayarak kapandı.

Bu ses içini titretti, boğazının arkasını ekşiyle kapladı.

Safr

a. Tuzağa düştüm.

Hikayelerde, kadın kahramanı kilitleyen kötü adamdı, tıpkı Rapunzel'deki kötü cadı. Asla kahramanın babası değildi.

Ve yine de buradaydı.

Başını sallayarak titreyen elini kaldırdı ve avucuna bakmaya cesaret etti. Kızgın kırmızı bir yanık, mükemmel bir asma kilit şeklinde avucunu kaplamıştı. Dekoratif oyma girdapları yaranın içinden bile kıvrılıyordu.

Yataktan yuvarlandı ve tökezleyerek lavaboya gitti. Elini soğuk suya daldırarak rahatlama iniltisini bastırdı.

Uzun, derin nefesler alarak dalgalanan suyun altındaki yanığa baktı.

Asma kilit onunla alay ediyordu.

Sadece bu odada değil, bu hayatta da kapana kısılmıştı.

PENCEREDE BİR FENER

Bir mengene feneri yaktı ve açık pencereden dışarı eğildi. Kaşlarını çatarak Charlecote Park'ın ay ışığıyla aydınlanmış ön çimlerini taradı. Her şey hareketsizdi.

Tanrılar, lütfen fikrini değiştirmedigini söyleyin.

Avucundaki beş günlük yanığı ovuşturdu. Artık acıımıyordu ama derisi koyu ve gergindi ve çatlamaya başlamıştı.

Hapse girdiğinden beri, Dadı Alder'in her gün yaralılarla ilgilenmek için içeri girmesine izin veriliyordu. Yaşlı kadın hangi yağların ve bitkilerin en iyisi olduğunu biliyordu, tıpkı ne zaman sarılacağını ve ne zaman sert bir bakış atacağını, ne zaman dertleşeceğini ve ne zaman tavsiye vereceğini bildiği gibi. Uzun bir süre yanığa bakmış, dudaklarını büzmüş, kaşlarını çatarak yüzündeki kırıksıklıklara eklemeler yapmış, sonunda yanığı temizleyip lavanta yağı sürmüştü.

İkinci gün, Avice ondan Evered'e bir mesaj götürmesini istemişti. Ondan ya da ailesinden evlenmelerine izin vermelerini bekliyordu. Eve gelir gelmez onu unuttuğunu düşünmesine izin veremezdi.

Dadı dün ona küçük bir not bırakmıştı.

Şimdi açmıştı. Kağıt çoktan buruşmuştu, ama en önemli kelimeler sayfadan fırladı... *Kaç... Senin için geleceğim... Gece yarısı... Pencerede bir lamba yak...*

Onu göğsüne bastırdı. Bu konuda güçsüz değildi. Yardım et.

Kaçacaklardı, evleneceklerdi, babamın onun kayboluşuna üzülmesine izin vereceklerdi, sonra evli bir çift olarak geri dönün.

O zaman Evered'i kabul etmek *zorunda kalacaktı*.

Ve eğer yapmazsa, büyükbabasından kalan mirası zaten alacaktı - babama ihtiyacı olmayacaktı.

Notu bir kenara koyarak pencereden uzaklaştı. Gardırobun yanındaki uzun aynada, elbisesinin altın rengi damaskası lamba ışığında parlıyordu. Çok parlaktı. Çok şatafatlı.

İlk gün pencereden tırmanmaya çalıştıktan sonra, babam hizmetçilere odasındaki tüm dış giysileri çıkarmalarını, geriye sadece iç çamaşırları ve bir sabahlık bırakmalarını emretmişti. Sadece bunları giyerek kaçamayacağını biliyordu.

Ancak bu gelinlik bugün gelmişti ve yarın bir terzi gelip onu giydirecek ve düğününe hazır hale getirecekti.

Ellerini korsajın üzerinde gezdirdi. Altındaki sert paylar belini sıkıyor ve göğsünü vurguluyordu. Omzu açık yakanın açığa çıkardığı etlerini örtmek için dolgun, koyu renk buklelerini omzunun üzerinden geçirdi. Her nasılsa bu sadece göğsünün askıların üzerinde nasıl kabardığını vurgulamaya yaradı.

O baktı ...

Sağa sola dönerek yansımasına kaşlarını kaldırdı.

Bir mücevher parçası gibi görünüyordu. Bir biblo - güzel, pahalı ama sonuçta işe yaramaz. Tam da her zaman korktuğu gibi.

Bu da gelinliğiydi - babam onu Knighton Villiers'a bu kıyafetle takdim etmek istiyordu.

Onu *satmıştı*.

Yutkunarak kendine baktı - yansımasının kaşındaki çizgiler derindi, neredeyse gözlerine çektiği sürme kadar koyu renkteydi.

Papa için hepsi buydu - bir iş anlaşması. Villiers ailesiyle ittifakını güvence altına almak için satılan değerli bir nesneydi.

Bunu görecekti. Bir nesne kendi kararlarını veremez, sevdiği adamla evlenmek için gece vakti kaçamazdı.

Yapabilirdi.

Parmaklarını eteklerine vurarak odanın içinde dolaştı, sabırsızlığı kaslarının gerginlikle uğuldamasına neden oldu.

Küçük raflarından bir kitap aldı. Bu *baladlarla* doluydu ve en sevdiği *Dick Turpin'in Baladı'nı* açtı. Robin Hood gibi bir başka kurnaz kanun kaçağı. Ön sayfaya göz attı. Çocukça bir el yazısı denemesiyle *Ayviss* yazıyordu, *Avice*'in nasıl yazıldığını bilmeden önce kulağa geldiği gibi hecelenmişti.

Kaşlarını çatarak parmak uçlarını eski mavi-siyah mürekkebin üzerinde gezdirdi. Babası bu kitabı ona hediye etmişti. İç çekerek kitabı yatağın üzerine fırlattı.

Evered geldiğinde, kadın pencereden onun kollarına atlayacaktı. Tıpkı Dick Turpin'in aşkını kötü kalpli amcasının elinden kurtarması ve büyük sabrecat'ı Black Bess'e binip gecenin karanlığına karışması gibi olacaktı.

Sırtından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Bu gece evlenecekti. Hem de kendi seçtiği adamla, o korkunç Villiers'la değil. Belki de hanımlar bazen macera yaşayabiliyordu.

Sadece çeyrek saat.

Parmakları rafta koyu mavi bir cilt aradı. Burada tutulduğu için denizi hiç görmemişti ama kız kardeşi ona bu kitabı verdiğinde, tam olarak bu renkte olduğunu söylemişti. Gümüş varakla kabartılmış kapağında şöyle yazıyordu: *Sör Francis Drake*. Albion'un kurtarıcısı. Kraliçe'nin korsanı. Avice'in kahramanı.

Kapısından boğuk bir *gümbürtü* geldi. Asma kilit açıldı. Zalim metalin anısıyla irkildi, sinirleri gerildi.

Kitabı cebine koydu ve titreyen ellerini kavradı. Yutkunarak, sanki bir ziyaretçiyi karşılamaya hazırmış gibi ayakta durmaya zorladı kendini.

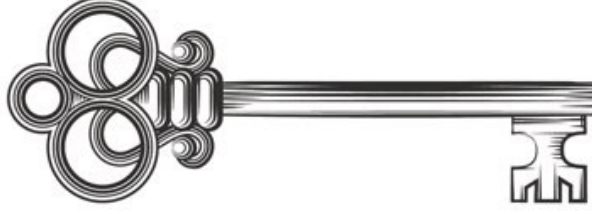
Dadı Alder bu öğleden sonra çoktan gelmişti. Eğer babamsa, sakın kalmak zorundaydı. Pişmanlık numarası yapmak, yaptığı hatayı anlamış gibi davranmak Evered gelmeden önce ondan kurtulmasını sağlayacaktı.

Ama kapı fısıldayarak açıldığında, rahat bir nefes alarak ellerini bıraktı. "Dadı." Aceleyle ileri atıldı.

Dadı omzunda bir çanta taşıyordu ve ağzı düz bir çizgi halindeydi. Eğilmiş sırtının arkasında, zümrüt yeşili giysiler içinde, siyah saçları dağınıktı: Anne.

Avice'in nefesi kesildi - annemin babamın kurallarını çiğnemeyi göze almasına ne sebep olmuştu?

DEMİR

Kendini annesinin kollarına atarken **bir** yardımcının gözleri yanıyordu. "İyi misiniz? O -"

Annem titreyerek yarı hıçkırık, yarı kahkaha gibi bir ses çıkardı. "*Sana* bunu sormaya geldim." Avice'i sıktı, sonra geri çekti. Avice'in saçlarını yüzünden iterken elleri serindi, bakışları araştırıyordu.

Avice rahatlatıcı dokunuş karşısında iç çekti. Her şey yoluna girecekti. Başını sallayarak annesine bir gülümseme verdi.

"Dadı bana planını anlattı," diye mırıldandı. "Sevgili kızımın kaçmasını istemiyorum ama" - keten sarılı bir bohça uzatmadan önce Dadı'yla bir bakış paylaştı - "bu senin seçimin. Eğer kaçarsan, bunu senin için aldım."

Avice başını eğerek kavanozu aldı; içinde yaklaşık on beş santim yüksekliğinde ve bitkilerle dolu bir kavanoz vardı. Önleyici - bir kadının çocuk doğurmasını engelleyen çay. Bu, annesinin Evered'le kaçışını onayladığı anlamına mı geliyordu? Sonunda babasına karşı mı çıkıyordu?

Yanık elinin parmaklarını kavanozun üzerinde gezdirdi. Belki artık her şey farklı olabilirdi. Belki annem onun görmesini sağlayabilirdi.

"Hâlâ acıyor mu?"

"Ha?" Avice gözlerini kırpıştırarak annesine baktı. Annesinin irkilen bakışlarını takip ettiğinde, bakışları avucunda ve çatlak yanıktaydı.

Avice dudağını ısırdı, elini sıkıp gevşetti, derisi gergindi. Artık acı vermiyordu, hayır, ama şaşırtıcı mıydı? Cehennem gibi. Neden biri kapıya sıcak bir asma kilit koysun ki? Ve nasıl olmuştu da bu kadar sıcak olmuştu? Sanki koridorda onu ısıtmak için bir demir ocağı vardı. "Pek sayılmaz."

"Kötü bir yara izi olacak," diye mırıldandı Dadı, bir elini annesinin omzuna koyarak.

Kaşları düğümlendi, ağzı sıkıştı, annem yavaşça başını salladı. "O" - yutkundu - "seni yakan asma kilitti, değil mi?"

Avice, kenarları lamba ışığında altın rengini alan kusursuz şekle bir kaşını kaldırdı. "Evet. Sadece *nasıl olduğunu çözemiyorum*."

Metalin birini yaktığını sadece sıcak olduğunda ya da kişi fae ve metal de demir olduğunda duymuştu. Ama demir nadirdi, çünkü varlığı bile fae'leri çok rahatsız ediyordu. Çeliğe dönüştürüldüğünde, belki alaşımlama işlemi ya da tavlama ya da demircinin tanrısı Gobannon'un kutsamaları nedeniyle güvenli kabul edilirdi.

Bu da onu bir sebepten dolayı ısınan asma kilide geri getirdi. Yanığa kaşlarını çattı. Hâlâ bir anlam ifade etmiyordu.

Annem onun kolunu kavradı, yanık avucunu aralarındaki boşlukta tuttu. Gözleri akmamış yaşlarla parlayarak yaraya baktı. "Evde önleyici bir şey yoktu, köydeki kurnaz kadına bir hizmetçi göndermek zorunda kaldım."

Avice başını eğdi. Annesinin avucuna bakışına bakılırsa, onun kavanozdan değil de bundan bahsetmeye devam etmesini bekliyordu.

Annem yavaşça parmaklarının dibindeki, yanığın hemen yanındaki tüm deriye dokundu. "Gördüğünüz gibi o şeye ihtiyacım yok." Dudağını ısıran anne sustu.

"Devam edin Leydim," dedi Dadı, sesi esintideki meşe yaprakları kadar yumuşaktı, "bilmesi gerekiyor."

Avice önce Dadı'ya sonra tekrar annesine baktı. "Neyi bilmem gerekiyor?"

Annemin kaşları kasıldı, yüzündeki tüm kaslar sertleşti. "Baban ve ben çocuk sahibi olmak için mücadele ettik." Gözleri bir an için kapandı ve başını salladı. "Sana uzun zaman önce söylemeliydim - bilmeye hakkın var."

Ona ne söyleyecektim? Oh, Tanrım, o bir piç miydi? Annemin bir ilişkisi mi vardı? Lütfen babamdan daha ilginç biriyle olduğunu söyleyin. "O zaman ben dönene kadar bekleyebilir, değil mi? Sadece birkaç günlüğüne gideceğim. Ben -"

Annemin bakışları sonunda onunkilerle buluşmak için kalktı ve içinde boğazındaki kelimeleri öldüren bir şey vardı. Hüzünlü bir şey. Acıyan bir şey, sanki kırık bir yaratığa bakıyormuş gibi.

Gözleri parlayan annem içini çekti. "Sanırım koca seçimimize karşı çıkmama şaşırılmamalıyım. Ya da bu şekilde kaçmaya çalışmana. Dadı her zaman senin biraz fae-touched olduğunu söylerdi." Ağzının kenarına pişmanlık dolu bir gülümseme yerleşti. "Benim vahşi küçük kızım."

Avice'in kaşları çatıldı. Babam *vahşi* dediğinde bu bir eleştiri, bir başarısızlıktı. Dadı söylediğinde ise *öyleydi*. Kahverengi gözleri ve siyah saçları kadar onun bir parçasıydı.

Bu sefer, annemin söyleyiş şekli babamdan çok dadıma benziyordu.

Tüy kadar hafif bir dokunuşla, annemin parmak eklemleri yanağını sıyırdı. "Bu evlilik - babanın kuralları - *her şey*... sadece senin iyiliğin içindi." Kaşlarını çatarak başını salladı, gözlerinde ıstırap okunuyordu. "Belki açıklarsam, bunları neden yapmak istediğini, babana neden direndiğini anlarsın... Ve neden yapmaman gerektiğini."

Elbette bu sadece o olduğu içindi? Herkesin bazen vahşi dürtüleri olmaz mıydı? Sadece 'medeni olmak' bunları inkar etmek anlamına geliyordu.

Avice kaşlarını kaldırarak Dadı'ya baktı. Gözleri niyetliydi, dudakları İnce.

Annem uzun bir nefes aldı, göz kapakları kapandı. "Sen fae-kanlı."

Fae-kanlı. Avice homurdandı. Mümkün değil. Aile soylarında hiç Fae kanı yoktu. Kraliyet ailesi dışında çok az kişi atalarının izini adil halka kadar sürebilirdi ve daha da azı bunu önemli olacak kadar yakın zamanda yapabiliirdi.

Başını iki yana salladı. "Katherine yetenekli bile değil - şimdiye kadar çoktan uyanırdı."

Albion'da insanların büyüleri yetenekler kazanmasının iki yolu vardı: Fae soyundan gelmek, yani *fae-kanlı* olmak ya da onlar tarafından tercih edilmek, yani *fae-dokunmuş* olmak. İlki daha güçlüydü ama çok daha nadirdi. Her iki durumda da, büyüye sahip olanlar 21 yaşına gelmeden önce yeteneklerine kavuşurlardı. Katherine şimdi 25 yaşındaydı, uyanmak için çok yaşlıydı.

Annem gözlerini açtı ama onun bakışlarına karşılık vermedi. "Fae-kanlı olduğunu söyledim, kız kardeşin değil."

Avice'in ağzı açık kaldı. Yani o bir piç miydi? Annem onca yıl önce bir sevgili edinmiş olmalıydı. Avice yumuşak bir kahkaha attı, gözleri doldu. Lordlar ve Bayanlar, lütfen nazik ve iyi biri olduğunu söyleyin.

Ama babamın haberi olmadan bunu nasıl yapabilmişti? Çok kontrolcüydü - o olmadan arkadaşlarını ya da ailesini ziyaret etmesine izin verilmeyen tek kişi Avice değildi.

Dadı annemin omzuna dokundu. "Belki de en baştan başlamalısın."

"Baştan. Evet." Annem derin bir nefes alarak başını salladı. "Birkaç Babanla evlendikten yıllar sonra kız kardeşin doğdu ve ben ..."

Elleri göğsünde düğümlendi ve başını salladı. "Çok sevindim, rahatladım. Hamileliğimin her günü ve sonrasındaki bir yıl boyunca tanrılara adaklarla şükrettim. Tek istediğim bir çocuktı ve belki de kısmet değilmiş diye korkmuştum. Ama sonra yıllar geçti ve bir daha olmadı."

Avice sırttı. "Bana kadar."

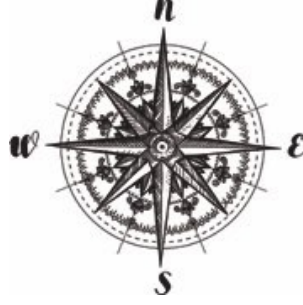
"Ta ki ... ta ki ..." Annesinin sesi o kadar yumuşaktı ki Avice zar zor duyabiliyordu ve yüz ifadesi sırtışını silikleştirdi - çok ciddiye, kaşları çatılmıştı - ıstırap içinde miydi? "Oh, dadı, yapamam - yapamam -"

"*Yapabilirsin. Yapacaksın.*" Yaşlı kadın kolunu annemin omzuna doladı ve sıktı, buruşuk elleri soldu. "Yapmalısın. Kızın bilmeye hakkı var."

Annemin başı öne eğildi. "*Sen söyle ona.*"

Dadı'nın göğsü ağır bir şekilde inip kalktı ve kahverengi gözleri Avice'inkilerle buluştu. "Sen öylesine ortaya çıkmadın, şansın bir anda yaver gitmedi, bir şimşek çakmadı. Annen Fae'lerle pazarlık yaptı."

GEÇENİN İÇİNDE

Avice'in dünyası altüst olurken **N** anny önleyici ilaç kavanozunu elinden almak zorunda kaldı.

"Anne - *ne*?" Fae mi? Başını salladı. Dadı aklını kaçıırıyordu.

Yine de annem hareketsizdi, sessizdi. İnkâr etmedi. Başını sallamadı. O değildi -

"Başka çocuk gelmeyince, güzel halktan yardım istedim." Annemin sesi güçlüydü, Avice'in bakışlarıyla nihayet buluştuğunda çenesini kaldırmıştı. Koyu renk gözleri parlıyordu, Avice'in onları hiç görmediği kadar kararlıydı. "Lordlar ve Leydiler de bunu kabul ettiler. Ama beni uyardılar" - başını salladı, kaşlarının arasında acı dolu çizgiler belirdi - "Haklarını vermeliyim, beni uyardılar, ne kadar *aptalmışım...* *Bir yıl içinde bir çocuğun olacak ama senden olmayacak.*"

Avice'in sırtından aşağı bir ürperti süzüldü. Karnında bir şey yılan gibi kıvrılıyordu. *Senin olmayacak.* Bir Dönüşen mi? Fae'lerin bebekleri beşiklerinden çaldıklarında bıraktıkları şey buydu. Ama eğer öyle bir yaratık olmasaydı, bunu kesinlikle bilirdi -

"Çocuk her zaman vahşi bir Fae lekesi taşıyacak," diye devam etti Mama, "*bu da onu sizin görgü kuralları ve asil evliliklerle dolu nazik dünyanızdan uzaklaştıracak.*"

Avice yutkundu, boğazı düğümlendi. "Diyorsun ki..."

Annemin gözleri şimdi parlıyordu, gözyaşları köşelerde birikiyordu. "Her zaman bu aptalca, *aptalca* fikre tutundum, belki de sen değildin - belki de sen bizdendin. Bu kadar küçük yaşta bu kadar gürültücü, bu kadar cesur, bu kadar küstah olmana rağmen. Beşiğinden kaç kez çıkmayı başardı, Dadı?"

"Lordlar, kimse bunun için yeterli sayıya sahip değil." Dadı'nın kıkırdaması boğuk ve sıcaktı. "Seni her zaman köpeklerle birlikte kendini tehlikeye atmak üzereyken ya da merdivenlerden inerken ya da ellerini uzatmış ateşe bakarken bulurduk.

..." Başını iki yana salladı. "Ve her zaman, *her zaman* çıplak. Kıyafetlerine ne olduğunu hiç anlamadım."

Kalbi kulaklarında çınlayan Avice gözlerini kırptırdı. Bu doğru olamazdı. Ciğerleri yanıyordu - çığlık atarsa ateşi söndürebilirdi ama hareket etmek imkânsızdı.

"Yani, umuduma rağmen," dedi annem, "şüphelerim vardı. Ama bunu gördüğümde" - Avice'in elini çekti - "daha fazla inkâr edemedim." Başını sallayarak asma kilit şekline kaşlarını çatı. "Demir tarafından yakılmış," diye fısıldadı sanki yüksek sesle söylemekten korkuyormuş gibi.

Avice yutkunarak bakışlarını dış hatların üzerinde gezdirdi. "Pazarlık mı? Ne - sana onlardan birini mi verdiler - ben bir Dönüşen miyim?"

Değişken. Kelime bile diline soğuk geliyordu. Yanlıştı. Değişkenler insan değil, *şeydi*. Tuhaf, yabancı, hatta tehlikeli.

İnsanlar Dönüşenleri evlerinden, kasabalarından kovaladılar. Ebeveynler onları gece yarısı dikili taşlara bırakıp fae'lere geri verdiler. Bırakmazlarsa, gece yarısı ellerinde yabalar ve meşalelerle çeteler ortaya çıkıyordu.

Ama annemin göğsü kabardı ve gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Avice'in midesi bulandı ve karnını tutarak geri çekildi. Kusacaktı.

Tanrım, o bir şekil değiştirendi. Fae'ler tarafından bırakılmış *bir şey*. Gerçek bir insan değil. "Hayır."

"Söyle ona," diye tısladı Dadı.

Annem sadece başını salladı, ağzı açılıp kapanıyordu, tek ses soluk soluğa aldığı nefeslerdi.

Dadı başını salladı. "Lordlar ve Leydiler sadece anne babanızın çocuk sahibi olmasına *yardım* etmedi."

Avice'in kaşları çatıldı.

Sadece yardım etmedi.

"Fae Lordu annene bir Dönüşen vermedi." Sonra...

Fae-kanlı. Dönüşen değil. Bir pazarlık.

Boşluklar arasında söylenmemiş sözler dolaşıyordu - babasının onun babası olmadığını, annesinin ... babasının adil halkın bir Lordu olduğunu.

Olamazdı - bu bir -

Belki de annem ve dadım akıllarını kaçırıyorlardı. Annem adil halk hakkında çılgınca hayaller kuran ilk kişi olamazdı, özellikle de yakışıklı bir Fae Lordu ile tanışıp onun tarafından uzaklara götürülmek gibi.

Alay etti ama dünya hâlâ görüş alanının çevresinde dönüyor ve tüyleri diken diken oluyordu.

Dışarıdan gelen çakıl sesleri.

Evered. Bu o olmalı.

"Rapunzel, Rapunzel," sesi pencereden bir sahne fısıltısıyla geliyordu, "altın saçlarını bırak."

Daha önce yaktığı fenere baktı. Bu çılgınlıktı. Sadece kaçıp kurtulabilirdi. Her şeyin dengesizleştiğini hissettiği şu anda değil, başka bir zaman anlamlandırabilirdi.

"Evet, benim sevgili özel çocuğum, görmüyor musun?" Annesinin sesi ona yalvarırcasına seslendi. "Dürtülerin, o vahşi tarafın tamamen ne olduğun ve nereden geldiğin yüzünden. Bu senin suçun değil." Avice'in saçlarını okşarken gülümsemesi yumuşaktı. "Ama baban her zaman seni bu vahşilikten korumak, insan toplumuna uygun tutmak, iyi bir evlilikle toplumda her zaman bir yerin olacağından emin olmak için çabaladı."

İyi bir evlilik. Her şey bununla ilgiliydi. Knighton Villiers ile evlenmeyi kabul etmesi için özenle hazırlanmış bir yalan.

Çünkü hiçbir şekilde doğru olamaz.

Avice yarı gülerek başını salladı ve annesinin dokunuşundan uzaklaştı. "Babam gelip sana bunu söyledi, değil mi?" Gözleri dökülmemiş yaşlarla yanıyordu. Annem onun o kadar kontrolü altındaydı ki, bu çılgın hikâyeyi uydurmuştu. Dadı bile bu işin içine sürüklenmişti.

"Hayır, Avice, bu-"

"Anne" - ellerini tuttu, baskı yanıklarına acı verse de - "lütfen, hayır. Benimle gel. Evlendiğimde mirasımı alacağım. Evered ve benimle yaşayabilirsin - ona ihtiyacın olmayacak. Biz -"

Koridorun aşağısında bir yerde bir kapı kapandı.

Annem irkildi, gözleri irileşti. Dadı'nın çenesi sıkıştı ama kaşlarının arasındaki kırılganlık korkusunu ele veriyordu.

Ve iyi bir nedeni var. Eğer o Papa olsaydı...

Annemin elleri titredi. Yoksa Avice'in tutuşu mu titriyordu? Dilini yanağının iç kısmında, adamın dişlerine bastırıldığı sert noktanın üzerinde gezdirdi.

Annemi burada bulursa... Avice'in ne planladığını öğrenirse

...

Şimdiye kadar yaptıklarından çok daha kötüsünü yapabilirdi.

"Git." Mama's ses oldu Boğuk, ama onu Omuzlar Kare, kararlı. Uzun bir nefes aldı, çenesi yükseldi.

Avice kaşlarını çatı. Bunu kastetmiş olamazdı - fikrini öylece değiştiremezdi. "Anne?"

"Git dedim." Avice'in ellerini çekiştirdi ve onu pencereye doğru götürdü.

"Kaç. Ben yalan söyleyip onu uzak tutacağım."

"Ama -"

"Şimdi."

Avice Dadi'ya sorgulayan bir bakış attı ama yaşlı kadın ona bir çanta uzattı. "Giysiler, sabun, biraz yiyecek ve su." Çenesi titreyerek başını salladı. "Tabancanı da."

"Ama sen dedin ki -"

Annesi onun omzunu tuttu. "Avice Ferrers, hemen onun evinden çık. Hâlâ yapabiliyorken." Koridorda ayak sesleri duyuldu. Tekrar kapıya baktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kararlılığı kırılıyordu. "Lütfen. Boyun eğme. Sonun benim gibi olmasın."

Annem tuzağa düştüğünü biliyordu. Babamı terk edemezdi, edemezdi. Eğer onun kurallarını çiğnerse, onu bu evden hiçbir şey almadan kovabilirdi. Her şey onundu.

Avice kollarını anneme doladı.

Bundan sonra evli bir kadın olarak bile bu evde hoş karşılanmayacaktı. Artık çok açıktı. Ve eğer annem onu görmek için gizlice dışarı çıkarsa ...

"Anne, ben -" Ama bir türlü söyleyememiş. Yine de üzgündü. Annesi için üzgündü. Hayatını zorlaştırdığı onca zaman için üzgündü. Kendisi için üzgündü. Boğulurcasına bir hıçkırıkla ona sarıldı, yüzünü onun sıcak omzuna gömdü.

"Biliyorum," dedi annem, sesi boğuklaşarak. "Ama yapmalısın -"

Avice geri çekildi ve başını salladı. Gözyaşlarının geri kalanını yuttu ve çantayı vücuduna astı. "Teşekkür ederim, Dadi." Pencere kenarındaki koltuğa oturmadan önce kadını sertçe kucakladı.

İşte oradaydı.

Pencerenin altındaki sabrecat, Black Bess gibi mürekkep karası değil, yuvarlak yüzlü, geniş omuzlu, çizgili kızıl bir erkekti.

Ve sırtında, Evered.

Sarı saçları ay ışığında parlıyordu ve atı ilerlerken parıldayan, rahat gülümsemesi ona doğru parladı.

Bu evin çılgınlığı ona dokunmamıştı. Onun için sadece Avice'di. Nişanlısı. Bu gece evleneceği kadın. Sevdiği kadın. Satın alınacak bir biblo değildi. Onun malı değildi. Ve Fae Lordları hakkında yalanlarla manipüle edilecek biri de değildi.

Kalbi sıkışarak bacaklarını pencereden dışarı salladı ve ayaklarını eski salkımların üzerine sıkıştırdı. Pencere pervazına yapıştı. Annesi çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştı, Dadı da peşindeydi.

"Anne."

Durakladı, döndü, gözleri kızarmıştı ama hâlâ kararlıydı.

Bu Avice'in onu son görüşü olabilirdi. Çenesini sıkı. Hayır. Buna izin vermeyecekti. "Mirasımı, kendi evimi, servetimi aldığımdaya seni çağıracağım. Söz veriyorum. Artık ona boyun eğmene gerek kalmayacak."

Annemin dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı ama kaşlarının arasındaki kırıksıklık buna inanmadığını gösteriyordu.

Koridorda daha fazla ayak sesi. Birisi odasına doğru geliyordu. Bu sadece babam olabilir.

Midesi bulanık Avice, annesine ve dadısına bir kez başıyla selam verdikten sonra tırmanmaya başladı. Bir anda gözden kayboldular ve Avice'in boğazı hıçkırıklara teslim olmak istedi.

Salkım söğüdün odunsu, kıvrımlı dalları onu güçlkle tuttu ama etekleri ayaklarına dolandı. Bir noktada topuğunun takılması kalbinin sıkışmasına neden oldu, avuç içleri kayganlaşırken korku boğulma tehdidi yarattı. Ama sonra kurtuldu ve ayak parmağını bir sonraki dayanağa doğru itti.

Evered başını geriye atarak, "Biraz tehlike olmadan macera olmaz," dedi, sesi çok yüksek çıkıyordu.

Pencereye baktı ama dadı pencereyi kapatmış olmalıydı. Tanrılara şükür. Yoksa onu içeriden duyabilirlerdi.

Tırmanışının son kısmını bir gül çalısı kapattı ve onu yolun geri kalanını atlamaya zorladı. Gürültülü bir yırtılmayla yere indi.

Nefes nefese Evered'in yanına koştu.

"Ah canım." Elbisesindeki yırtığa bakarak yüzünü buruşturdu, yüzündeki çizgiler gecenin gölgesinde karardı. "Yine de harika görünüyorsun aşkım." Adam ona gülümsedi, gözleri o kadar parlaktı ki kız ona inandı.

Üst kattan ses yok. Annem birinin alarmı çalmasını engellemiş olmalı. Dadı pencerede silüet halinde duruyordu.

Avice çantasının askısını kavradı. Geri dönebilir, salkımlara tırmanıp odasına dönebilirdi.

Knighton Villiers ile evlenmeyi kabul et.

En azından dadısı ve annesi olacaktı. Ama ...

Boyun eğme. Sonun benim gibi olmasın.

Bunu anneme borçluydu. Ve bir gün onun için geri dönecekti.

Yutkunarak elini Dadı'ya doğru kaldırdı, o da başıyla onayladıktan sonra gözden kayboldu, geriye sadece Avice'in Evered'e bir işaret olarak yaktığı lamba kalmıştı.

İşte bu kadar. Onun dizine dokundu. Evet, o gerçektir, Fae tarafından gönderilmiş bir illüzyon değildi.

Sabaha evlenmiş olacaktı.

STONE & BELLS

Berrak, yıldızlı gökyüzü, dolunay ve soğukla aydınlanmış olarak tepede uzanıyordu. Gölge ve ışık, dikili taşların kaba dokusunu çiziyordu.

Avice ellerini sıktı. Gece havası ellerini ısıtıyordu ama geri kalanı sıcacıktı ve heyecanla titriyordu. Evered'in güçlü parmakları Avice'in parmaklarını bulup aralarından geçti.

Dudağını ısırarak ona baktı ve adam güven veren bir gülümsemeyle ona baktı. Lordlar ve Leydiler, bu onun çekiciliğinin bir parçasıydı - yakışıklı, atılgan ve Drake ya da Turpin kadar cesur.

Kimse ona istediğini yaptığı için 'vahşi' demedi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Leydi Lydia taş çemberin kenarından, sesi alçak ve düzgündü. Evered'inkinden daha solgun olan sarı saçları ay ışığında neredeyse teni kadar hafif ve parlak bir şekilde parlıyordu. O ve kocası Wolstan, tanık olarak gelmişlerdi. Onlar Evered'in en eski arkadaşlarıydı.

Wolstan çemberin içinden başını salladı, çilek sarısı saçları gümüşü ayın etkisiyle rengini kaybetmişti. Ela bakışları karanlığın içinde geziniyor, takip edilmeyi bekliyordu.

Ama hiçbir şey duymamışlardı. Evden kimseye haber verilmemişti. Henüz gelmemişti. Annemin yalanı ikna edici olmalıydı. Şansları yaver giderse, ancak bir hizmetçi kahvaltayı getirip Avice'in odasını boş bulduğunda gittiğini anlayacaklardı. Ama bu daha saatler sürerdi ve Avice çoktan evlenmiş olurdu.

Annesinin kararlılıkla kilitlenmiş kara gözleri gözlerinin önüne geldiğinde kalbi sıkıştı. Onun burada olması için neler vermezdi. Bir anne kızının düğününe hazırlanmasına yardım etmeli, onun yanında durmalıydı. Bunun yerine eve dönmüş, babasını uzak tutmak için yalanlar örüyordu.

Avice gözlerindeki sızıyı kırıştırarak uzaklaştırdı. Bundan sonra evde istenmese bile, evli bir kadın olduğunda büyükbabasının avukatına gidip mirasını alabilirdi. O ve Evered kendi kurallarını koyacakları kendi evlerini bulacaklardı. Sonra annem de onlara katılabilir ve babamı bir daha görmek zorunda kalmazdı.

Evered'in elini sıktı, gülümsedi ve başını salladı. Bu geçmiş ve gelecekti. Şimdilik, berrak gökyüzü ve berrak yıldızlarıyla bu gece - mükemmeldi. O mükemmeldi.

Birlikte taşlardan oluşan çembere girdiler. Diz yüksekliğinden yedi ayak yüksekliğine kadar on üç tane taş vardı ve yirmi beş ayak genişliğinde bir daire şeklinde dizilmişlerdi. Lydia'nın elinde bir lamba vardı ama halka ılık havuzunun dışına taşmış, taşlar karanlık ve sarp bir şekilde yükselmişti.

En uçta, iki meşale tarafından kuşatılmış bir druid duruyordu, cübbesi dolunay için beyazdı. Okuduğu tüm hikâyelerdeki druidlere benziyordu - yaşlanmıştı, uzun gri sakalında başının üstünden daha fazla saç vardı. Yaklaşmalarını izlerken nazik gözleri bir gülümsemenin üzerinde parlıyordu.

Yan yana, tören okunurken onun önünde durdular.

Kelimeler önemli değildi. Asıl önemli olan, her şeyin değişeceği anın bu olmasıydı - hayatının geri kalanında Evered'e bağlı olacaktı. Sadece onun dokunuşu vardı, teni yumuşak, parmakları sıkıydı.

Druid onların kenetlenmiş ellerini kırmızı bir kordonla bağladı, kendi yeminini ederken bir düğüm attı, Evered de kendi yeminini ederken bir düğüm daha attı.

Ritüelin son kısmı için onlara küçük bir kâse sundu.

Avice sırtıtmamak için kendini zor tuttu, midesi bulandı. Bu an, gittiği her düğünde en romantik, en heyecanlı kısım olarak görünürdü.

Sol elleri hâlâ bağlı olan Evered'le birlikte birer parmaklarını altın rengi, yapışkan bala daldırdılar.

Druid'in fısıltılı yönlendirmeleriyle birlikte, "Bu hediye için sana teşekkür ediyoruz tanrılar," dediler, "ve senden bir şey daha istiyoruz." Balla kaplanmış parmaklarını uzattılar; kadının ki adamınkinden bir santim, adamın ki de onunkinden bir santim ötedeydi. Kadının kalbi çarpıyordu ve adamın göğsünün ağır ve hızlı bir şekilde inip kalkması onunkinin de aynı şekilde attığını gösteriyordu.

"Aşkımızın ve birlikte geçireceğimiz hayatın tadı ömrümüzün sonuna kadar bu bal kadar tatlı olsun."

Bakışlarını onunkilerden ayırmayan Avice ağzını açtı ve adamın parmağına doğru eğilerek parmağın uzunluğunu ağzına aldı, adam da onunkine aynısını yaptı. Parmağı

Tatlılık ağzında bir patlamaydı, tat ve kokuyla ağırlaşmıştı ve balın kayganlığı dilini kaplıyordu.

Aynı zamanda, balı yalayarak uzaklaştırırken dili parmağının pedine karşı sıcaktı. Adam dişlerini kızın tenine sürüp dudaklarını çektiğinde inlememek için kendini zor tuttu. İçindeki sıcaklık alevlendi, tatmin olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Zar zor nefes alabilen kadın, adamın parmağındaki son sıvıyı da emdi ve adam yumuşak bir nefes verince sııttı. Dalga geçebilen tek kişi o değildi.

Lordlar, hanlarına giden yol çok uzundu.

Druid boğazını usulca temizleyerek Avice'in alay etmesine neden oldu. Elbette tamamlamaları gereken bir tören vardı.

Evered'e başını salladı ve birlikte devam ettiler, "Ve hayat ve aşk o kadar tatlı olmadığında, bu anı ve yeminlerimizi hatırlayalım ve öyle olması için birlikte çalışalım."

Druid ellerini geniş bir hareketle kaldırdı. Ağzını açtı ama yine de durdu.

Dikili taşların ötesindeki gümüşü karanlıkta bir hareket.

Bir anlık ay ışığı *bir şeye* vurdu.

Fark edilmişler miydi? Avice çemberin kenarında nöbet tutan Wolstan'a baktı. Hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Nefesini tutmuş, dinliyordu ve Evered onun yanında hareketsiz kaldı.

Ayak sesleri çimenli zeminde gümbürdedi.

Desen... tam değil - hayır, ayak sesi değil, *toynak* sesi. Geyik mi?

Ve çanların parlak şingirtisi, buz ve yıldız ışığı kadar soğuk, saf ve güzel. Fae'ler.

Druid'in gülümsemesi coşkulu bir hal aldı. "Adil halk birlikteliğinizi kutsuyor," dedi usulca, ellerini göğsünde kavuşturmuş, gözleri kocaman ve parlıyordu.

Avice, Evered'in elini sıktı. Güzel halk tarafından kutsanmış. Onayladılar. Bu, onu ilk gördüğü andan beri bildiği şeyi doğruluyordu: bunun olması gerekiyordu.

Druid ellerindeki ipi çözdü. "Artık bu iple bağlı olmasanız da, birlikte olma seçiminize bağlı olarak hayatta ileriye doğru yürüyorsunuz." Kordonu çekti ve Avice'in eline koymadan önce sardı. "Siz kocasınız, siz karısınız, siz birsiniz."

Avice uzun bir nefes aldı. Dolunayın altında evlenmişlerdi. Bu mükemmeldi. Sonsuza dek sürecekti.

Evered'in saçları titreyen fener ışığında altın rengine parlıyordu ve sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Karım," diye mırıldandı, elleri onun beline dolanırken.

Kalbi yerinden fırladı. Tanrım, kulağa hoş geliyordu. "Kocam," diye cevap verdi sırtarak, yüzünü onunkine yaklaştırarak.

Soğuk gece havasında nefesleri birbirine karışana kadar daha da yaklaştı. "Sevgilim" -sesi penceresinin altında yetişen kadife güller kadar yumuşaktı- "Söz veriyorum, bu birlikte yaşayacağımız maceranın sadece başlangıcı."

Ve onu öptü.

Bu doğrudu. Dudaklarının sert dokunuşu, doldurmaları gereken koca bir ömür olduğunu söylüyordu. Kadınların maceraları olmasa da, şu anda sanki dünyayı dolaşabilir, açık denizlere yelken açabilir, gece boyunca at sürebilir ya da Vahşi Av'a cesur bir bakış atmak için yeni ayda uyanık kalabilirlerdi. Doğuya, büyük ovalara ya da kuzeye, buzun hüküm sürdüğü ve mamutların dolaştığı topraklara yolculuk edebilirlerdi. Belki de Annwyn'e ve onun fae sarayına giden bir yol bile bulabilirlerdi.

Olasılıklar, dilinin kızinkine değmesi, parmaklarının kızın sırtının alt kısmında birbirine geçmesi - baş döndürücüydü ve bunlar kızındı.

BİR KADIN

Avcının Dinlenme Yeri'ne giden yol bir bulanıklık içinde geçmişti ve Avice, Wolstan ve Lydia'ya veda ettiklerini bilse de bunu zar zor hatırlayabiliyordu. Bir noktada Evered, "Hadi sizi yatağa götürelim, Leydi Lyons," demişti ve ondan sonra sadece hana gitmeyi düşünmüştü.

İlerideki tabelaya baktı; tabelada boynuzlu bir fae, elinde içki kadehi, meşe ağacına yaslanmış bir yay resmedilmişti. Saçları siyah buklelerden oluşuyordu ve zümrüt yeşili giymişti, tıpkı annesine benziyordu, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Gözlerini kapatıp yanağını Evered'in geniş sırtına bastırarak atı ahıra çekti. Evde annesini ve dadısını düşünemiyordu. Annesi onun babasından kurtulmasını istiyordu ve o da tam olarak bunu yapıyordu. *Boyun eğme*. Şimdi kesinlikle babasına itaatsizlik etmişti.

Kedinin onları bekleyen seyis kız tarafından bakılması ve hancının onlara odalarını göstermesi birkaç dakika sürdü. Kadın kahvaltıyı ne zaman servis edeceğini ve banyo için ne zaman sıcak su isteyebileceklerini anlatmaya çalıştı. Ama Evered kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve kadını odadan çıkardı.

Kadının kaşları kalktı ve Evered'den Avice'e bakıp tekrar geri döndü. "Ah." Anlayışla başını salladı, yüzü bir gülümsemeyle kırıştı. "Elbette. İyi geceler, ser, madam."

Kapı tıkırdayarak kapandı ve yalnız kaldılar.

Avice'in tüm vücudu kalp atışlarıyla birlikte titredi.

Evered döndü ve ona doğru yürüdü, ne yaptığını biliyormuş gibi kendinden emindi.

Güzel, çünkü tam olarak emin değildi. Başka kadınlarla birlikte olup olmadığını sormak aklına gelmemişti. Ne de olsa bu bir hanımefendi için uygun bir konu değildi.

Paltosunu silkip şifonyerin üzerine attı, adımlarını hiç bozmadı.

Evet, avını takip eden bir sabrecat gibi.

Nefes nefese, gülümsedi.

"Avice," diye mırıldandı. "Aşkım." Onu öptü. "Karım." Ve tekrar. "Benim karım."

Dokunuşu sert, emin ve sıcaktı ve dizleri titrerken ona sarıldı. Adam onu yavaşça soydu. Serin gece havası her yeni bölgesine dokunduğunda tenindeki beklenti karıncalanıyordu.

Düşen son giysi kombinezonu oldu - avuçlarının bir fırçasıyla yere döküldü ve onu çıplak bıraktı.

Onun kararmış gözleriyle karşılaştı, çenesini kaldırdı. İşte buradaydı. O onun, o da onun kızıydı ve bu onların düğün gecesi idi.

Omuzlarını tuttu, yarım adım geri çekildi ve bakışlarıyla onu tepeden tırnağa taradı. "Çok zarıfsınız."

Kalbi kabardı ve gömleğine uzandı. Dans ettiklerinde ve öpüşüklerinde ellerinin altında onun sert vücudunu hissetmişti ama henüz onu görmemişti.

Ve Lordlar, o istedi.

Başını sallayarak onun bileklerini yakaladı. "Yatağa uzan."

Dişlerini sıktı. Kendisini soyduğu gibi onu da soymak istiyordu. Ama belki de daha iyi bir planı vardı. Belki de -

"Yatağın üzerinde." Kaşlarını kaldırdı, ağzında alaycı bir gülümseme vardı. Kadın itaat etti.

Sadece ateş ışığı kalana kadar lambaları ve mumları teker teker söndürdü, sonra gömleğini başından geçirip yaklaştı.

Yutkunarak izledi. Vücudu pürüzsüz ve güçlüydü; açıları ve kasları turuncu bir ışıkla aydınlanmıştı.

"Arkana yaslan," dedi pantolonunun düğmelerini açarak. Kadın yine itaat etti.

Yere vuran botların gümbürtüsü, giysilerin hışırtısı ve ardından yatağın sallanması duyuldu.

Oh, Tanrım. Yatakta çıplak bir adamla yatıyordu. Çıplak kocasıyla. Kalbi çıldırmışçasına kaburgalarına çarpıyordu.

Adam onun yanında yatıyordu, gülümsemesi ışıl ışıldı, saçları loş ışıkta altın gibi parlıyordu. "Sevgilim Avice." Önce yanağına dokundu, sonra eli boğazına, oradan da göğsüne indi.

Ten tene, başparmağının sıyrılışı sanki ardında ateşten bir iz bırakıyormuşçasına vücudunu aydınlatıyordu. Onun için zonkluyordu, bacaklarının arasında tatmin edilmeyi bekleyen enfes bir ağrı vardı.

Ve sonunda, bunu elde edecekti.

Öpüştüler, derin, aç, nefessiz ve adam onu sırt üstü itti, ağırlığı onun üzerindeydi. Kapana kısılmıştı ama - ama onun altında kapana kısıldıysa... ona güveniyordu. Sorun yoktu.

Adamın dili ağzını keşfederken kalbi çırpındı ve adam bacaklarını ayırdı. Zar zor nefes alabiliyor, onu zar zor öpebiliyordu - her şey açıkta kalan bedenine, özlemine ve o anın *bu* olduğı bilgisine odaklanmıştı.

Belki de geceleri kendine yaptığı gibi önce ona dokunacaktı. Bir keresinde okuduğı bir şey bunun başlamak için iyi bir yol olduğunu söylüyordu.

Dişleri dudağını sıyrarak nefes almasına neden oldu ve sonra girişinde bir baskı oluştu. Nefesini tuttu ve ona baktı.

Sıkı bir gülümseme verdi. "Bu muhtemelen acıtacak." Basınç arttı ve kadın kıvrandı. "Ama rahatlamaya çalış."

Çenesini sıkarak uzun bir nefes aldı ve bir nefes daha. Yavaşça nefes vererek başını salladı.

Acıdı. Vahşi kanlı Hunt, acıttı. Eliyle ağzını kapatarak bir iniltiyi bastırdı. Gözyaşları gözlerinin köşelerinde toplandı. Tam olarak yırtılmadı, tam olarak yanmadı.

Alçak bir iniltiyle daha da itti, nefesleri daha hızlı, daha sert geliyordu. "Avice," diye fısıldadı kulağına.

Esneme. Dolgunluk. Ağrı.

Onu tekrar öptü, dokunuşu sıcak ve ağırdı, dili istilacıydı. Bir eli saçlarına dolanarak, her biri daha az acı veren uzun vuruşlara başladı.

Acıdan uzaklaştıkça, zevke daha da yaklaşıyordu. Neredeyse. Kalçalarını belli bir yöne doğıru eğdiğinde, daha da yakınlaştı.

Ama Evered'in hamleleri daha da sertleşti, nefesleri daha da şiddetlendi ve ürpertici bir iniltiyle zirveye ulaştı ve hareketsiz kaldı.

Birlikte serin havada nefes nefese kaldılar. Her şey bitmişti.

Hepsi bu kadardı. Evli bir kadındı, sahiplenilmiş bir kadındı. Bekareti gitmişti.

Onu alnından öptü ve üzerinden yuvarlandı, sonra yorganı çekti ve onu sıcak göğsüne yasladı.

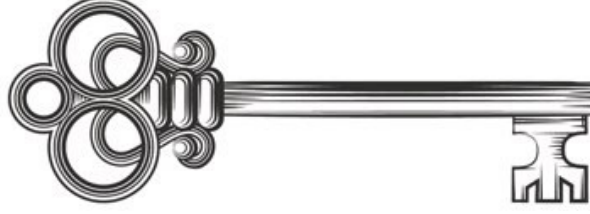
Onun ağırlığı olmadan düzgün nefes alabiliyordu. Serin, temiz hava. Yatağın üzerindeki tenteye baktı, sadece ateş ışığıyla gölgelenmişti. Vücudu zonkluyordu; kısmen acı, kısmen de ulaşamayacağı bir yerde duran o kışkırtıcı zevk vaadinin yankısı.

Bir dakika kadar sonra, nefesleri uzun ve derin geldi ve sıkı tutuşu gevşedi. Az ışık küçük gülümsemesine, gevşek çenesine yerleşti. Memnun görünüyordu.

Dudaklarını bükerek karanlığa doğru kaşlarını çattı. Birkaç kadının seks hakkında sanki onlar için de zevkliymiş gibi konuştuğunu duymuştu. Ama bu? Gerçekten bu muydu?

Göz kapakları ağırlaşana ve uyku onu alıp götürene kadar baktı.

ZİYARETÇİLER

Hayal kırıklığına rağmen Avice derin ve iyi bir uyku çekti, vücudu sıcak ve ağrıyordu.

Karanlıkta gözlerini kırptırdı. O zaman onu ne uyandırmıştı?

Vahşi bir gürültü gecenin huzurunu bozdu. Alt kat, ön kapı. Soyuluyorlar mıydı? Saldırıya mı uğradı? Doğrulup oturdu, kasları gergindi, Kalp atışları hızlıydı. Ama hayır, hırsızlar kapıyı çalmazdı, değil mi? En azından okuduğu hikâyelerin hiçbirinde.

Evered yataktan yuvarlandı ve loş ışıktaki kıvrak bir şekilde ayaklarının üzerine düştü. Ona baktı, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı, ama o başını salladı - en az onun kadar az şey biliyordu.

O pencereye gidip perdeyi hafifçe araladığında, yatağın yanındaki çekmecedeki tabancasını ve deri kılıfını aldı. Belki de onu elinin altında tutmak iyi bir fikirdi.

Fae işi tabancanın saat mekanizması, kullanımdan çok önce doldurulup ateşlenebileceği anlamına geliyordu. Ve fae'lerin her şeyi su geçirmez yapan bir sırrı vardı, bu yüzden Albion'un yağmurlu havasında bile her zaman ateş etmeye hazırды.

Korkunç derecede pahalıydı ama babam iki tane almıştı - biri Avice, diğeri Katherine için. Ve kardeşi Rufus Amca'nın onlara bu aletleri kullanmayı öğretmesini sağlamıştı, ta ki doldurup hızla ateşleyene ve kırk adımda bir şarap mantarını vurabilene kadar. *İtibarını korumak için*, demişti o soğuk sesiyle.

Şimdi bu onun hayatını koruyabilir.

Parmaklarını tabancanın yan tarafındaki dişli mekanizmanın üzerinde gezdirdi. Çark mili doğru açıda duruyordu - içindeki yay sarılmış, bekliyordu.

Tava kapağını geri kaydıldı ve bir tutam kaba siyah barut ortaya çıktı. Her şey yolundaydı. Kendi kendine başını sallayarak tavayı yerine yerleştirdi ve köpeği ileri itti. Ateş etmeye hazırıldı.

Alt kattan hancı ve bir adamın boğuk sesleri geliyordu. Avıce tam olarak ne dediklerini anlayamıyordu ama soru-cevap şeklinde gidip geliyorlardı.

Evered başını salladı. "Hiçbir şey göremiyorum." Perdeyi araladı ve hâlâ karanlık olan gökyüzünü ortaya çıkardı. Başını iki yana salladı, sonra içini çekti ve pantolonunu çekiştirmeden önce başını iki yana salladı. "Kapıda bir adam var." Kılıcını çekerken yumuşak bir şekilde çaldı.

Tehlike, belki. Babam onun için mi gelmişti? Ama onları nasıl bulabilirdi ki? Anne ve Dadı Alder buraya geldiklerini bilmiyorlardı, bu yüzden ona söyleyemezlerdi.

Avıce uzun bir nefes alarak yataktan kalktı. Ateş uzun zaman önce sönmüştü ve hava çıplak tenine soğuk geliyor, tüylerini diken diken ediyordu. Yutkundu ve kalın meşe bir karyola direğinin arkasına saklandı, etrafında dönerek tabancasını kapıya doğrulttu. Deri çantayı açtı ve yatağın üzerine boşalttı. Bir kese saçma, meşe yaprağı şeklinde bakır bir barut şişesi, çeşitli temizleme fırçaları ve yağ. Namlu, tabancanın içinde, namlunun hemen altında duruyordu. Elini aletlerin üzerinde gezdirerek onları yaydı. Şişenin pürüzsüz yüzeyi tanıdık ve güven vericiydi.

Hepsi burada, bir kol mesafesindeydi ve yeniden doldurmaya hazırıldı. Tabii zamanı varsa. Belki de bu adam gece hepsini soymaya gelmişti - gölgelerde saklanan, kapı açıldığında içeri koşmaya hazır arkadaşları olabilirdi. Yutkundu, içinden geçen heyecana rağmen kolunu sabit tuttu - korku ya da heyecan, kim bilir?

Evered tıslayarak, "Üzerine bir şeyler giy," dedi ve sürgüyü gevşeterek kapattı.

Gözlerini kırıştırdı, sonra kendine baktı. Tabii ki çıplak uyumuştı.

Ama ya o giyinirken, kolları kombinezonunun içinde sıkışmışken biri saldırırsa? Onları güvende tutmak için net bir atış yapmak daha önemli değil miydi? Belki de çıplak bedeni saldırganı birkaç saniyeliğine şaşırtacak kadar uzun süre şok edebilirdi.

Gerçekten önemli miydi? *Vücut sadece bir vücuttur. Herkesin bir tane vardır.*

Ama bu bir hanımefendinin söyleyeceği türden bir şey değildi. Ya da düşündüğü. Annesinin ona fae Lordları hakkında söylediklerine inanmasa da, onda yanlış olan bir şeyler vardı. Bu konuda babam haklıydı.

Alt katta, ön kapı gıcırdayarak açıldı. Evered'le bakiştılar ve Evered'in boğazı yavaş bir yutkunmayla daraldı. Dudaklarını ıslatarak kapıya baktı, gözlerini kırpmaya cesaret edemiyordu. İşaret parmağı tetiğe dokundu.

Her santimi gerildi, kolları titredi. Bu hiç iyi değildi - ıskalayabilir ya da yanlışlıkla çok erken ateş edebilirdi. Ve ne kadar hızlı doldurursa doldursun, kapıdan biri girerse, ikinci bir atış hazır olmadan çok önce ona ulaşabilirlerdi.

Çatık kaşlarının yoğunluğu yüzünden kaşları ağırırken, nefeslerini yavaş ve derin almaya zorladı. Kollarındaki gerginlik artık titremeyecek kadar azalana kadar omuzlarını salladı.

Daha iyi. Başını salladı.

Evered'in boynu gergindi, çenesi pencereden sızan loş ay ışığında kaskatı kesilmişti. Kaslı göğsü ve kolları gerçekten de güzeldi, gümüşle kaplıydı ama daha önce sadece güzelliklerine hayret ederken, şimdi güçlerini takdir ediyordu.

Kılıcı ve tabancası sayesinde saldırganları defedebilirlerdi. Yapmak zorundaydılar.

Merdivendeki ayak sesleri.

Ama artık hiçbir hazırlık kalmamıştı, sadece bekliyorlardı.

Ve nasıl bir sonsuzluk hissi. Bir adım, sonra bir adım daha. Bunu daha yumuşak adımlar izledi, sanki biri terlik giymiş gibi neredeyse ayaklarını sürüyerek. Yaklaşan adam ve arkasındaki hancı mı?

Serin havaya ve tüylerinin diken diken olmasına rağmen Avice'in ensesinden aşağı ter damlıyordu.

Ayak sesleri kapılarının önünde durdu.

Parmağını tetiğe daha sıkı dokundurdu, henüz sıkıştırmıyordu ama her an bunu yapmaya hazırды.

"Evered?" Adamın sesi, ama şimdi net. Tanıdık. Evered sarsıldı. "Wolstan?"

Avice parmağını tetikten çekti. "Beni içeri alın."

Evet, kesinlikle o. Sarktı, tabancasını indirdi. Lordlara, hanımlara ve tanrılara şükürler olsun.

Evered'den hızlı bir nefes yükseldi ve sürgüyü fırlatıp açtı. "Üzerine bir şeyler giy," diye tısladı yine. Bir elini kapının üzerine koymuş, kapıyı kapalı tutarak ona bakması, bunun önemli olduğunu gösteriyordu.

Yataktan bir battaniye aldı ve kendi etrafına sardı.

Bu iş görür. Zaman kaybediyorlardı. Wolstan'ın gecenin bir yarısı burada olmasının ve kapıyı umutsuzca yumruklamasının tek bir nedeni vardı.

Pursuit.

"Daha iyi." Evered'in ona başını sallayıp burnundan üflemesi dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Onaylamama. Tıpkı babam gibi.

Kapıyı açtığı anda, hancının lambası odaya altın rengi bir ışık saçtı ve onunla birlikte Wolstan da telaşla koşuşturmaya başladı. "Toparlanın," diye homurdandı, sanki fırsatını bulsa en yakındaki şeyi kapıp çantasına tıkacakmış gibi odanın etrafına bakıyordu. "Çabuk olun. Gitmeniz gerek." Hancıya başıyla işaret etti. "Kedilerini hazırlayın."

Başını salladı ve lambayı geride bırakarak itaat etti.

Wolstan döndüğünde yüzü ışığa takıldı. Bir gözünün etrafı morarmıştı.

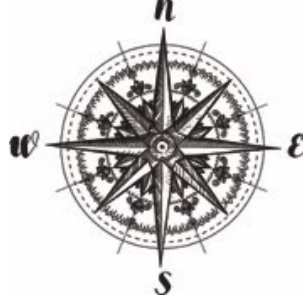
Avice'in nefesi kesildi. "Wolstan," dedi ve ona doğru yürümeye başladı ama battaniyeyi ve tabancasını tutmaktan, yarayı kontrol etmek için yüzüne dokunamadı. "Ne oldu? Sen -"

"Ben iyiyim, ama sen -"

"Ne oldu?" Evered, Avice ile arkadaşının arasına girerek kılıcını yavaşça yeniden kınına soktu.

"Adamlar yola çıktı, buraya geliyorlar." Wolstan, Evered'in etrafından ona doğru baktı. "Baban ve bir grup adam. Silahlı."

UÇUŞ

Bir mengenenin boğazı tıkanı, nefesi tıkanı. Oh, Tanrım.

Bulunmuşlardı. Başını iki yana salladı. "Olamaz - nasıl olur da -"

"Druid." Wolstan yere saçılmış giysilerine el salladı. "Buradan çıkmanız gerek. Hemen. Çok arkamda değiller."

Karnından aşağı düştü. Ne kadar uzak 'uzak değildi'? Tabancasındaki köpeği geri çekerek pirit ateşlemesini devre dışı bıraktı.

Evered ofladı. "Druid mi? Omurgasız herif."

Odada bir tur atarak eşyalarını topladı ve Evered'e gömleğini fırlattı.

Bir paravanın arkasında giyinirken Wolstan, Papa ve adamlarının druid'i ele geçirdiklerini anlattı - yaşlı adamı gördüğünde burnu kanıyordu ve cübbesi yırtılmıştı. Onu törenin hiç gerçekleşmediğini, evli olmadıklarını iddia etmeye zorlamışlar.

Eğer evli olmayan bir kadın olsaydı, yasalara göre hâlâ ailesinin kontrolü altında olacaktı. Dolayısıyla, babam Evered'in onu kaçırdığı konusunda ısrar ettiğinde, onu takip etme ve geri alma hakkına sahipti.

Ve Evered'i cezalandır.

"Leydi Avice Ferrers'i ne pahasına olursa olsun geri almak için buraya geliyorlar." Wolstan kaşlarını Evered'e doğru kaldırdı.

"O artık Leydi Lyons," diye tükürdü Evered. Kaşlarını çattı ve botlarını giyerken durakladı. "Bekle - *burada olduğumuzu* nereden biliyorlar?"

Wolstan'ın bakışları başka yöne kaydı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Lydia. Beni tutmuşlardı. Kaba herifin biri bana bunu vermişti bile."

"Eğer onlara nerede olduğunu söylemezsek bize son bir ders vereceğini söyledi."

Avice'in midesi bulandı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu kelimeler...

Nefesini yuttu. "Sana *son bir ders mi* verecekti? Öyle mi dedi? Tam olarak bu kelimeler mi?"

Wolstan başını salladı ve son eşyalarını da çantasına doldurdu.

Yutkundu - *o* değil. Lütfen *o* olmadığını söyle. "Peki ya bu kaba adam - kırklı yaşların ortasında, kızıl saçlı mıydı?"

"Onu tanıyor musun?" Wolstan kızgın çürüğe dokundu.

"Amcam." Kızın midesi bulandı.

Rufus Amca. Babamın ikiziydi - onun gibi uzun boylu ve kızıl saçlıydı, ama saldırganlığı ve güçlü iradesi babamı bir kedi yavrusu gibi gösteriyordu. O ve faremsi karısı son birkaç aydır yakınlarda kalıyor ve evi sık sık ziyaret ediyorlardı.

Tabii ki, babam onun gittiğini fark ettiği anda koşarak ona giderdi.

Lordlar. Şimdi mantıklı geliyordu...

O faremsi kadın Knighton Villiers'in teyzesiydi. Nişana karışmış olmalılar. Avice Kraliçe'yle birlikteyken, Rufus Amca ve karısı babamın kulağına zehir damlatarak onu yeğenleriyle evlendirmeye ikna ediyorlardı.

Avice yutkundu ve Wolstan'ın elindeki çantayı kaptı. "Gitmemiz gerek," dedi sesi titreyerek. "Şimdi." Ayakkabılarını çekiştirdi, kurdelelerine aceleyle bir düğüm attı ve kapıya yöneldi.

Evered onun peşinden gitti. "Ama biz nerede -"

"Burada olmayan herhangi bir yer." Tekrar yutkundu ama ağzı öylesine kurumuştı ki zorlandı. "Eğer Rufus Amca buradaysa..." Elleri titreyerek pelerini bağladı.

Avice'i korkutan pek fazla şey yoktu. Yeni ayda Vahşi Av'la karşılaşma ihtimali, evet. Yine de Lordlar ve Leydiler'e bu kadar yakın olma düşüncesi heyecanla karışık bir korku yaratıyordu. Kraliçe'nin celladı, ama hiç gülümsemeyen ve neredeyse tek kelime etmeyen hain baltalı bir adamdan herkes korkardı.

Ve amcası.

Rufus Amca'nın acımasız bir adam olduğunu söylemek hafif kalırdı. Avice sekiz ve kız kardeşi on beş yaşındayken, annem ve babam Kat'e

Sabrecat yavrusunu doğum günü için almıştı. Çok güzel bir şeydi, o yaşta bile zarif ve şıktı, bembeyaz kürkü ve şeftali burnu vardı. Ona Fantôme adını vermişti.

Kat kediyle bağ kurmuş, yeterince büyüdüğünde eyeri ve koşum takımını almaya hazır olması için onu eğitiyordu. Kat yakın zamanda Frankia'da bir yaz geçirmiş ve dili oldukça akıcı bir şekilde konuşmaya başlamıştı, bu yüzden yavruyu Frankça komutlar konusunda eğitmişti.

Sonra Rufus Amca kalmaya geldi.

Ahır avlusunun kenarında durmuş, avlanmaya hazırlanırken Kat ve Avice'in kılıčkuyrukla oynamasını izliyordu. Onu ilk Avice fark etmiş, ensesi karıncalanmıştı. Kafasını kaldırıp göz teması kuracak kadar aptaldı.

Eğer yapmasaydı, belki de onları yalnız bırakacaktı.

On yıl sonra bile, onun uzun bacaklı yaklaşımının toprağı yiyip bitirdiğini düşününce ağzı kuruyordu. Onlara doğru ilerlemiş ve kediyi boynundan tutup kaldırmıştı, her ne kadar kedi bu şekilde taşınamayacak kadar büyük olsa da. Neredeyse av köpeklerinden biri kadar ağır olmalıydı. Onu sertçe salladı ve *oturmasını* söylemeden önce yere bıraktı.

Kat doğru komutu, Frenkçe kelimeyi açıklamaya çalıştı ama o dinlemedi. Ağzından tükürükler saçılana kadar tekrar tekrar *otur* demeye devam etti.

Seyislerden oluşan bir grup yakınlarda toplanmış, olanları izliyordu.

Sonra Fantôme'u arka ayakları üzerine kaldırmayı denedi. Ama Fantôme bu komutu da bilmiyordu. Yüzü gittikçe kızarıyor, alnında bir damar zonkluyor, gittikçe daha da sertleşiyordu.

Sonunda Fantôme'u tekrar ensesinden yakaladı. Hem Avice hem de Kat onu uzaklaştırmaya çalışmışlardı ama Fantôme devasa kollarını tek bir hamleyle ikisini de savurmuştu.

Ve tatlı Fantôme'un kendisi de savaşımış, büyük pençeleri havada pedal çevirerek kollarını pençelemişti. Kan akıtmıştı ama bu bile onu durdurmamıştı.

"Eğitilemez," demişti, sesi kısık ve yumuşaktı. "Eğitilemeyen bir kedi herkes için tehlikelidir. Ona son bir ders vereceğim." Ve kollarını rahat bir hareketle Fantôme'un boynunu çevirdi.

Avice kâbuslarında hâlâ o mide bulandırıcı çatırtıyı duyuyordu.

Sonra cansız kılıcı ayaklarının dibine bıraktı ve av gezisine çıktı.

Kat günlerce ağlamıştı. Avice seyahatinin geri kalanında amcasından uzak durmuş ve uzak duramadığı zamanlarda da onu dikkatle izlemişti.

O zamandan bu yana geçen yıllarda bile, Rufus Amca'nın her ziyaretinde ona bakışı, kaşları hafifçe kalkık, ağzı ince - onun 'eğitilemez' olduğunu düşünüyordu.

Onun Knighton Villiers'la evlenmesinden faydalanmasının bir yolu olmalıydı. Kahretsin, neden bu sinir bozucu çocuğun soyuna daha fazla dikkat etmemişti?

Tek hatırlayabildiği ailesinin en büyüğü olduğu ve babasının bir Vikont olduğuydu. Mirasında büyük miktarda para ve arazi olmalıydı. Ve küçük çocuk olmasına rağmen Avice'in de kendine ait bir mirası vardı. Eğer Rufus Amca ve karısının Knighton üzerinde büyük bir etkisi varsa, Rufus evlilik yoluyla ikisinin de servetini kontrol edebileceğini düşünebilirdi.

Ha! Onunkini kontrol etmede iyi şanslar. Knighton Villiers gibi zayıf iradeli bir kukla olamazdı. Dışlerini sıktı.

Rufus Amca onların evliliğinden kazançlı çıkacaktı. Şimdi Avice planını mahvetmişti, itibarını ve parasını kaybedecekti.

Buna müsamaha gösterecek bir adam değildi. Tıpkı emirlerine itaat etmeyen bir yavruya tahammül edemediği gibi.

Çantasını kapattığında, alt kattan bir çekiç sesi duyuldu. Yine ön kapı.

Kalbi boğazını doldurdu. Bu saatte burada başka kimse olamazdı: onlar olmalıydı.

Wolstan odadan fırladı. Evered onu kolundan yakaladı ve merdivenlerden aşağı, bekleyen hancıya doğru uçtular.

Kapıya bir kez daha vuruldu, kükreyen kalbinden zar zor duyulabiliyordu.

"Evered, biz -"

"Burada olduklarını biliyoruz!"

Oh, Lordlar - Rufus Amca'nın sesi, kapının hemen diğer tarafında.

Avice'in midesi kasıldı ve boğazının arkasına acı bir safra gönderdi.

Fantôme'un boynu kırıldı, ses zihninde tekrar tekrar yankılandı.

Koşumlar dışarıda şingirdadı - daha fazla sabrecat geliyordu. Rufus Amca önden at sürmüş olmalıydı - belki de adamları henüz ahırda değildi. Geri çekildi, nefesleri kesildi.

"Çık dışarı," diye tısladı hancı. Kaşları düğümlemiş bir halde, Evered'e bir çanta itti. "Yiyecek ve su. Kediniz hazır. Git - git!"

Avice'i arka kapıya doğru sürüklemeyen önce yan masanın üzerine bir avuç bozuk para attı ve çantayı aldı.

Avlu, iki kedi ve küçük seyis kız dışında boştu. Kız onlara baktı, gözleri kocaman, yüzü ay ışığında solgundu. Zavallı şey dehşete düşmüştü.

Evered sabrecat'ının dizginlerini tutarken, Avice yutkunarak ağzını güven verici bir gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ederim. Al bakalım." Evered onu acele ettirirken bile, kızın eline bir bozuk para tutuşturdu. "Ahırda saklan. Çabuk, şimdi."

"Ne fark eder ki?" diye tısladı, en uzak tezgâha doğru koşan kıza ters ters bakarak.

Avice dişlerini sıktı ve hızla atına bindi. O adamlardan birinin bilgi almak için ona neler yapabileceğini Tanrı bilirdi. Rufus Amca sırf kendi öfkesi yüzünden bir çocuğa vurmaktan çekinmezdi.

Evered onun arkasından ata bindi, kedi çoktan yola doğru tırıs kalkmıştı. Wolstan ormana doğru atını sürmeden önce ona kısa ve sert bir veda dilediler - belki bu ses Papa'nın adamlarının dikkatini dağıtırdı.

Kırmızı kedileri hızlandı ve kollarını Evered'in etrafında dolayarak ceketinin önünü kavradı. Nereye gideceklerdi? Rufus Amca'nın ulaşamayacağı nereye?

Yolda güneydoğuya döndüler, kedi dörtmala koşuyordu. Avice'in göğsündeki nefesler kabardı ve kaşlarını çatarak geçen ağaçlara ve çimenli tepelere baktı, gözlerini patlatan rüzgara rağmen açık kalmaya zorladı.

"Korkma aşkım," dedi Evered, sesi boğuklaşarak, "seni koruyacağım."

Rufus Amca'nın planlarını doğru tahmin ettiyse, korunmaya ihtiyacı olan o değildi. Ama Rufus Amca omzunun üzerinden bakınca, kız sahte bir gülümseme takındı.

Evli bir çift olarak geri dönme ve babamı Evered'i kabul etmeye zorlama planı buraya kadarmış. Tehlikedeydi - gerçek bir tehlike, masallardaki gibi heyecanlı bir tehlike değil. Babam muhtemelen kimseye zarar vermezdi ama Rufus Amca, planlarını mahveden adamı ele geçirirse, Fantôme'un boynunu kırmakta tereddüt etmediği gibi tereddüt etmezdi.

Evered'i ölümüne kavrayışını gevşetmeye cesaret etti ve belindeki tabancayı sıktı. Soğuk ama rahatlatıcı.

İşte b u y d u . Fantôme. Tabanca. Gittikleri yer orasıydı, Kat'in yeri. Onları saklardı. Kat de en az onun kadar Rufus Amca'dan nefret ediyordu.

"Evered," diye seslendi Avice rüzgârın üzerinden, "Watling Yolu'na vardığında güneye dön. Kız kardeşimin malikânesine gideceğiz. Orada güvende oluruz."

STAND & TESLİMAT

Gece boyunca at sürdüler. Avice omzunun üzerinden her baktığında yol boştu. Birkaç kez, yolun yakınındaki ağaçlarda ve çalılıklarda hışırtılar duydu ve bir keresinde ormanda kocaman bir geyiğin dallanan boynuzlarını gördü. Boynunun arkası karıncalandı. Belki de gecenin sessiz karanlığında insanlardan kaçan bir fae'ydi.

Takip izi yoktu.

Ertesi gün yollarına devam ettiler, sabrecat'in dinlenmesine ve berrak derelerden su içmesine fırsat vermek için sık sık durdular. Kuşluk vakti hancının ekmek ve peynirini, sert gülümsemeler ve sık sık yola bakışlarla dolu bir sessizlik içinde yediler. Ama gördükleri tek insan arabasını süren bir çiftçi ve yoluna devam eden bir seyyar satıcıydı. Tekrar yola çıkmadan önce Avice ondan ikinci bir matara su aldı.

Küçük köylerde ve kasabalarda durmaktan kaçındılar ve Avice atlarını sürerken pelerininin kapüşonunu yukarı çekti. Babam ve Rufus Amca bu tarafa gelirlerse, yerlilere görüp görmediklerini soracaklardı.

Kız kardeşinin malikânesine yakın bir kasaba olan Durostaple'dan ayrıldıklarında güneş batıyordu. "Çok uzak değil," dedi Avice, Evered'in kalçasını sıkarak. "Sadece bir saat."

"Mmm," diye homurdandı.

Onu suçlayamazdı - kendisi de ağrıyordu. Kalçaları, poposu ve sırtının alt kısmı. Daha önce hiç bu kadar uzun saatler boyunca ata binmemişti ve bu, hassas kaslarını yakıyordu.

Sarkan göz kapaklarını ovuşturdu ve gözlerini kısarak ileriye baktı. Henüz malikâneden bir iz yoktu. Yanağını Evered'in kürek kemiğine yaslamadan önce kapüşonunu yukarı çekti.

Belki de evin kendisinden ziyade kapıya bir saat uzaklıktaydı. Kat'i ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu. Kat onları evinde ağırlamak yerine Charlecote'a gelmeyi tercih ediyordu. Annem ve babam emekli olduktan sonra Kat geç saatlere kadar Avice'le konuştuğunda, Avice'e evliliğinin ne kadar çekilmez olduğunu anlatırdı. Onları ziyaret etmesine şaşmamalı - hödük kocasından uzakta olmak için herhangi bir bahane.

Avice sarsılarak uyandığında hava tamamen kararmıştı. "Ne oldu?" Gözlerini kırıştıtararak önüne baktı. Rüyasında bir ses vardı, bir şey -

"Oh, demek uyanıksın?" Evered omzunun üzerinden ona bakmadı. Kolayca gülümsemedi. Yüzünde görebildiği tek şey düğümlemiş bir çene çizgisiydi.

"Üzgünüm, ben -"

Tam sollarında bir hışırtı.

Nefes nefese kaldı ve ormana baktı - sadece karanlık ve daha derin gölgeler vardı. "Neydi -"

Bir tabanca kurma sesi. "İyi akşamlar, ser, madam." Yumuşak bir ses. Bir kadın sesi. "Ayağa kalk ve teslim ol."

Avice, ayın üzerinden geçen kalın bulutlar kadar yavaş bir şekilde döndü.

İki adım ötede, üzerinde siyah giysili bir kadının oturduğu büyük, siyah bir sabrecat duruyordu.

Bir maske yüzünün üst yarısını gizliyordu ve Evered'in kafasına bir tabanca doğrultmuştu.

Avice'in damarlarındaki kan durdu. Bulutların oluşturduğu karanlıkta silah sadece tabanca şeklinde bir gölgeden ibaretti ama yine de ölümü çağırıyordu. Midesi bulandı. Diğer ateş etmeden önce kendi silahına ulaşabilecek miydi?

Kadın - *otoyol kadını* boğazını temizledi. "*Ayağa kalk ve teslim et dedim.*" Sesinde neredeyse sıkılmış bir şeyler vardı. "Cümlelerin geri kalanını söylememe gerçekten gerek var mı?"

"Paran ya da hayatın." Avice diline ya da ağzına hareket etmesini söylediğini bile hatırlamıyordu ama kelimeler yine de çıkmıştı. Dick Turpin kitabında okuduğu kelimelerle aynı kelimeler. Kız kardeşine okurken ve hizmetçilerin çocuklarıyla bahçelerin ötesindeki vahşi doğada, babasının görüş alanından uzakta oynarken yüksek sesle söylediği sözler.

"*İşte bu kadar.*" Karanlıkta bile kadın gülümserken beyaz dişlerinin parıltısı görünüyordu.

Gülümüyor muydu? Lanet olsun bu kadına, çok cüretkârdı - bunu Markyate Hücresi'nin sınırlarında yapıyordu. Avice çenesini sıkarak ters ters baktı. "Bu mülk

Leydi Fanshawe'un - umarım yollarını terörize ettiğiniz için onun gazabına uğramaya hazırsınızdır."

Evered kıpırdandı ve kadının midesi bulandı - o mu yapacaktı -

Otoyol kadını bir çocuğu azarlar gibi, "Ah, ah, ah," diye söylendi. Tabancasının namlusunu Evered'in şakağına dayadı. Elinde bir hançer parladı, ucu adamın dizine değdi.

Avice yüzünü buruşturdu. Etine sadece birkaç santim girse sakat kalacaktı.

Otoyol kadınının gözleri kısıldı. "Aptalca bir şey yapmayalım, değil mi lordling?"

Kan Avice'in kulaklarında gümbürdedi. Kadının tüm dikkati Evered'in üzerindeydi. Belki de onu -

Bulutlar ayın üzerinden geçerek neredeyse tam olan ışığının tekrar üzerlerine düşmesine izin verdi. Otoyol kadınının tabancası parıldadı, mor-mavi renkte sertleştirilmiş çeliği ve şarjör kabının altındaki çarkı ortaya çıkardı. Kabzaya işlenmiş altın bir geyik boynuzu elinin üzerinden görünüyordu.

Avice bakakaldı, gözleri yanıyordu.

Tabancanın eşi kendi tarafında oturuyordu - tek fark, küçük kız olarak kalçasının altın yerine çelikle işlenmiş olmasıydı.

Gözlerini kırıştırdı. "Kat?"

Tabanca ve bıçak titreyerek uzaklaştı ve otoyol kadınının umursamaz tavrı kayboldu, ağzı açık kaldı.

Evered sarsıldı, kaşları kalktı.

Ay şimdi kadının yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı - evet, bu Kat'in ağzı, köşeli çenesiydi. Üç köşeli şapkası saçlarını gizliyordu ama kesinlikle bir tilkinin kürkünün tam kızıl rengine olmalıydı.

Avice kapüşonunu geri attı ve Kat maskesinin göz deliklerinden gözlerini kısarak yaklaştı. "Avice?"

Vücudu sarkan Avice güldü. Malikâneye varmak için neredeyse tam bir gün ve gece boyunca at sürmüşlerdi ve burada karanlıkta kız kardeşi tarafından karşılanmışlardı. Ve o bir otoban kadınıydı. Bu da ne böyle?

Evered gözlerini kırıştırtarak Avice'ten Kat'e ve tekrar geriye baktı. "Bu senin *kız kardeşin* mi?"

"Vahşi Av seni alır, kadın," diye tısladı Kat, hançerini kınına soktu ve tabancasını kemerine geri koydu. "Burada ne işin var senin?"

Avice gözlerini silerek başını salladı, kahkahalarının sonuncusu da ağır nefesler halinde onu terk etti. "Ben de sana aynısını soracaktım. Bunların senin olduğunu sanıyordum.

neden sıradan bir soyguncu gibi onları takip ediyorsun?"

"Şey, teknik olarak, buralar daha beş mil boyunca benim topraklarım değil." "O kadar uzak mı?" Evered omzunun üzerinden Avice'e kaşlarını çattı. "Ben senin

köyden sadece bir saat uzaklıkta olduğunu söyledi.

Ellerini kaldırdı ve hüzünlü bir gülümseme verdi. "Uzun zaman oldu."

Kat yola bir aşağı bir yukarı baktı, gözleri parlıyordu, kılıcı kadar çelikti. "Gecenin bir yarısı toz toprak içinde, bir kediye iki kişi gelmenizin ardında bir hikâye olduğundan şüpheleniyorum." Başını geriye eğdi ve ikisini de inceledi. "Bunu anlatmak için sizi yoldan çıkaralım, olur mu?"

Markyate Hücresi'nin ahırlarına varmadan önce bir saat daha at sürdüler. Kat hızlı ve sessiz bir şekilde çalışarak maskesini, şapkasını ve şık paltosunu atların bulunduğu odadaki kilitli bir sandığa sakladı. İki kediyle de kendisi ilgilendi. Evered'in kedisi, muhafazaya attığı sığır etinin üzerine düştü.

"Gelin," dedi Kat, siyah gömleği ve pantolonuyla önlerinde dururken.

Evin yan girişine doğru ilerlemeden önce başıyla onayladı.

Yaklaşık iki yüz yıllık tuğladan inşa edilmiş bir malikâneydi, Charlecote kadar büyük değildi ama büyük bir aile ve tüm hizmetkârları için yeterince büyüktü. Merkez boyunca birkaç noktada süslü bacalar yükseliyor ve dört köşede sekizgen kuleler tepe yapıyordu. Üst kattaki bir pencerenin ışığı titriyordu.

Kat'in kullandığı küçük kapı, evi hizmet binalarına bağlayan bir pasajın gölgeleri arasındaydı. Onları karanlık bir koridordan geçirip tozlu, dolambaçlı bir koridora soktuktan sonra geniş bir giriş holündeki şöminenin arkasına getirdi.

Avice kaşlarını çatarak geldikleri yöne döndü, gözleri görece aydınlığa alışmaya çalışıyordu. Kapının kenarları koyu renkli ahşap kaplamanın içinde kayboldu.

Kız kardeşine kaşlarını kaldırdı. "Gizli bir geçit mi?"

Geceleri gizlice girip çıkması ve bir otoban kadını olarak yollarda avlanması için.

Tanrım, Kat gerçekten de kızken okudukları maceralardan birini yaşıyordu.

Kat omuz silkerek, kâhyanın kaşlarını bile kaldırmadan yollarda kirlenmiş görünümüne baktığı köşeye doğru ilerledi. Görevlilere bir misafir odası ve sıcak bir banyo hazırlamak üzere yola koyuldu.

Hizmetçiler hazırlıkları yaparken Kat, Avice ve Evered'i kükreyen bir ateşin yandığı rahat bir salona götürdü. Mobilyalar perişandı - bir

Solmuş tabure ve koltuklar, kolları yıpranmış bir kaneppe, ezik bir sehpa.

Avice, Kat'ın kocasının kötü bir iş yatırımı yüzünden aile servetini kaybettiğini biliyordu ama durum gerçekten bu kadar kötü müydü? Kaşlarını çatarak kız kardeşini süzdü.

Kat kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı, ellerini arkasında birleştirdi, uzun bir iç çekti. "Pekâlâ."

"Biliyorlar mı?" Avice başını kapıya doğru sallayarak hizmetkârları işaret etti.

"Dünyada bunu bilen tek kişi leydimin hizmetçisi." Kat'ın mavi gözleri Avice'i dikkatle izledi. Kaşları hafifçe kalktı. "Ve şimdi de sen."

OTOYOL KADINI

"Neden? Nasıl?" Avice başını salladı - o kadar çok soru vardı ki, önce hangisini sorsam?

"Oturun - bu uzun bir hikâye." Kat eliyle kanepeyi ve yanındaki koltukları işaret etti, hepsi de kükreyen ateşe yakındı. Yan masaya gitti ve düz bir cam sürahiyi kaldırarak koyu altın rengi sıvıyı karıştırdı. "Viski mi? Korkarım pek iyi değil ama sert ve içinizi ısıtacak."

Avice başını salladı ve Evered'e aynısını yapmasını işaret ederek yerine oturdu.

Kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş, omuzlarını bükmüştü, sanki gördüklerine inanmayı reddediyordu. Neyin içine evlendiğine.

Avice onu neredeyse suçlayamıyordu - kız kardeşi bir otoban kadınıydı. Bu insanların okuduğu ve eğer Avice ya da Kat iseler hayalini kurduğu bir şeydi. Yine de buradaydılar.

Üç viski doldururken Kat'in gözlerinin altındaki gölgelere bakılırsa, belki de macera hayal ettikleri gibi değildi.

Avice ve Evered'e hizmet ettikten sonra Kat kanepeye çöktü, bakışları çtırdayan ateşe kaydı. İçkisini yudumladı. "Evlendiğimizde kocamın durumunu biliyor musun?"

"Bana aile servetini kaybettiğini ve bunu gizli tuttuğunu söylemiştin."

Kat'in iç çekişi bardağını buğulandırdı. "Daha da borçlanarak." Kaşları düğümlendi. "Geldiğimde..." Sustu ve viskisini yudumlayarak yüzünü buruşturdu. "*Kötü*. Mülkün çökmesine sadece aylar kaldı. Eğer tamir edilmeseydi, her yer satılmak zorunda kalacaktı, o borçlular hapishanesini boylayacaktı, ben de onunla birlikte ve burada yaşayan herkes ..." Başını iki yana salladı.

Avice yüzünü buruşturdu. Emlak yönetimiyle ilgili dersleri eğitiminin en sıkıcı kısmı olarak görüyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu. Neyse ki Kat varis olduğu için bu konu kendisinden çok Kat'i ilgilendiriyordu. Ama iyi bir eş olmak için bunları da anlaması gerekiyordu, bu yüzden kendini dikkat etmeye zorladı. "İşlerini, evlerini, kiracılarını, tarlalarını, mahsullerini kaybedeceklerdi."

Risk altında olan sadece malikane halkı değildi. Küçük bir ada ülkesi olan Albion için, büyük bir arazideki mahsul kıtlığı felaket anlamına gelebilirdi.

Kat acı bir tebessüm etti. "Satmaya değer ne varsa sattım ama bu, bırakın mülkün idaresini, borçların ödemesini bile zar zor karşıladı."

Evered öne doğru eğildi, parmağıyla alt dudağına dokundu. "Eve gitmeliyin."

"Ve halkımı buna mı terk ettin? Ha! Kocamı hor görüyor olabilirim ama onun aptallığı yüzünden başkalarının acı çekmesine izin vermeyeceğim."

Sırtını dikleştiren Evered sinirlendi ama başka bir şey söylemedi.

Kat viskisini bitirirken, düğün mücevherlerini sattıktan birkaç hafta sonra, onları satın alan kadının bir haydut tarafından saldırıya uğradığını duyduğunu anlattı. Geceleyin bir hayalet gibi, bir balodan eve dönerlerken ortaya çıkmıştı. Silah zoruyla, düğün mücevherleri de dahil olmak üzere tüm değerli eşyalarını istemiş ve sonra onları ceplerinde çakmak ama zarar görmeden yollarına göndermişti.

Omuz silkti. "Ata binebilirim. Tabancayla ateş edebilirim. Biri beni kovalarsa ormanda saklanabilirim."

Doğruydu, ikisi de çocukken ormanda oynarken saklanma ve gizlenme konusunda her zaman çok iyiydiler. Diğerlerinin dalları kırarak ve yaprakları hışırdatarak koşuşturduğu yerlerde, Avice zahmetsizce ve neredeyse hiç ses çıkarmadan ilerlerdi. Kat bu durumdan o kadar sıkılmıştı ki, her adımını nasıl değerlendireceğini ve ormanda sessizce nasıl ilerleyeceğini kendi kendine öğretmişti.

Avice başını salladı. "Ama mantıklı olan sensin." Annesi, babası ve peş peşe gelen mürebbiyelerin hepsi genç Avice'i yarı vahşi olarak nitelendirirken, Kat örnek bir öğrenci ve kız olmuştu.

Zarif, vicdanlı, itaatkâr. Evet, iğrenç Robin Fanshawe ile evlenmeden önce sağdıçla cilveleşmişti. Ama bu tamamen çaresizlikten olmuştu. Böyle bir evliliğe itilen pek çok genç kadın benzer ilişkilere girmişti. Ama o yine de düğüne gitmişti.

Kat bir kaşını kaldırdı ve bakışlarını yavaşça önce Avice'in, sonra da Evered'in üzerinde gezdirdi. "Şu anda Ferrers'in tek asi çocuğu gibi görünmüyorum." Başını eğdi, paylaşmaya davet eder gibiydi.

Avice kıkırdadı. "Pekala." Ateş ışığında bal sarısı renginde parıldayan viskisine gülümsedi. Gözlerini kapatarak ateşli bir yudumda içti. Lordlar ve Bayanlar, iyi bir şey değildi ama Kat'in söz verdiği gibi kalan soğukluğu yakıp yok etti.

Tanışmalarını, babasının evlilik hazırlıklarını, kaçışlarını ve dün gece karanlıkta çaresizce kaçışlarını anlattı. Anne ve Dadı Alder'in onun kökeni hakkındaki iddiaları konusunda sessiz kaldı. Ya yalan söylemişlerdi ya da ikisi de delirmişti, ki bu durumda bunun Albion'a yayılmasına ihtiyaçları yoktu.

Ayrıca, Avice Evered'e söylememişti. Söylememek için bilinçli bir karar vermiş değildi, sadece... bu konu hiç açılmamıştı. Ve günü birlikte geçirmiş olmalarına rağmen, o gün sert bir sessizlik içinde geçmişti. Bu konuyu tam olarak nasıl açtınız? *Bu arada, yarı-fe olabilirim de olmayabilirim de.*

Hayır. Saçmalık.

İkisine de birer kadeh daha viski doldururken Kat'in kaşları kalktı. "Rufus Amca mı?" Rufus'tan bahsedince beti benzi atmış bir halde başını salladı ve her bardağa biraz daha viski ekledi. "O piç kurusu." Yüzü sadece Avice'in evlilik planlarına karıştığı için değil, zavallı küçük Fantôme'la geçirdiği o gün de aklından çıkmayan bir öfkeyle karardı.

Evered seğirdi, bakışları Avice'e kaydı ama hiçbir şey söylemedi. Belki de bir kadının küfretmesi onu şoke etmişti.

Avice kaşlarını kaldırdı. "Onunla tanışsaydınız, siz de bu düşüncüyü paylaşırdınız."

Kat iç çekti. "Her ne kadar ondan nefret etsem ve seni sevsem de, korkarım burada kalamazsın." Kaşlarını çatarak bardağına doğru eğildi. "Elbette bu gece kalabilirsin ama yarın yola çıkmaman gerekecek."

Dünya sanki o viski bardağının içindeymiş gibi eğildi. "Ne? Ama biz

."

"Özür dilerim." Kat'in ona bakışı, kaşlarının çatılması, buna inandığını gösteriyordu.

"Ama burada herhangi bir incelemeyi göze alamam. Buraya sizi aramaya gelirlse, polisleri, Gece Nöbetçilerini, Gündüz Nöbetçilerini, Lordları ve Hanımefendileri, kim bilir daha kimleri getirirler."

Avice çenesini sıktı ve öne doğru eğilerek kız kardeşine yalvaran bir bakış attı. Kat ellerinde kalan tek müttefikti. "Eğer gelirlse

saklanmayacaklar bile -"

"Yapacaklar." Kat içini çekerek başını salladı. "Rufus'un nasıl biri olduğunu bilirsin. Eğer seni Villiers'ın oğluna vaat etmesinde parmağı varsa, bu planı yok etmeni kişisel bir hakaret olarak algılayacaktır. Ve bunun peşini bırakmayacak. Ne yaptığını hatırlıyorsun -"

"Hatırlıyorum." Avice yutkundu, boğazı düğümlendi. Vahşi Av, nasıl unutulabilirdi ki?

"Ve o sadece bir talimata itaat etmeyen bir yavruydu. Sen" -dudağını ısırdı- "ona bir servete mal olabilirdin. O zaman Fantôme'u onun gazabından koruyamadım, şimdi de seni koruyamam." Sesi çatallaştı. "Sadece ben olsaydım, yine de girişimde bulunurdum - tanrılar, bunu yapacağımı biliyorsun. Ama değil - düşünmem gereken insanlarım var. Eğer polis teşkilatını bu işe bulaştırırsa ve onlar da ne yaptığımı öğrenirse..."

Hecelemesine gerek yoktu.

Avice'in omuzları çöktü ve göğsü çukurlaştı. Malikâne ve onunla birlikte halkı da düşecekti. Kat'ın yaptığı her şey bir hiç uğruna olacaktı.

İç çekti. Kat onlara yardım edemezdi. Ve bunu ondan isteyemezdi, vicdanı elvermezdi.

Evered öne doğru eğildi, parmak eklemleri bardağın üzerinde bembeyazdı. "Ama bizi öylece kovamazsın, onun merhametine bırakamazsın. O senin *kız kardeşin* - bahsettiğin bu insanlar, onlar sadece -"

"Onlar sadece ne?" Kat'ın yüzü neredeyse hiç kıpırdamadı ama ona attığı bakış buz ve çelikle kaplıydı. "Bir sonraki sözlerini çok dikkatli seç enişte - *bu insanlar* için hayatımı tehlikeye attım ve onlar için öldürdüm."

Avice derin bir nefes aldı. "Evered," dedi, sesi alçak bir uyarı gibiydi. "Bir plan yapacağız. Elimizde koca bir fırsat dünyası var."

Adam dudaklarını büzdü, burun delikleri genişledi ama sonunda ofladı ve kadehini boşalttı. "Pekâlâ. Zaten sonsuza kadar burada kalacak değildik."

Kat başıyla onayladı. "Sana para, bir kedi, yiyecek vereceğim - ileriye dönük yolculuğun için elimden gelen her türlü yardımı yapacağım, ama umarım -"

Avice bir elini kaldırdı. "Anlıyorum." Kat her zaman sorumluluk sahibi olan kişiydi ve şimdi buradaydı - bir sürü insan ona güveniyordu.

Bir yolunu bulurlardı. Tanrıların onun için daha iyi bir hikâyesi vardı. Her şey Knighton Villiers'la evlenip, o denizde takdir edemeyeceği kadar sıkıcı maceralar yaşarken, ıssız bir taşra malikanesinde çocuk doğurmaktan daha iyiydi.

Ve kendisi için, babası ve Rufus Amca tarafından yakalanıp Evered'den götürülmekten daha iyi planları vardı.

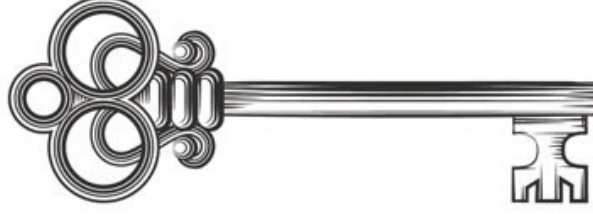
"Şimdi kocacığım," dedi ona gülümseyerek, "gidip maceramızın bir sonraki aşamasını planlayalım. Gittikçe soğuyan bir banyomuz var."

Kaşları havaya kalktı ve yüzündeki ekşi ifade kayboldu. "Lordlar," dedi Kat, "ikinizin yeni evli olduğunuzu unutmuşum." Kadın kıkırdadı, başını salladı. "Size odalarınızı göstereyim. Yapmanız gereken planlar olduğunu unutmayın, ayrıca ..." Anlamalı bir şekilde boğazını temizledi.

Onlara geniş bir merdiveni gösterirken Avice'e yaklaştı ve omzuna dokundu. "En azından birimiz aşk için evlendi." Gülümsedi ama buruk bir gülümsemeydi bu. "Babamın sizi ayırmasına izin vermeyin."

Avice gülümseyerek kız kardeşine doğru eğildi ve bir kolunu onun beline doladı. "Öyle bir niyetim yok."

YIKANMIŞ KIYI

O gece, endişelerine rağmen ve muhtemelen uzun yolculuk yüzünden, Avice çabucak derin bir uykuya daldı. Dalgalar ve şık gemiler onu ele geçirdi ve sık sık yaptığı gibi Sör Francis Drake ile denize açıldığını hayal etti.

Albion'dan uzaklaşırlarken Rufus Amca kıyıdaki kızıl saçlardan başka bir şey değildi. Kat'i böylesine işe yaramaz bir kocayla evlendiren babamın bencilliğinden uzakta. Knighton Villiers ve o korkak büyücüden uzakta.

Ama tabii ki sabah çok erken ve çok parlak bir şekilde gelip onu maceradan uyandırdı.

Kaşlarını çatarak yatağın üzerindeki tenteye göz kırptı. Ne yapacaklardı ki?

Lunden'e gidebilirlerdi ama Rufus Amca, Vahşi Av'ın iz peşindeki tazıları kadar yorulmak bilmezdi ve o büyüklükte bir şehirde bile onları eninde sonunda bulurdu. Ayrıca, insanlar konuşurdu, özellikle de para teklif edildiğinde ve Baba ile Rufus'un dilleri oynatmaya yetecek kadar parası vardı.

Evered'in ailesi de onlara yardım edemedi. Zamanının çoğunu Kraliçe'nin maiyetinde geçiriyordu çünkü malikaneleri zor günler geçirmiş ve aileyi zar zor geçindirebiliyorlardı. Besleyecek fazladan bir boğaz ile kesinlikle idare edemezlerdi.

Frankia'da bir teyzesi vardı. Kat birkaç yazını onunla geçirmişti. Avice'e hiç izin verilmemişti - babam kendi gözetiminden uzakta ona güvenmiyordu. Sorun şuydu ki, Frankia huzursuzdu, Evered'e göre iç savaşın eşiğindeydi ve bunu Kraliçe'nin kendisinden duymuştu.

Avice iç geçirerek ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. Kötü seçenek üstüne kötü seçenek.

Harika.

"Kız kardeşin," dedi Evered, gömleğini içine sokarak, "artık onun sırrını biliyoruz. Bize yardım etmesini sağlayabiliriz. Sadece bir tehdit -"

"O cümleyi bitirme bile." Topuklarının üzerinde döndü, çenesi acıyana kadar sıkıldı. "Kendi kız kardeşime şantaj *yapmayacağım*."

Evered çenesini kaldırdı ve ağzını açtı, ama kadın kaşlarını kaldırıncaya hızlı bir nefes alıp giyinmeyi bitirdi.

İyi seçim. Kat'e gerçekten şantaj yapmalarını kesinlikle istemiyordu - sadece çaresizlikten konuşuyordu. Gülümsemeye zorlayarak, kahvaltı için aşağıya inmeden önce onun omzuna dokundu.

Keşke babam ve Rufus Amca'dan kaçmak rüyasında olduğu kadar kolay olsaydı. Kızıl saçları bir daha hiç görülmemek üzere soluyor.

Belki bu kadar kolay *olabilir*.

Ve belki de sadece maceralar hakkında yazmak yerine, yaşayabilirdi.

Bir.

Kat ile birlikte yemek odasına oturdu - kocası dışarıdaydı.

Lunden - ve Evered onlara katıldığında, damarlarında bir heyecan kıvılcımı dolaşıyordu.

Hizmetçi çayını doldururken Avice arkasına yaslanıp başını salladı. "İkilemimizi çözdüm." Kaşlarını önce Evered'e, sonra da Kat'e kaldırdı.

Kat gözlerini kıstı ve hizmetçileri kovdu. Evered tabağına pastırma ve haşlanmış yumurta koydu. "Öyle mi?"

"Bunca zamandır gözümüzün önündeydi." Drake hakkındaki kitabı yanında getirmemiş miydi? Dünyayı gezme şansını istememiş miydi? Kat kanunları çiğneyerek para kazanabiliyorsa, belki Evered de kazanabilirdi. Belki Avice gemiye yardım etmenin bir yolunu bulabilirdi - yelkenleri ve giysileri onarmak gibi. En azından bunların hepsi harika bir hikâye olurdu. "Aşkım, senden *çok* gösterişli bir kaptan olurdu - Yedi Deniz'in cesur bir kahramanı."

Çatal bıçak takımını yere bıraktı, kaşlarını çatarak ona baktı. İkna olmamıştı.

Daha güzel bir resim çizmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek onun yanında durdu. "Sadece hayal et..." Onun tanıdık defne ve misk kokusunu içine çekerek eğildi ve kolunu onun omuzlarına doladı, kulağına doğru konuşurken yüzü onunkinin yanındaydı. "Zümrüt denizi yaran bir gemi" - gerçek hayatta denizi hiç görmemiş olmasına aldırmadan, resimleri görmüş ve hikayeleri okumuştur - "düşmanlar onu görünce kaçıyor

siyah yelkenler. Ama yeterince hızlı değiller, çünkü bu iyi bir gemi ve kaptanı - Lordlar, daha iyisi hiç olmadı!"

Bunu görebiliyordu. "Geminin ön tarafında duruyor, mürettebatını yönetiyor, rüzgâr saçlarında, güneş ceketinin düğmelerinde parılıyor. Ve o mürettebatı, hak etmeyen adamlardan alıp kendi servetlerini yapmaları için yönetiyor."

Nefes alış verişi yavaşladı ve sanki onu görmüş gibi uzaklara baktı, çok.

Belki biraz daha ileri... "Sensin aşkım. Benim cesur
"Açık denizlerin kaptanı, yakışıklı, cesur ve gözü pek."

Kolu kızın kalçasına dolandı ve onu kendine çekti, bakışları hâlâ uzaktaydı, dudakları ayırttı. "Ve sen benim yanımdasın."

"Her zaman," diye mırıldandı. Arawaké'nin güneşten kavrulmuş kıyılarını ve birçok adasını görecekler, Drake'in gittiği yerlerde yürüyeceklerdi. Tanrılar, onun hazinesinin peşinden gidebilirlerdi. Ya bunca yüzyıl sonra hazineyi bulanlar onlarsa? Bulamasalar bile, arama bir macera olacaktı. Tek yapmaları gereken batıya giden bir gemide yer bulmak, birkaç korsan bulmak ve onlara katılmayı teklif etmektir. Kulağa yeterince basit geliyordu.

"Sevgili leydim," dedi Evered, sonunda başını kaldırıp onun sırtını sırtımasına neden olacak şekilde sıkarak, "Lyon'ların denize açılacaklarına inanıyorum."

Kat alay etti. "Korsanlara katılmak için kaçmak." Avice'e kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Tıpkı senin her zaman istediğin gibi. Başka biri olsa, onlara deli olduklarını, bir hafta sonra geri döneceklerini söyledim, ama sen

..." Dalgın bir şekilde parmak uçları dudaklarının kenarlarında gezindi. "Sanırım bunu gerçekten yapabilirsin."

Avice doğruldu ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Elbette yapacağım." "Geleceğiz," dedi Evered ayağa kalkarak. "Ne büyük bir macera yaşayacağız."

Gülerek kollarını Avice'e sımsıkı doladı ve ayakları yerden kesilene kadar onu döndürdü.

Kat onları yiyecek, kendisinin ve kocasının gardırobundan bir araya getirdiği birer kıyafet ve Avice'in binmesi için bir sabrecat ile yola çıkardı. Sahile vardıklarında ve katılacakları bir gemi bulduklarında yaratağı satabileceklerdi.

Ahırda Kat, kedilerinin eyerlerini üçüncü kez kontrol etti ve Avice'i şiddetle kucakladı. "Benim küçük kız kardeşim," diye mırıldandı saçlarına, Avice'in ciğerlerindeki havayı hırıldayana kadar sıkarak, "denize kaçıyor. Güvende ol." Geri çekildi ve omzunu sıktı. "Benim hatırım için, eğer

başka bir şey yok - çocuksuz, sen benim varisimsin, biliyorsun. Ve" - yutkundu, burun delikleri açıldı, yanağında tek bir damla gözyaşı vardı - "ve seni seviyorum."

Avice'in görüşü bulanıklaştı.

Lanet olsun kız kardeşine, şimdi böyle bir şey söylemeyi seçerdi, değil mi? Kat her zaman çok mantıklı, duygularını çok kontrol eden biriymi ve şimdi burada ağlıyordu.

Avice çenesini sıktı ve şiddetle başını salladı. "Deneyeceğim." Söyleyebildiği tek şey buydu - daha fazlasını söylerse kendi gözyaşlarında boğulacaktı. Kat'in yanaklarını tuttu ve birine sert bir öpücük kondurdu - bundan Kat'in de onu sevdiğini anlaması gerekiyordu.

Kat'in yüzü buruştu ve Avice arkasını dönüp dudaklarını ısırarak siyah beyaz sabrecat'e bindi.

"Geri geleceğim - bir gün." Kat'e el sallayarak, ahır avlusunun kenarında bekleyen Evered'e yetiştirdi. Gülümsediler ve sahile doğru yola koyuldular.

GÜNEYBATTI'YA YOLCULUK ETİLER, yeni bir çift yüzün dikkat çekici olmadığı yol kenarındaki kalabalık hanlarda kaldılar. Yemeklerini diğer müşterilerden uzakta yiyorlardı. Avice daha önce hiç sıradan kahverengi gözleri ve siyah saçları için bu kadar minnettar olmamıştı.

Üçüncü gün, manzara ormanla kaplı yollardan çimenlerle kaplı inişli çıkışlı tepelere dönüştü. Tepelerden birini aştıklarında, vadinin karşı tarafında uzanan parlak beyaz bir taslak ortaya çıktı: koşunun ortasında, tebeşir yamacına oyulmuş stilize bir sabrecat tasarımı. Yukarıda martılar süzülüyor, birbirlerine sesleniyor ve daha yukarıda bir akbaba, mavi gökyüzüne karşı karanlık bir şekil olarak tembelce daireler çiziyordu. Rüzgâr da sertleşmişti ve manzarayı süsleyen birkaç ağaç çalılık ve küçüktü, kuzeye doğru eğimliydi.

Neredeyse yatay olarak büyüyen bir tanesinin yanından geçerken Avice kaşlarını çatı. Saçları yüzüne doğru savruluyordu. Güneyden gelen deniz meltemi hem onu hem de ağacı rüzgârla savuruyordu.

"Neredeyse sahile varmış olmalıyız." Evered'e gülümseyerek kedisini ilerlemesi için teşvik etti ve yaratığın saatlerce sürdürebileceği, toprağı yutan bir yürüyüşe geçti. Bakışları güneye doğru inişli çıkışlı tepeleri taradı, denizi ilk kez görmeye hazırды.

Artık Charlecote Malikanesi'ne kapanıp babasının gözetiminde yaşamak yoktu. Annesi ve dadısından ayrılmak anlamına gelse de, kaçıp -

Deniz.

Nefes nefese kaldı. Düşündüğü gibi bir tepenin değil, bir uçurumun üzerinden görünen ışıltılı genişlik bu olmalıydı. Uçurumun tepesine yaklaştıkça martılar daha yüksek sesle gökyüzünde dönmeye başladı.

Gökyüzü, mavi olduğu kadar aptalca görünüyordu - denizin çelik grisi mavisine kıyasla çok parlak ve önemsizdi. Denizin değişken dalgaları, gölge ve ışık oyunları ile kıyaslandığında gökyüzü çok sade ve özelliksizdi. Kayalıkların altındaki bej renkli kumsal hilaline çarpan dalgaların tepesindeki köpüklü beyaza kıyasla bulutlar bile fazla yumuşak, fazla kabarık görünüyordu.

Avice göğsünü tuttu, gözleri yaşarana kadar baktı. Havanın berrak, tuzlu tazeliğine rağmen boğazı tılandı. Göğsü sanki kalbi büyüyüp tüm göğüs kafesini dolduracakmış gibi zonkluyordu.

"Deniz," diye nefes aldı. Rüzgâr ve kedisinin hızı sözcükleri alıp götürdü ama bunun bir önemi yoktu. Onlar Evered için değil, Nodens için, Llyr için, Dylan için, kelpier için ve buradaki diğer tüm fae ya da tanrılar için.

Sahil yolundan batıya döndü - bu yol onları Weymouth'a götürecekti, orada bir gemi bulup tıpkı Drake'in yaptığı gibi bu yerden ve saçma kurallarından uzaklaşacaklardı. Avice gözyaşlarını paçasıyla silerek sert bir gülümseme verdi.

Deniz. Güzellikti. Özgürlüktü. Hayatı boyunca aradığı vaat buydu. Hareket ediş şekli *canlıydı*.

Ama aynı zamanda ölümdü de - kıyılarına vuran ve gemileri batıran, onları bir daha görülmemek üzere dibe çeken fırtınaları duymuştu. Tehlikeli ve muhteşimdi ve ...

Her şeyi.

Hikâyeler ve resimler yeterli olmamıştı - ona nasıl bir şey olduğunu anlatmışlardı, ama şimdi ne *olduğunu* biliyordu. Bu doğru seçimdi.

Evered'e gülümseyerek karşılık verdi ama adam güneşe karşı gözlerini kısmış, alnında ve gözlerinin çevresinde derin çizgiler oluşmuştu. Ona başını salladı ve *gözünü yoldan ayırma* der gibi bir el salladı. Ama uçurumun kenarından metrelerce uzaktaydı - güvendedi.

Sessizlik içinde yollarına devam ettiler, Avice kayalıklar alçalıp onları kıyıya vuran dalgalara daha da yaklaştıırken denizin görüntüsünü, sesini ve *kokusunu* içine çekti.

Koku - başka hiçbir şeye benzemiyordu. Aynı anda hem tuzlu, hem taze, hem de hafiften çürümüştü. Canlı ve ölü şeylerin, yeşilin, mavinin ve kıyıya vurmuş yosunların koyu zeytin kahverengisinin kokusuydu.

Bir saat sonra Weymouth'a vardılar ve yavaşladılar.
yan.

Evered gülümseyerek, "Yolculuktan keyif alıyor gibi görünüyordun," dedi.

Kasabanın dış mahallelerini belirleyen evlerin arasından geçtiler. "Muhteşemdi." Cildi karıncalanıyordu, sanki rüzgâr hâlâ üzerinden geçiyor, hâlâ giysilerini çekiştiriyor, hâlâ saçlarını düğümlüyordu. "Ve deniz! Evered, bana böyle olduğunu söylememiştin-"

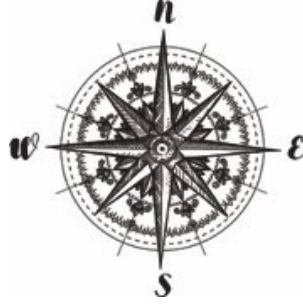
"Evet, kusura bakma," diye gülümsedi pişmanlıkla, önündeki yolu tarayarak, "ne kadar iğrenç koktuğunu unutmuşum. Sizi uyarmalıydım."

"İğrenç mi? Hayır, bu -"

"Burada bir han var - denize açılmadan önce orada kaldığımızı hatırlıyorum." Kemerindeki keseye hafifçe vurdu, kese hafifçe şingirdadı. "Kedini satın bir gemide yer bulana kadar orada kalacak çok şeyimiz var."

Avice parmaklarını sabrecat'ın kalın kürkünde gezdirdi. Onlara iyi hizmet etmişti - zamanları vardı, bu yüzden ona bakacak birine satıldığından emin olacaktı. Eğildi, kürkün misk kokusuna ve gıdıklanmasına gülümsedi. "Teşekkür ederim evlat," diye fısıldadı ve kulakları kıpırdadı, "ama bu maceranın geri kalanı deniz yoluyla olacak."

DİSTRAKSİYON

Handa rahat bir odaya yerleştikten sonra Avice ve Evered rıhtıma doğru yola koyuldular. Hikâyelerde kaçak kahramanlar her zaman kolayca bir gemide yer bulmayı başarırdı, bu yüzden çok uzun sürmezdi. Sonra sabrecat'lerini satıp yelken açabilirdi. Bu kadar basit.

Önce rıhtımın kokusunu aldı. Alışmaya başladığı o deniz kokusu, yakın yerleşimdeki insan kokusuyla birleşmişti - dışkı, ter ve odun dumanı. Burnunu kırıstırdı. Balık kokusu da vardı ve denizin çürümüş kokusu, belki de çürümeye yüz tutmuş demirlerden ve eski gemilerden dolayı, sahil boyunca at sürdüğü zamanlardan daha güçlüydü.

Ama köşeyi döndüklerinde çürüme unutulmuştu.

Mekânın her santimi hareket ediyordu. Yelkenler dalgalanıyor, gemiler sallanıyor, işçiler sepetler, sandıklar, keresteler ve adını bilmediği aletler taşıyarak her yöne doğru koşuşturuyordu. Denizciler güvertelerde, direklerde ve armalarda cirit atıyordu. Hatta bazıları teknelerin kenarlarından sarkıyor, tahtaların üzerine kalın siyah katran sürüyordu.

Burası iş ve yaşamla zonkluyordu - evdeki durgun sessizlikle tam bir tezat oluşturuyordu. Vücudu uğulduyordu. Gemiye binmek, güvertede durmak, rüzgârın saçlarının arasından süzüldüğünü ve güneşin tenini okşadığını hissetmek istiyordu.

Gözlerini kapatarak nefesini içine çekti ve yüzüne hafif, tuzlu bir spreylendi - serinletici, rahatlatıcı. Uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı.

"Urgh," diye homurdandı Evered ve yüzünü sildi. "Sen hana geri dönebilirsin, biliyorsun - ben bununla başa çıkabilirim."

"Hayır, hayır," dedi gülümseyerek, "ayrılacağımız gemiyi görmek istiyorum.
devam et."

Kolunu uzattı ve birlikte, telaşlı işçilerden kaçınarak kalabalığın içine doğru ilerlediler.

Evered önden giderek önce bir gemiye, sonra diğerine uğramaya çalıştı - kaptanların çoğu şehirdeki işlerini halletmek için uzaktaydı. Sonunda biriyle konuşabildiklerinde, bunun bir yolcu gemisi olmadığını ve yeni mürettebata ihtiyacı olmadığını söyledi. Bununla birlikte, onları yollarına gönderdi.

Şu anda limanda hiç yolcu gemisi olmadığı ve haftalarca da olmayabileceği ortaya çıktı.

Avice'in midesi sıkıştı. Haftaları *yoktu*.

"Elbette, işte bu," dedi Evered, beşinci tekneden de aynı yanıt aldıklarında, "yanlış insanları deniyorduk." Gülümseyerek başıyla ileriye işaret etti - diğerlerinden çok daha büyük ve Albion'un renklerini taşıyan devasa bir gemi rıhtımın sonunda duruyordu. Direkleri memleketteki büyük meşeler kadar kalındı. "Kraliyet Donanması'nı deneyelim. Belki babamdan bahsedersem içlerinden biri beni işe alır."

Avice kaşlarını çattı. Annem Knighton Villiers'in Teğmen olmadan önce yıllarca denizcilik okulunda eğitim gördüğünü söylememiş miydi? Elbette her isteyen kabul etmiyorlardı. "Sanmıyorum -"

Evered kaşlarını kaldırarak ona bir bakış attı. Göğsü kabarmıştı ve sanki üniforma içinde ne kadar kahraman görüneceğini hayal etmiş gibi adımlarında bir çalım vardı. Çok emin görünüyordu.

Babası donanmadaydı. Belki de doğru isme sahipseniz böyle çalışıyordu.

Gülümseyerek başını salladı ve onun yolu göstermesine izin verdi.

Ama bir sonraki gemiye ulaştıklarında, Evered'in babası ve Oxenaforda eğitimine rağmen, Kaptan'ın yüz ifadesinden hiç etkilenmediği anlaşılıyordu. Hayır dediğinde, Evered, Kaptan'ı çekip burnunun köprüsünü sıkıştırana kadar tartıştı.

"Ser," diye içini çekti Kaptan. "Sadece bu değil. Sanırım bu yaklaştığınız ilk gemi değil."

Evered başını salladı.

"Bahse girerim hepimiz aynı şeyi söylemişizdir." Kaşları kalktı. "Görüyorum ki ikiniz birbirinize oldukça bağlısınız - genç aşk, ha? Ama korkarım ikinizi de bir yolcu gemisinden başka kimse almaz. Gemi bir kadın için uygun bir yer değil. Bazıları bunun uğursuzluk getireceğini söylüyor."

Avice kaşlarını çattı. Kötü şans mı? Ne kadar saçma.

"Ama böyle bir iddiayla size patronluk taslamayacağım." Özür dileyen bir gülümseme takındı. "Pek çok kişi bunun kötü şans getirdiğine *inanır* - ben onlardan biri değilim. Benim inandığım - hayır, *bildiğim* şey, bir geminin bir kadına, hele de bir hanımefendiye göre olmadığıdır."

Kaptan Evered'e doğru eğildi ve kaşlarını hafifçe kaldırarak, sanki başka bir açıklama yapmadan anlaması gerekiyormuş gibi ona baktı.

Avice dilini ısırdı. Adamın duruşu onu konuşmanın tamamen dışında bırakmıştı.

Evered ofladı pufladı. "Lütfen bizi aydınlatın."

Kaptan iç çekti. "Ser, yüzün üzerinde adamdan oluşan bir mürettebatım var ve bu mürettebat her seferinde aylarca denizde, yanlarında sadece diğer adamlarla birlikte oluyorlar. Uymaları gereken sıkı programları, yerine getirmeleri gereken görevleri ve uymaları gereken standartları var."

Bunun onunla ne ilgisi vardı? Ona kaşlarını çattı.

"İçlerinden biri dikkati dağıldığı için başarısız olursa, bu bir adamın hayatı anlamına gelebilir. Aslında, tüm gemi anlamına gelebilir."

Avice çenesini zorladı. Faydası yoktu - sessiz kalamazdı. Bu Evered'in olduğu kadar onun da kaderiydi ve şimdiye kadar konuşmayı onun yapmasına izin vermek işe yaramamıştı. "Dikkatin mi dağıldı? Tarafından -"

"*Sizin tarafınızdan*, madam." Sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi gözleri büyüdü. Boğazını temizleyerek Evered'e döndü. "Söylediğim için beni bağışlayın, efendim, ama herhangi bir kadın, kadın arkadaşlığa aç bir erkek tayfasının dikkatini dağıtacaktır. Karınız gibi genç ve güzel bir şey, onların dayanabileceğinden çok daha fazlası olacaktır."

Dişlerini sıktı, çenesi ağrıyordu. Yani birkaç adam aptal beyinlerini işlerine veremediği için mi gemiye alınmıyordu? "O zaman belki de biraz daha disiplinli olmalılar" - kelimeleri ısırarak söyledi - "ne de olsa onlar Kraliçe'nin Donanması."

Ağzı açık kaldı.

Onun yanında, Evered kaskatı kesildi.

Lanet olsun. Bunu söylememeliydi. Neden kendini kontrol edemiyordu? Ağzını kapattı. Boğazı kapandı, kalın ve boğucu. Babasının elinin kolunu tuttuğunu, onu cezalandırmak için sürüklemeye hazır olduğunu neredeyse hissedebiliyordu. Huş ağacı. Yemek yok. O dolap. Herhangi biri, hepsi.

Evered ya da Kaptan ona olması gerekeni söylemek üzereydi: görülmesi ve duyulmaması. İşte buradaydı, babamın her zaman söylediği gibi asiydi.

Lordum, onun nesi vardı?

Kaptan bir kahkaha patlattı ve Evered'in omzuna vurdu. "Hakkını vermeliyim, ser, kendini bağladığın kişi çok canlı." Başını salladı, bakışları sanki satılık bir sabrecat'mış gibi Evered'in üzerinde geziniyordu.

Onun patlamasıyla eğlendim. Sanki bir çocukmuş gibi. Yanakları yandı. Belki de bu korktuğu cezadan daha kötüydü.

"Oh, madam, size yalvarıyorum, bana öyle bakmayın. Eğer sözlerimden şüphe duyuyorsanız, etrafınıza bakın." Armayı işaret etti.

Avice dudaklarını bükerek gemiyi inceledi. Ortalık sessizleşmişti, yakınlarda hiçbir çalışma sesi yoktu, oysa geldiklerinde çekiç ve zımpara sesleri vardı. En az iki düzine adamın gözleri üzerlerindeydi - *onun* üzerinde. Kız onları bakarken yakaladığında gözlerini kaçırmadılar. Birçoğu dişlek sırtışları ve ışıltılı gözleriyle düpedüz bakıyordu.

Ne kadar centilmence.

Onlar da beyefendiler kadar iş yapıyorlardı.

İç çekti. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Kaptan." Ona kibarca gülümsedi ve Evered'in kolunu sıkmadan önce başını eğdi.

Kaptana veda etti ve ayrıldılar. Şimdi dikkatle bakıyordu, gemide sadece erkekler yoktu. Liman işçileri yaklaştıklarında durakladılar, kasalarına ve fiçilerine yaslandılar.

Bırak baksınlar.

Onu dikkat dağıtıcı bulmaları onun suçu değildi.

İçini çekti. Ama hiçbir kaptan bunun kimin hatası olduğunu umursamazdı, değil mi? Tek bildiği, o gemide olduğu için mürettebatının çalışmadığı olurdu. Onu çıkarırsanız sorun çözüldü. Girişini engellersen sorun önlenirdi.

"Özür dilerim aşkım," dedi Evered, sözleri yumuşak ve samimiydi. Kızın elini sıktı ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Akşam yemeğine az kaldı. Hadi hana gidelim. Yarın daha şanslı olacağımıza eminim."

"Biz değil," diye mırıldandı, "*sen*. Bensiz geri dön."

Adamın hızı yavaşladı ve dikkatle ona baktı. "Sen - sen vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Alay etti. "Tabii ki hayır. Ama son kaptanın söylediklerinden sonra, yanında 'genç ve güzel bir şey' olmadan daha şanslı olacağına eminim." Bu sözler karşısında kanı kaynadı ve adam onsuz dönerken handa beklemek durumu daha da kötüleştirecekti. Ama gemide bir yere ihtiyaçları vardı.

Kaçmaları gerekiyordu.

DENİZ ŞARKISI

Sirenler gerçek olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu - Avice kıyıya gelmeye niyetlenmemişti ama yine de buradaydı.

Rıhtımın batısında, ince bir sahil şeridi dün boyunca ilerledikleri kayalıkların dibine doğru uzanıyordu. Eskilerin derin sulara yaşayan ve denizcileri ölüme sürükleyen doğaüstü yaratıklar hakkında yazmalarına şaşmamalı. Denizin çağrısı baş döndürücüydü.

Bugün koyu maviydi, donanma kaptanının onları geri çevirirken giydiği üniformayla neredeyse aynı tonda.

Kaşlarını çattı, yumruklarını sıktı. Bu maceralarının sonu olmayacaktı. Bu adada sinsice dolaşıp hayatlarını Rufus Amca'nın kızıl saçlarını görmekten ya da Ferrers isminden korkarak geçirmeyeceklerdi.

Şu anda Evered rıhtımda onlara bir gemi bulmaya çalışıyordu.

Ona içeride kalmasını söylemişti - bir hanımefendi şehrin sokaklarında tek başına dolaşmamalıydı, hele de bir liman kentinde. Ama odaları çok sıkıcıydı ve avuçları oturup beklemek yerine bir şeyler *yapmak* için kaşınıyordu. Ser Francis Drake kitabını bir kez daha okumuştı ve handa başka kitap bulamadığı için kapüşonlu pelerinini çekip ayaklarının dolaşmasına izin vermişti.

Ve onu buraya getirdiler.

Sirenler. Deniz. Onu çağıran her neyse, tamamen karşı konulmazdı.

Güneyde, Albion kıyılarını koruyan daimi kötü hava dalgalı gri bulutlar halinde yükseliyordu. Şu anda uzak tutulması gereken düşman gemileri olmamalıydı, bu yüzden deniz fenerinde görevli deniz cadıları fırtınaların hafıfleyerek yağmur bulutlarına dönüşmesine izin vermişti.

Ne kadar kötü olabileceğini, gökyüzünü nasıl karartabileceklerini ve havayı nasıl şimşeklerle kaplayabileceklerini, denize ve düşman gemilerine nasıl çarpabileceklerini okumuştı. Kraliçe

Donanmasının bu kadar başarılı olmasının nedenlerinden birinin de fae dokunuşlu deniz cadıları olduğunu söyledi.

Bulutlar dağılıp bir Albion gemisinin limana güvenle girmesine izin verdiğinde Avice buna inanabildi.

Rüzgâr elbisesini bacaklarına doğru savurdu ve saçlarını yüzüne doğru savurdu - şiddetli ve temizleyici.

Onları yeni kıyılara, yeni bir hayata taşıyacaktı. Evered Lyons'un onu kaçırmakla suçlanmadığı bir yere. Kimsenin Avice Ferrers adını bilmediği bir yere. Babasının kurallarının olmadığı bir yer. Belki kendisi bile olabilirdi, başıboşluğu yüzünden yargılanmazdı.

Deniz, elbisesine sıçrayarak kıyıya doğru yükseldi.

"Kahretsin!" Tökezleyerek geri çekildi, yumuşak kumun üzerinde zar zor tutunmaya çalışıyordu.

Kum ve deniz suyu eteklerini lekelemiş, koyu ve benekli bırakmıştı. Buggeration. Gerildi. *Neyin var senin kızım?* Babasının sesi o kadar somuttu ki, dönüp onu orada bulsa şaşırmazdı.

Etek ucunu ovaladı. İpek soğuk ve ıslaktı, ellerinin altında neredeyse pürüzlüydü.

Mahvolmuş.

Denizden uzaklaşıp kasabaya doğru geri dönmeden önce yüzünü buruşturdu ve bir iç çekti.

Elbisenin durumu onun için önemli değildi. Ama Evered için önemliydi. Ve hana dönerken yolda karşılaşacağı insanlar için de. Dudaklarını büzerek ve gözlerini kısarak izleyecek ve yargılayacaklardı.

Burası öyle bir yerdi.

Ama belki kaçarlarsa... Belki Evered onlardan uzaklaştığında bu kurallardan vazgeçerdi...

Olabilir.

Dudağını ısırarak şehrin kenarındaki geniş yola doğru yürüdü. Ensesindeki tüyler, sanki birisi çok hafif bir şekilde fırçalamış gibi diken diken oldu. Rahatsız edici hissi hafifletmek için ensesini okşayarak kısa bir süre durdu. Arkasına baktığında, yakınlarda ona dokunmuş olabilecek kimse yoktu.

Yola döndüğünde, kumral saçların parıltısı ciğerlerindeki nefesi kesti ve onu olduğu yerde dondurdu. Sabrecat kullanan iki adam. İkisi de kızıl saçlı, ikisi de uzun boylu ve zengin giyimli. Yolun hemen diğer tarafında.

Babam ve Rufus Amca.

EMERALD & YAKUT

Midesi bulanarak geri çekildi. Ayaz damarlarında dolaşarak her kasını sertleştirdi.

Buradaydılar. Yetişmişlerdi.

Göğsü nefes üstüne nefes alıyordu.

Onu görürlerse götürürler ve Evered'i yakalarlarsa... Babamın başı döndü ve mavi gözleri şaşmaz bir şekilde onun üzerine dikildi.

Midesi bulandı ve kusmasını engelleyen tek şey aldığı derin nefesler oldu.

Kaşları kalktı; gözleri büyüdü. Dudakları *Rufus*'unki gibi kıpırdadı.

Tabancasının serin, pürüzsüz kabzası parmaklarının altından kaydı. Ona dokunmak istememişti ama Lordlar onu rahatlatmıştı. Midesi sakinleşti.

Rufus Amca döndüğünde, soğuk gözleri parlıyordu, bacaklarındaki buzlar eridi ve koşmaya başladı.

Arkasından seslendiler. Arkasından gelen kadın ve erkek çığlıkları, sabrecat'leriyle peşinden koştuklarını gösteriyordu. Yine de alışveriş yapanların kalabalığı ona biraz koruma sağlayabilirdi.

Bir köşeyi döndü, sonra diğerini. Ama onlardan daha hızlı koşamazdı, hele ki onlar sabrecat'lere binmişken. Takip sesleri artık daha yakındı.

Lanet olsun. Derin nefesler aldı.

Düşün. Onlardan kaçamazsın ama onları alt edebilirsin.

Bir sonraki köşeyi döndüğünde kayarak durdu. Koşmak sadece dikkatleri üzerine çekiyordu. Nefes nefese, adımlarını zorlayarak

Normal yürüyüş hızında ve kaldırımın en işlek bölümlerinde diğer yayaların arasına karışmaya çalışarak ilerledi.

Kalbi kükredi ve kasları seğirdi. Ama koşmak onları doğrudan ona götürecekti.

Bunun yerine, sokak satıcıları, pazar tezgâhları ve onların çektiği müşterilerle tıkanmış olan sol taraftaki bir şeride daldı. Çok daha iyiydi.

Ama hâlâ şimdi gördükleri yeşil başlığı takıyordu. Ve eğer onu indirirse, Papa onun koyu renk buklelerini en işlek pazar meydanında bile tanıyabilirdi.

Babası yolun sonundan onun adını haykırdı. Dönüp bakma isteğine karşı çenesini sıkma zorunda kaldı.

Etraftaki erkekler ve kadınlar meraklı bakışlarla arkalarına baktı ama Avice aralarından sıyrılarak yoluna devam etti. Gözleri yanıyordu, önündeki şeridin sonuna sabitlenmişti. Sadece 50 metre ötede. Oraya inebilirse gözden iyice kaybolacaktı.

"Avice Ferrers." Rufus Amca'nın sesi.

Kalbi boğazına doğru fırladı. Kaçma dürtüsü onu titretti.

Midesi bulanarak bir ahırın tentesinin altına girdi. *Hasta olma. Hasta olma.*

Derin nefesler alarak tezgâhtaki ürünlere baktı ama geniş gözleri için her şey sadece bir renk bulanıklığıydı.

Sonunda mide bulantısı geçti ve gözlerini kırptırdı. İkinci el giysiler, baktığı şey buydu. Yutkundu ve kendisini izleyen tıknaz, yaşlı bir adam olan dükkân sahibine hızlıca gülümsemek zorunda kaldı.

Şimdiye kadar kalabalığın arasından geçmeye çalışmış olmalıydılar. İnsanlar tarafından yavaşlatılmışlardı, evet, ama yol sabrecat'lerin ve yayaların geçebileceği kadar genişti. Bu duraktan çıkar çıkmaz onu göreceklerdi.

Ama zümrüt yeşili pelerinli bir kızı arıyorlardı.

Mesela yakut kırmızısı giyen bir kız değil. Elini yün bir pelerinin üzerinde gezdirdi. Kalın. Kendi giydiği kadar ince değildi ama şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Ve evet, kırmızı dikkat çekerdi ama onlar için yanlış renk olurdu - onu başka biri olarak görürlerdi.

Tatlı bir gülümsemeyle, mal sahibini pelerinini kırmızı olanla takas etmeye ikna etmek an meselesiydi. Onunki çok daha kaliteliydi, bu yüzden daha fazlasını talep edebilirdi. Ama yolculukları sırasında pelerinin etekleri biraz kirlenmişti ve hız takastan daha önemliydi.

Başını kaldırıp ahırdan çıktı, babamla Rufus Amca'nın ne kadar yakın olduklarını kontrol etmek için arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Kalbi çok hızlı çarpmasına rağmen yol boyunca uzanan başka bir tezgâhta durakladı. Bu tezgâhtaki mallar arasında eski bir aynalı cam vardı ve onu geldiği yöne doğru çevirdi. Rufus Amca önündeki kalabalığı taradı, belki 20 adım ötede, kaşları keskin gözlerinin üzerinde düşük bir V oluşturuyordu. Midesi bulandı ve aynayı eğerek babamı aramaya başladı. Kardeşinin hemen arkasında, önünden geçtikleri her dükkânın tentesinin altına bakmak için eğiliyordu. Yavaş ilerliyordu.

Tanrılara şükürler olsun.

Aynayı tezgâhın masasına geri koydu ve devam etti. Yolun sonuna sadece 15 metre kalmıştı.

Birkaç tezgah daha ...

İki tane daha ...

Yutkundu.

Geçmek için bir durak

daha. Sonra oradaydı.

Sola dönerek onların görüş alanından çıktı ve hayatının en uzun nefesini içine çekti.

Yapmıştı.

Şimdi tek yapması gereken hana, güvende olacağı yere dönmekti.

Yönünü bulması birkaç dakikasını aldı ama sonunda doğru sokağı buldu, ne babasından ne de Rufus Amca'dan bir iz vardı.

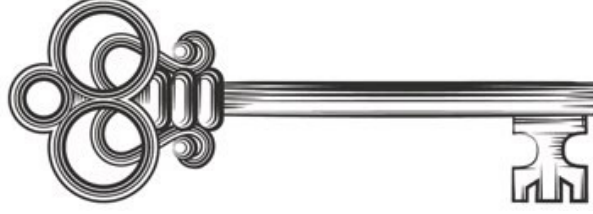
Lütfen, tanrılar, Evered'in geri döndüğünü ve bir gemi bulduğunu söyleyin.

Eğer handaysa ve babamla Rufus Amca bir şekilde onları bulmayı başarırlarsa, onu koruyacaktı. O büyücünün söylediği yalanlar ne olursa olsun, babam insanların neye inanmasını isterse istesin, o artık onun kocasıydı.

Hikayedeki kahramanlar onlardı ve zafere ulaşacaklardı.

Kazanmak zorundaydılar.

MORRIGAN

Odalarına gittiğinde Evered'den hiçbir iz yoktu.

Belki de onları kaybettikten sonra, babam ve Rufus Amca gidip onu bulmuşlardı. Evered'i hiç görmemişlerdi ama muhtemelen eşkalini biliyorlardı. Sarı saçları ve çarpıcı bakışlarıyla kolayca tanınabilirdi.

Çenesini sıkarak perdeleri kapattı - en azından geçip giderlerse onu fark etmezlerdi. Bunu yaptıktan sonra eli tekrar tabancaya gitti. Rahatlık. Eylem vaadi. Tek bir atışlık koruma.

Evered olmadan sahip olduğu tek şey
buydu. Kaşlarını çatarak volta attı.

Ve
tempolu.

Ve
tempolu.

Bir saat sonra, güneş sadece perdenin kenarlarından belli belirsiz süzülürken, Evered kapıyı açtı.

"Sevgilim," dedi geniş bir gülümsemeyle, sesi odanın içinde gürleyerek, "bavullarımızı hazırla" - elleri kalçalarına indi - "kendimize bir gemi bulduk."

"Tanrılara şükürler olsun." Rahatlamıştı, kemiklerinin içindeki soğuk korku bir kış gölündeki buz gibi kırılıyordu. Bir gemi - bir çıkış yolu. Kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarına derin bir öpücük kondurdu.

Onun sıcaklığı, onun parlak güneşi, o çatlak buzı eritti. Elleri kızın belinde dolandı, dili kızinkine değerken onu sert bedenine doğru çekti.

Tanrım, o soğukluk artık kesinlikle gitmişti ve onun yerine kaslarında ve damarlarında alevler yükseliyor, alçak sesle ve karşı konulmaz bir şekilde mırıldanıyordu. O hâlâ

düğünlerinden beri geceleri onu zirveye taşıdı, ama bu yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Yakında. Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Ve artık bir gemileri vardı, o zamana sahip olacaktı.

Nefes nefese, ayrıldı. "Bu kadar minnettar olacağını bilseydim, geri koşardım." Ona doğru sırtı. "Şimdi gitsek iyi olur - Kaptan bu geceki gelgitte yola çıkmaya çok hevesliydi."

"Bu gece mi? Tanrılara şükürler olsun."

Kaşlarını çatarak onun yanağını okşadı ve belini sıktı. "Neyin var?"

"Sadece rahatladım." Az bile söylemiş. Sıkı bir gülümsemeyi başardı ve onun elinden kurtuldu. "Toplanırken sana anlatırım."

Rıhtıma vardıklarında öğleden sonra gökyüzü çoktan gün batımı altınları ve pembelerine bürünmüştü.

"İşte geldik, aşkım." Evered'in sesinin yüksekliği onu irkiltti.

Babası ve Rufus Amca buralarda bir yerdeydi - yakınlarda olabileceklerini fark etmemiş miydi? Kapüşonunu düzeltti, karnı sıkıştı.

"*Morrigan*." Evered'in eli dramatik bir hareketle iki direkli şık bir tekneye doğru kaydı. Dün sordukları donanma gemisinden çok daha küçüktü ama dar gövdesi ve düzgün hatlarıyla *hızdan* söz ediyordu.

Gördükleri diğer gemilerde olduğu gibi bu gemi de mürettebatla doluydu. Armalarda düğüm atan, yelkenleri ayarlayan, güverteyi fırçalayan, ellerinde kutular, sepetler ve kalın halat kangallarıyla bir ileri bir geri koşturan adamlar. Bu adamlarda diğer gemilerdekilerden daha sert bir şeyler vardı - dövmeli ciltleri güneşten daha çok yıpranmış, yanaklarında ve ellerinin sırtında yara izleri, birden fazla kırılmanın izlerini taşıyan çarpık burunlar. Gözleri olmayanlar bile vardı. Birinin düz göz kapağının üzerinde gümüş beyazı bir yara izi vardı. Bir diğerinin saç çizgisinden yanağına kadar uzanan ve sanki yaralanma çok daha yeni olmuş gibi bir yamanın altında kaybolan sivri pembe bir çizgi vardı.

Adam geçerken Evered geri çekildi, denizcinin kalan kahverengi gözleri Avice'in de karşılık vermekten kendini alamadığı neşeli bir gülümsemenin üzerinde parıldıyordu.

"Avice," diye tısladı Evered, onun kolunu sıkarak.

Evet. Doğru. Bir hanımefendi yabancı bir adama gülümsememeli. İfadesini düzleştirdi ve bakışlarını indirdi.

İtaatkâr. İtaatkâr. Uysal.

"Kaptan," diye bağırdı kısa boylu bir adam geminin küpeştesinden, bakışları Avice'in üzerinde sabitlenirken kaşları yuvarlak yüzünde derin çizgiler oluşturuyordu.

Tüm gözler uzun boylu, şık giyimli, siyah saçlı bir adama çevrildi. Güvertede adım adım ilerliyordu.

Şimdi daha çok Avice'in hakkında okuduğu cesur kaptanlara benziyordu; siyah ceketini bronz tenini tamamlıyordu. Altın örgü ceketin önünü süslüyor, pirinç düğmeleri ön plana çıkarıyordu. Diz boyu çizmeleri parlıyordu. Geniş omuzları, sanki kendisi için yapılmamış gibi ceketinin kesimine doğru çıkıntı yapıyordu ve saçlarını kısa kestirerek ona hovarda bir hava katıyordu.

İskelenin en ucuna vararak gemiye giden yolu kapattı. Çenesini kaldırdı ve düz, neredeyse krallara layık burnunun altından ona ve Evered'e baktı, gözleri belki kızgınlıktan belki de hesaptan kısılmıştı. Kirli sakalları çenesini ve çenesini kaplamıştı. Başka birinde olsa, şık ceketinin ve çizmelerinin etkisini bozabilirdi ama onda, medeni bir centilmenlikle karanlık bir vahşilik arasında gidip gelen görüntüsüyle tamamen uyumluydu.

"Sör Lyons," dedi sonunda, "belki de sizi uğurlaması için hanımefendi eşinizi buraya getirmişsinizdir?" Bir kaşını kaldırdı ve bakışlarını nezaketten çok uzun süre onun üzerinde gezdirdi.

"Ee, Kaptan," dedi Evered, çenesini kaldırarak, "biz - ee..." Boğazı yavaşça yutkundu.

Kaşlarını çattı. Onun sorunu neydi? Çenesini kaldırarak Kaptan'a gülümsedi. "Yelken açmak için buradayım." Neden başka bir şey düşünsün ki?

Kaptanı çağıran kısa boylu, yuvarlak hatlı adam bir kahkaha attı. "Şimdi bakın -"

Kaptan elini kaldırarak, "Bricus," dedi, "sanırım denetlenmesi gereken hazırlıklar var. Bununla ben ilgileneceğim." Adamı el sallayarak uzaklaştırdı ve Avice'e gülümsedi, gözleri obsidyen kadar koyu parlıyordu. "İkinci kaptanımın kusuruna bakmayın lütfen, korkarım sizin gibi hanımefendilerle ilgilenmek konusunda en ufak bir fikri bile yok hanımefendi." Başını eğdi. "Sizinle birlikte olmak bana her ne kadar büyük bir zevk verse de Leydi Lyons, korkarım kocanızla yaptığım anlaşma -"

"İki kişilik," diye araya girdi Evered, kolu Avice'in elinin altında kaskatı kesilmişti.

"Evet," dedi Kaptan, gülümsemesi Evered'e döndükçe sertleşiyordu, "iki kişilik, ama bana iki beyefendi beklemem için her türlü nedeni verdiniz, bir değil

Bayan."

Oh, *mükemmel*. Demek Evered dünkü felaket girişimlerinden sonra onlara bir gemide yer bulmayı böyle başarmıştı. Ona yan gözle baktı ama onun bakışları Kaptan'a sabitlenmişti.

"Korkarım bu söz konusu bile olamaz." Kaptan başını salladı. "Benimki gibi bir gemide deniz hayatı bir hanımefendiye göre değil. İnanın bana, karadaki rahat hayatınızdan dünyalar kadar uzak. Eminim oradan ayrılmak istemezsiniz."

Kıyıdaki hayatla alay etti. Karada 18 yıl geçirmişti - bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Tıpkı Drake'in söylediği gibiydi. "Karadaki hayat bana tatsız gelmiyor. Ama denizdeki hayat daha iyi." Babamdan ve Rufus Amca'dan çok ama *çok* uzakta.

Kaptan'ın kara kaşları havaya kalktı. Onu dikkatle süzdü. "Yani bir yerlerde bir söz duydun ve denize kaçmak istediğini mi düşünüyorsun?"

"Bir alıntı duydun mu?" Kadın homurdandı. "Bu öyle sıradan *bir söz* değil, bizzat büyük Ser Francis Drake'ten."

Kaptan'ın gözleri hesaplamayla kısıldı. "Bunu biliyorum, sadece senin bildiğinden şüpheliydim. Drake hakkında ne biliyorsun?"

Evered, Avice'ten Kaptan'a ve tekrar geriye baktı. Onlara doğru eğildi ama iskelenin karşısındaki kilitli bakışları onu durdurdu.

Bu, onun kaybetmeyeceği bir irade savaşıydı.

Kaybetmek, babama dönmek demektir. Evered'den vazgeçmek. Knighton Villiers'la evliliğe boyun eğmek - annemin önlemek için babamın gazabını göze aldığı şeyin ta kendisi.

Bu bir seçenek değil. Bu gemiye binmek zorundaydılar.

Çenesini kaldırdı. "Ser Francis Drake hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum - onun tüm kitaplarını ve onunla ilgili tüm kitapları okudum."

Kaptan'ın kaşları tekrar kalktı, bu sefer yavaşça. "O halde geçmiş keşifler hakkında ne dediğini biliyorsunuz."

Bu kolaydı. "Beni ileri çekiyor. Parlayan ışığı beni keşfin ihtişamına yönlendiriyor." Dudaklarını büzdü - bu konuda ciddi olduğunu görmeliydi. "İşte ben de tam olarak bu yüzden buradayım."

Kaptan içini çekti ve ağzının kenarı seğirdi. "Bana Drake'ten alıntı yapan bir kadını nasıl reddedebilirim ki?" Birkaç yumuşak adımda iskeleyi geçti ve Evered'e hızlıca başını salladı. "Madam," dedi, bakışlarını Evered'in üzerinde gezdirerek tam bir selam verdi, "gemide size eşlik etmeme izin vererek beni onurlandırır mısınız?"

Avice yutkundu. Ona izin mi veriyordu? Ve ona Drake'ten alıntı yaptığı için mi?

Tanrım, gülebiliyordu, gerçi annem her zaman onun her yere girebileceğini söylerdi. Belki de haklıydı. Belki de fae dokunuşlu ya da kanlıydı ve bu fae cazibesinin ince sihrini kullanmasıydı...

Ve belki de *Morrigan'ın* yelkenlerinin önünden bir domuz uçmak üzereydi.

Avice başını kaldırıp Evered'e baktı ve ona güven verici bir gülümseme verdi. "O Kaptan," diye mırıldandı, "bunu yapmasına izin vermek onu bizim tarafımıza çekecektir. Ve bu onun gemisi - onun sözü kanundur. Ona bir müttefik olarak ihtiyacımız var." *Özellikle de ona yalan söyledikten sonra.*

Evered onun elini bıraktı ama çenesi düğümlendi ve gözleri Kaptan'a dikildi.

İç çekişini bastırarak gülümsemesinin tüm gücünü Kaptan'a yöneltti ve başını eğdi. "Çok nazıksınız, efendim."

Onun uzattığı kolu tuttu. Paltosunun içinden bile adamın sıcaklığı parmaklarına sızıyordu. "Karşıya geçerken tahta hareket edecek," diye mırıldandı, elini kendi eliyle kapattı, nasırlar parmak eklemlerini törpüledi, "ama düşersen seni tutarım." Bu kadar yakinken, koyu kahverengi gözleri kızın içini yakıyordu. Nefesi ballı viski gibi tatlı ve alkolik kokuyordu.

Yalan söylemiyordu - iskele her adımda zıplıyordu. Uzun bir elbise bunun için gerçekten de en iyi kıyafet değildi - onunki ahşap geçidin kenarından sallanıyordu, bu yüzden ayaklarını nereye koyduğunu göremiyordu.

Dişlerini sıktı ve kendini Kaptan'a ve gemiye giden, gözlerini diktiği düz çizgiye emanet etti. *Onların gemisine.*

Ayakları güverteye bastı. Burada iskelede bile gemi hafifçe sallanıyordu - iskele iskelesi gibi değil, bu hareket daha yavaş, daha hafif ve yine de bir şekilde daha büyüktü, sanki denizin kendisinin bir parçasıydı.

Evered iskeleden inerken, sert bir gülümsemeyle ona döndü. *Onların gemisi.*

Kaptan onun elini sıktı, sonra güverteyi, direkleri ve yelkenleri işaret etti. "*Morrigan'a* hoş geldiniz. Size kamaranızı göstermeme izin verin."

Güvertenin yükseltilmiş bir bölümünün altında iki kapının bulunduğu geminin arka tarafına doğru ilerledi. Kamaralardan biri Kaptan'ın, diğeri ise onların. Büyük bir oda değildi ama kenarı kapaklı bir tuvalet masası, duvara dayalı bir yatak ve büyük bir sandık vardı. Küçük pencereler arka tarafa bakıyordu ve bir duvarda raflar sıralanmıştı.

Kaptan yanlarından geçen koşuşturan bir delikanlıyı işaret ederek, bir şeye ihtiyaçları olursa ona sormalarını söyledi. "Şimdi, ikiniz de bana izin verirsiniz, hava koşullarından geçmemize izin vermeleri için deniz fenerine mesaj gönderilmesini sağlamalıyım. Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım." Adam kadının elini dirseğinin kıvrımından kurtardı ama parmaklarının arasına aldı. "Leydi Lyons, yolculuğumuz sırasında sizinle Sör Francis Drake hakkında konuşmayı dört gözle bekliyorum."

"Bunu gerçekten çok isterim." Genişçe gülümsedi - nihayet Drake'ten kendisi kadar etkilenen başka biri daha vardı.

Kaptan onun elinin üzerine eğildi ve dudaklarını parmak eklemlerine değdirdikten sonra oradan ayrıldı.

"Çok güzel tavırları var," dedi Evered, sesi de ağzı kadar düzdü.

Yüzündeki gülümseme eridi. En azından Evered'in gözünde haddini aşmıştı. Onu güvende tutmak onun göreviydi ve buna yabancı erkeklerden uzak tutmak da dahildi.

Sadece onun için en iyisini istiyordu ama eğer o konuşmasaydı şimdi burada olmayacaklardı - Kaptan onları geri çevirmeye hazırdı. "Öyle," dedi kollarını Evered'in beline dolayarak, "yine de Bahse girerim hafife alınacak bir adam değildir." Kaptan'ın karanlık ve soğuk gözlerinin parıltısı bunu söylüyordu.

Evered dudaklarını büzdü ve onun kucaklamasına karşılık vermedi. "Flört edilecek biri de değil."

Avice başını sallayarak alay etti. "Kıskanç kocam," diye mırıldandı, çenesini indirerek kirpiklerinin altından ona bakmak zorunda kaldı. Bu, annesinin babasına uyguladığını gördüğü bir hareketti ve somurttuğunda onu bile sakinleştirebiliyordu. "Sadece arkadaşça davranıyordum ve tanrılara şükürler olsun ki öyleydim, yoksa asla gemiye binemezdik."

Evered içini çekti, omuzları çöktü. "Belki de. Eminim bundan sonra onunla bu kadar *samimi* olmana gerek kalmayacak."

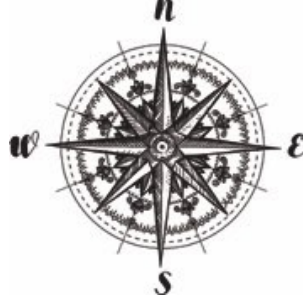
Gülümsemesi kırılmanlaştı. Bunu gizlemek için ona doğru eğildi ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Adam haklıydı. O bir hanımefendiydi ve hanımefendiler yabancı erkeklerle flört etmezlerdi. Artık evli olduklarına göre, şöhreti Evered'e olduğu kadar kendisine de yansıyor. "Tabii ki hayır. Özür dilerim. Ben - ben sadece bizi gemiye bindirmek için yanıp tutuşuyordum. Babamla Rufus Amca'yı daha önce gördükten sonra..." Bir ürpertinin cümleyi tamamlamasına izin verdi.

Bir süre durakladıktan sonra Evered kollarını ona doladı. "Ve şimdi işte buradayız, büyük maceramıza atılmak üzereyiz." Omuzları gevşedi.

Macera. Bu kelimeyle birlikte, fırtına öncesi uğuldayan hava gibi içinde hafif bir heyecan belirdi. "Yakında yelken açacağız - hadi güverteye çıkalım ve Albion'un kayboluşunu izleyelim."

Ve onunla birlikte, babam ve Rufus Amca'nın tüm tehditleri.

BARNACLE & PERRY

Batmakta olan güneşe doğru yelken açtılar. Güneş ışınları gökyüzünü ametist rengine kadar derinleşen sıcak bir kırmızıya boyuyor ve az sayıdaki bulutu altın rengiyle süslüyordu. Geminin arka tarafındaki küpeşteye yaslanan Avice serin ve tuzlu havadan uzun bir nefes aldı, o kadar tazeydi ki karadaki havaya kıyasla küflü ve eski bir tadı vardı.

Karadaki hayat bana tatsız gelmiyor. Ama denizdeki hayat daha iyi.

Çok daha iyi.

Gerçi Evered aynı fikirde olmayabilirdi. Gemideki ilk birkaç saatleri onun çizdiği tabloya pek uymamıştı. Kamaraları sıkışık, suyun tadı çoktan bayatlamıştı ve onu deniz tutmuştu.

Neredeyse iskeleden ayrıldıkları anda başlamıştı. Küpeştenin üzerine kustu ve Avice'i deniz fenerindeki deniz cadılarının yönlendirmesiyle tepeden ayrılan bulutları seyretmeye bıraktı.

Yüzünü buruşturdu. Kariyerlerine deniz tutmasıyla başlamış pek çok gösterişli kaptan olmalıydı. Yakında geçerci.

Limandan ayrıldıklarında ve güvertenin altına açılan kapılar açıldığında hâlâ devam ediyordu. Hepsi kadın olan düzinelerce mürettebatın yukarı tırmandığını göremeyecek kadar kusmakla meşguldü.

Avice onların uzun saç örgüleri ve kıvrımlı topuzlarına, tıpkı erkeklerinki gibi bol gömlekleri ve pantolonlarına bakmıştı. Sadece kadınlar değil, *çalışan* kadınlar. Kaptanın pes edip onu gemiye almasına şaşmamalıydı. Mürettebatı sadece her gün kadın görmeye alışık *değildi* - neredeyse yarısı kadındı.

Evered'i kamarasında bırakarak, havanın ve denizin tadını çıkarmak ve denizcileri iş başında izlemek için buraya dönmüştü.

Halatlar rüzgârda sallansa ve gemi her dalgada yana yatsa da, onun evdeki ağaçlara tırmandığı kadar güvenle tırmandılar. Şimdiye kadar hepsi ondan uzak durmuştu, tek temas güvertenin öbür ucundan birkaç yan bakıştı.

Burada yeniydi ve kırmızı pelerini ve dolgun etekleriyle onlardan hiçbirine benzemiyordu. Handan ayrılmadan önce saçlarını düzinelerce toka ile tutturulmuş, hacimli buklelerini kontrol altında tutan sarmallar ve kıvrımlarla süslemişti. Gerçi şimdi kadınların saçlarını basit topuzlar ve örgüler halinde tutmaları anlamlıydı - rüzgâr onunkini karmaşık şeklinden çekip her yöne savurmuştu.

İç çekerek bir kez daha yüzünü itti ve yere baktığında ayaklarının yanında küçük, gri bir kedi belirdi. Tüm hikâyelerde bir gemi kedisinden bahsedilirdi, genellikle kurnaz bir sıçan - bu *Morrigan'ın*ki olmalıydı.

"Merhaba." Avice gülümsedi ve çömelerek elini incelemesi için uzattı. "Benden kaçmayan tek kişi sensin."

Büyük yeşil gözlerini ona diken ince kedi - dar yüzüne bakılırsa muhtemelen dişiydi - öne doğru eğildi ve Avice'in parmaklarını kokladı. Yaratık durakladı, burnunu kaldırdı, tekrar kokladı, sonra yanağını Avice'in eline sürttü, kürkü yumuşak ve pürüzsüzdü.

"Belki de diğerlerinin beni koklamasına izin vermeliyim, o zaman onlar da beni kabul eder, ha?" Avice sırtarak kediyi kulaklarının arasından tırmaladı.

Kulaklarını indiren kedi gözlerini yarı kapadı ve alçak sesle mırıldandı.

"Bu iyi, ha? Buna ne dersin?" Etrafında daireler çizerek beyaz Çenesinin altındaki yama, daha da coşkulu bir mırıltı kazandı.

Kedinin etrafında döndüğü ve Avice onu okşamayı bırakmaya her cesaret ettiğinde saldırgan bir miyavlama çıkardığı birkaç dakikadan sonra, küçük şey beklenti dolu bir bakışla yuvarlandı.

Avice gözlerini kıstı. "Senin gibileri bilirim - bir fae kadar huysuzsun. Bu bir tuzak olamaz, değil mi? Karnını ovacağım ve sen de beni güzel bir sıra çizikle mi ödüllendireceksin?"

Kedi daha sert mırıldandı.

"Peki." Avice içini çekti. "Ama beni parçalarsan, bu arkadaşlık biter, küçük cin."

Çenesinden başladı, bu da kedinin kıpırdanmasına neden oldu, arka patileri havada pedal çeviriyor, gözleri kapalı, saf zevkin bir resmi. Santim santim aşağı indi, en ufak bir hareketle elini çekmeye hazırdı.

hareket. Ama hiçbirisi gelmedi ve sonunda Avice küçük kedinin beyaz karnını okşamaya başladı.

"Bunu nasıl başardın?" Güverteden bir kadın sesi ve bir dizi ayak sesi geldi.

Avice batan güneşe doğru gözlerini kısarak baktı.

Kırklı yaşlarının başında bir kadın yaklaştı, başı eğikti, bronzlaşmış yüzünde yarım bir gülümseme vardı. Hareket ediş şekli rahatlığın resmiydi - pürüzsüz, sakın, kendinden emin. Açık sarı saç örgüsü başını bir taç gibi çevreliyor, onu hikâyelerdeki Varangian kalkan bakirelerine benzetiyordu.

Kaşlarını kaldıran Avice başını öne eğdi. "Neyi yönetmek?"

Kadın kediden Avice'e doğru kaşlarını çatı. "Barnacle kimseyi sevmez."

"Barnacle, demek adın bu, öyle mi?" Avice parmaklarını sıcak, ipeksi kürkünde gezdirdi, sonra başını kaldırıp kadına baktı. "Sadece her zamanki kedi dostu davranışları: Yaygara koparmak için onu gemide kovalamadım ve fare avlamak için ambara sürüklemedim. Sadece kendi haline bıraktım." Barnacle sırt üstü dönerek yüzünü Avice'in eline sürttü ve onu gülümsetti. "Belki de beni bu yüzden seviyordur."

Kadın gözlerini kısarak onu izledi ve sonunda ağzının kenarındaki gülümseme büyüdü. "Öyle olmalı. Ben Perry, geminin levazım subayı, çünkü Kaptan sizi herkese tanıtmak konusunda berbat bir iş çıkardı."

"Avice Fe - Lyons."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Leydi Lyons."

Leydi Lyons? Kulağa çok yanlış geliyordu. Parmaklıklara yaslandı.

"Lütfen - hayır.

Sadece Avice."

Perry'nin çarpık ağzı tam bir gülümsemeye dönüştü ve ona katılmadan önce kararlı bir şekilde bir kez başını salladı. "Pekâlâ Avice, öyle olsun."

Barnacle ayağa kalktı ve hala gürleyerek ayak bileklerinin etrafından dolanmaya başladı.

"Duyduğuma göre" - Perry durdu ve arkalarında bıraktıkları dalgalı ve beyaz uçlu denize baktı - "şu genç beyefendiyle yeni evlenmişsiniz."

Avice ona yan gözle baktı. Perry bir denizci gibi konuşmuyordu: aksanı neredeyse netti. Eğer bir gemide olmasalardı ve Perry pantolon ve gömlek giymeseydi, Avice onun bir avukatın ya da belki bir tüccarın karısı olduğunu tahmin edebilirdi.

"Öyleyim." Hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyordu. Cehennem, gemiye çarpan dalgalar, ayaklarının altındaki eğik güverte - bunlar da gerçek gibi gelmiyordu. O aldı

muhteşem deniz havasından uzun bir nefes.

Yine de doğru hissettirdi.

"Daha önce pek iyi görünmüyordu." Perry'nin kaşları yeşil gözlerinin üzerine düştü, Kat'inkilere o kadar benziyordu ki Avice'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Şimdiden hasta olduysa deniz tutmuş olmalı - bundan daha iyi koşullar isteyemezsin."

Avice yüzünü buruşturdu. Levazım subayı haklıydı. Geminin hareketi sükûnet verici bir salınımdı, korkutucu bir şey değildi. "Eminim yakında iyileşecektir." Olması gerekiyordu - Kaptan onun yakında işe dönmesini bekliyordu. "Umarım."

"İşte" - Perry birkaç santim aşağı katlanmış bir kağıt torba uzattı - "bu yardımcı olacaktır."

"Ne oldu?"

"Bir koklayın - yakında anlayacaksınız."

Bu bir numara mıydı? Çantanın içinde korkunç bir şey mi vardı? Ama Perry'nin gülümsemesi samimi görünüyordu ve şimdiye kadar dostça davranmıştı, bu yüzden Avice onun dediğini yaptı.

Güçlü bir aroma onu sardı, baharatlı ve lezzetli, ağzını sulandırdı. Dadı Alder'in kış ortasında yaptığı, beyaz kar taneleriyle buzlanmış bisküviler. Kısa ve soğuk günlerde yumuşacık pişer ve sıcacık olurdu. Avice gülümseyerek derin bir nefes daha aldı ve içini çekti. "Zencefil."

Ama... kuzeyde, Albion kayalıkları durmadan geçiyordu. O bisküvileri bir daha asla yiyemeyebilirdi. Dadı Alder'ı bir daha göremeyebilirdi. Ya da annesini.

Dişlerini sıkarak, gözleri yanarken bile gülümsemesini korudu. Hayır. Annesine söz vermişti. Onu saklayacaktı. Lanet olsun.

Papa.

Perry hâlâ küpeşteye yaslanmış, denizi ve kayalıkları seyrederken, "Midneyi rahatlatır," dedi. "Kadırgadan biraz sıcak su getir ve ona bir çay yap - yakında ayağa kalkacak, hastalığı unutacak."

Boğazı düğümlenen Avice yutkundu ve başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şimdi bana yeni evlenmiş bir kadının Arawaké'ye giden bir *gemiye* nasıl bindiğinin hikayesini anlatmaya ne dersiniz?"

Demiryolunda kalıp Evered'le nasıl tanıştığını, ailesinin onu onaylamadığını ve gece Wolstan tarafından uyandırıldığını konuştular.

"En azından önce bir düğün gecesi geçirdin." Perry sırttı ve göz kırptı. Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırışı, mutfakta kıkırdarak sevgililerden bahseden kadınlara çok benziyordu.

Evde. "Umarım ikiniz de yatağınızdan kovalanmadan önce bol bol eğlenmişsinizdir."

"Ee - evet." Avice bakışlarını indirdi. Evered onun bu konuda konuşmasından hoşlanmazdı, özellikle de bir yabancıyla. Ama yine de... Perry bunu her iki taraf için de eğlenceli olması gereken bir şeymiş gibi anlattı. "Normalde -"

"Avice?" Evered'in sesi aşağıdan geliyordu. Kamaralarının pencereleri neredeyse Avice'in yaslandığı küpeştenin tam altındaydı. "Avice!"

"Ah, kocası arıyor." Perry başını salladı, gülümsemesi özür dilemeye dönüştü. "Seni ondan uzak tutsam iyi olur. Asla bilemezsin - belki de kendini daha iyi hissediyordur." Tekrar göz kırptı ama gözleri geçen seferki kadar parlak ve muzip değildi.

"Belki." Avice yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Sesi daha iyi gibi gelmiyordu - sesi zayıf ve düzensizdi.

"Avice!"

Ve sabırsızlandı.

Zencefili kaldırdı. "Tekrar teşekkür ederim."

Avice merdivenlere doğru ilerlerken Perry teşekkürlerini elinin tersiyle itti. Biraz şansla, çay onu daha iyi yapacak, bu da onu daha iyi bir ruh haline sokacak, sonra da yeni kamaralarındaki rahat yatağı kullanma şansına sahip olacaklardı. Biraz pratikle, kesinlikle bundan zevk almaya başlayacaktı. Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları vardı.

Ve iyileştiğinde, o da çalışmaya hazır olacaktı.

İşler pek de bekledikleri gibi başlamamıştı. Ama yakında saçlarında rüzgâr, ayaklarının altında güverte, onu bekleyen macera ve tüm bunlar hakkında yazmak için burada olan hayal ettiği gösterişli denizci olacaktı.

BİR WAGER

"Bavullarınızı toplayın."

Avice Barnacle'ın karnını ovmaktan başını kaldırdı ve Kaptan'ın silüetine gözlerini kırıştırdı. Kaptan onun üzerinde duruyordu, arkasında öğleden sonra güneşi vardı. Neredeyse bir hafta önce Albion'dan ayrıldıklarından beri onunla ilk kez konuşuyordu.

Yanlış duymuş olmalı. Başını iki yana salladı. "Özür dilerim - *pardon?*"

"Bu bir yolcu gemisi değil. Sizi gemiye almak bir hataydı. Birkaç saat içinde Lusitania'ya ulaştığımızda buradan ayrılacaksınız."

Gitmek mi? Kalbi sıkıştı. Babam ve Rufus Amca'dan yeterince uzaklaşmış sayılmazlardı. Eğer Evered'le birlikte başka bir gemi bulamazlarsa, Albion'a dönmek için Hesperia'dan geçmeleri gerekecekti. Derin nefes almaya zorlayarak ayağa kalktı ve kediden sinirli bir miyavlama duydu. "Ama Hesperia ile neredeyse savaş halindeyiz - yapamazsın -"

"Madam, bana kendi gemimde ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeyin."

Şimdi ayaktaydı ve adamın yüzündeki ayrıntıları daha iyi görebiliyordu. Kaşlarının arasında derin çizgiler vardı ve bakışlarına karşılık vermiyordu.

Korkak. Onu teknesinden atmak istiyordu ve bunu yaparken gözlerinin içine bile bakmıyordu. Dişlerini gıcırdatarak kelimeyi ısırdı.

"Bizi buraya zorla getirmektense hiç almasaydınız daha iyiydi."

"İnanın bana, keşke yapmasaydım. Bana ne oldu bilmiyorum - bir anlık delilik." Çenesi düğümlendi ve ona bir bakış atmaya cesaret etti. Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Sebepler her ne olursa olsun, insanların gemimde hiçbir şey yapmadan kalmalarına ve sonsuza kadar bütün bir kamarayı işgal etmelerine izin veremem. Bavullarınızı ve kocanızı toplayın ve gitmeye hazırlanın."

Geminin ön tarafına doğru ilerlemeden önce başıyla onayladı.

Nabzı boğazında zonkluyordu. Yapamazlardı - şimdi değil, tüm bunlardan sonra değil. Bu ani fikir değişikliği neden? Evered hâlâ hasta olduğu ve gemiye yardım etmediği için mi? "Kaptan, lütfen," diye seslendi arkasından, ama Evered omuzlarını dik tutuyordu, neredeyse ana güverteye inen merdivenlerdeydi. "Ben - ben sadece biraz daha zamana ihtiyacım var - sadece o iyileşene kadar. Lütfen?" Hiçbir şey. "Her şeyi yaparım."

Adam merdivenlerin başında durakladı ve kadın aceleyle oraya doğru yürüdü, artık alıştığı için inişli çıkışlı güvertede adımları rahattı.

"Ben çalışırım," diye ağzından kaçırdı adamın geniş omuzlarına. "Denizci olmayabilirim ama iğne ve iplikle aram iyidir - yelkenleri ve giysileri onarabilirim. Temizlik yapabilirim, yemek pişirmeye yardım edebilirim. Eminim faydalı olabileceğim başka yollar da vardır."

Yavaşça döndü, dudakları şehvetli bir çizgiyle büzülmüştü. Bakışları kızın üzerinde kıpırdanmasına neden olacak şekilde gezindi. Sonunda alay etti. "Madam, hayatınızda bir gün bile çalışmadınız. Ve bu sadece iş değil, *zor* bir iş. Teklifiniz ne kadar hoş olsa da, bana ne gibi bir yardımınız dokunabilir anlamıyorum." Başını iki yana salladı. "Şimdi git ve -"

"Evde mutfakta ve bahçede yardım ettim. Lütfen, bana bir görev verin, *ne* olursa, yaparım."

Dudakları tekrar gerildi, ikna olmamıştı.

Ona bir şey teklif etmeliydi - tıpkı wolpertinger ile yapmak istediği pazarlık gibi. "Eğer başarısam, bizi Arawaké'ye götürürsün. Başaramazsam, eşyalarımızı toplarım ve benden tek kelime daha duymazsın."

Uzun bir nefes alarak çenesini kaldırdı. "Pekâlâ, seni susturmanın tek yolu bu gibi görünüyor."

Kalbi yerinden fırladı. Bir şans.

Döndü, koyu renk gözleriyle gemiyi inceledi. "Ana direk yelkenlerini değiştiriyorlar." Çenesini en yüksek direğe doğru salladı. "İşe yarayacak ve onlara yardım edecek doğru düğümleri bilmiyorsun. Ama ana yelken direğine tırmanıp serenine dokunabilirsen Port Royal'e kadar kalırsın. Başarısız olursan, seni Lusitania'ya mutlu bir sessizlik içinde bırakırım."

Yutkundu ve direği taradı. Hangisinin ana yelken olduğunu tam olarak bilmiyordu ama adı ana direğin tepesindeki yelken olduğunu gösteriyordu. Başarısız olacağından bu kadar emin olduğu bir meydan okumaysa, en yüksek olanı seçmek zorundaydı, değil mi?

En az 70 feet yukarıda olmalıydı. Bir ağaca hiç bu kadar tırmanmamıştı. Ama direkler tırmanmak için tasarlanmıştı - denizcilerin bunu yaptığını görmüştü.

her gün - ağaçlar değildi. Yine de gemi sürekli hareket ediyor, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ağaçlar hafifçe sallanıyordu ama bu kadar değil.

Ona hissettiğinden çok daha parlak bir gülümseme verdi.

"Başarısız olmayacağım." Bunu yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

"Tabii ki yapacaksın." Sesindeki alaycı ifadeyi güçlkle bastırdı. Ama kenara çekilip önce onun gitmesine izin verdi ve centilmenlikle alay edercesine kolunu merdivene doğru uzattı.

Güvertede, mürettebatın birkaç üyesi kaşlarını kaldırmış, alçak sesle konuşarak olanları izliyordu. Perry merdivenlerin dibinde kaşlarını çatarak bekledi.

"Ana yelken en yüksek ikinci yelkendir," diye fısıldadı Avice geçerken, dudakları zar zor kıpırdıyordu. "Seren, yelkenin asılı olduğu çarmıhtır."

Ha, yani ikinci en yüksek olanı seçerek onu kandırmayı umuyordu. Sinsi piç. Hafifçe başını salladı. *Teşekkür ederim, Perry.*

Ana direğe ulaştığında, haber yayılmış ve etraflarında bir kalabalık oluşmuştu. Evered yoktu, o hâlâ kamarasındaydı. Hastalığını uyuyarak geçirirken muhtemelen neler olup bittiğinden haberi yoktu.

Mürettebat arasında paralar el değiştirdi ve bahisler konuşuldu. Oflayıp pufladı, bakakaldı. Onun üzerine bahis oynuyorlardı. Görünüşe bakılırsa çoğu aleyhte. Birçoğu güldü.

Güneye indiklerinden beri havanın daha sıcak olmasına rağmen teni soğuk ve nemliydi.

Vahşi Av, belki de ona gülmekte haklıydılar. O bir kızdı, bir *hanımefendiydi*, denizci değil. Yutkunarak ayaklarının altındaki sert, acımasız güverteye baktı. Eğer düşerse...

Midesi bulandı. Belki de Hesperyalılarla şansını denemesi daha iyi olacaktı.

Perry bahisleri alan adamın omzuna vurdu ve sırtıttı. "Beş gineye yapacağını söylüyor." Gözleri kararlı bir şekilde Avice'e başını salladı.

Beş gine - bu şimdiye kadar bahse giren herkesten daha fazlaydı. Kahretsin, Perry'nin bu miktarı kaybetmesine izin veremezdi.

Kendi kendine başını salladı ve armaya doğru yürüdü. Denizci olmayabilirdi ama hayatı boyunca tırmanmıştı. Başını yeterince belaya sokmuştu - belki de bu sefer beladan kurtulmasını sağlayacaktı.

Kaptan yakınlarda duruyordu, kollarını kavuşturmuş, lanet olası sırtışıyla eğleniyordu
Dudaklar.

Çenesini kaldırarak gülümsedi. "Yani, sadece ana yelkenin serenine dokunmam gerekiyor ve siz de kocamla benim en azından Port Royal'e kadar kalmamıza izin vereceksiniz, öyle mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece bu."

"Tamam." Başını salladı ve mürettebatı taradı. "Hepiniz anlaşmamıza tanık oldunuz - neyi kabul ettiğini biliyorsunuz."

Sırıttı, dişlerinin parıltısı yırtıcıydı. "Ve hepiniz başarısız olduğunda alacağı cezaya tanık oldunuz - bir sonraki limanda."

"Başarısız olmayacak." Bu bir kadın sesiydi. Avice kimin bağırdığını görmemişti ama Perry olduğuna bahse girebilirdi.

Birkaç kahkaha yükseldi, ancak bazıları hesaplama yaparak gözlerini kıstı ve başarılı olacağına dair küçük bahisler oynadı.

Lordlar ve Bayanlar, lütfen haklı olmalarına izin verin.

TIRMANIŞ

Kalbi küt küt atan Avice ayakkabılarını çıkardı ve yatak odasının penceresinden tırmanırken olduğu gibi bacaklarına dolanmasın diye eteklerini yukarı doğru sıyırdı.

Armaya çıkan üç basamak, Weymouth'taki pazar yolunun uzunluğu kadar uzun geliyordu. Dikey halatlar gergindi, bu yüzden hareket etmiyorlardı ama aralarından geçen daha ince halatlar batıdaki büyük açık okyanustan gelen esintiyle dalgalanıyordu.

Sadece başlaması gerekiyordu. Ve sonra devam etmek. Hepsi bu kadardı. Bu sadece başka bir tırmanıştı. Knighton Villiers'in aşağıda beklediğini ve ondan kaçmak için tırmandığını düşünebilirdi.

Bir bakıma öyleydi.

Derin bir nefes alarak o ince çizgilerden birini aldı. Ellерinin altında pürüzlüydü ama meşe kabuğundan daha kötü değildi - aslında daha yumuşaktı.

İlk adımıyla birlikte halatlar sallandı ve arma gıcırdadı. Geminin salınımı fark ediliyordu. Harekete alışmaya çalışarak tutunmaya çalıştı. Ağırlığı altında sallanan ağaç dallarından pek de farklı değildi. Kendi kendine başını salladı ve bir sonraki ambar için yukarı uzandı.

El ele tutuşarak üç metre yükseldi. O kadar da kötü değildi.

Yirmi fitte geminin salınımı daha belirgin hale geliyordu - aşağıdaki dünya bir o yana bir bu yana savruluyor, midesini bulandırıyor. Ama ilk platforma giden yolu yarılamıştı. Ana yelken hâlâ bunun çok ötesindeydi ama platforma oturup duraklama fırsatı bulduğunda bununla da ilgilenecekti.

O tırmandıkça güvertedeki yüzler gittikçe küçüldü. Eğim güçlendi ve onu neredeyse ışıltılı denizin üzerine gönderdi. Rüzgâr da hızlanmış, ellerini üşütmüş ve sertleştirmişti.

Yüzünü buruşturarak ilerledi, hassas tenini yıpratırsa da iplere tutunmaya devam etti.

Bunu yapmak zorundaydı. Pes etmek bir seçenek değildi. Geri dönmek bir seçenek değildi. Lanet olası seçenekleri tükenmişti.

Aslında o kadar da kötü değildi, sadece soğuktu, özellikle de bacakları ve kolları çıplakken.

El ele. Tek yapması gereken buydu. Eninde sonunda zirveye ulaşacaktı.

Ancak, 30 feet civarında, umutsuz bir halat çaprazlamasına geldi. Üzerinde bulunduğu halat devam ediyordu ama ondan başka bir dizi halat daha çıkıyordu. Bu ikinci set geriye doğru bükülerek platformun kenarıyla birleşti ve bir eğim oluşturdu.

Şimdiye kadar tırmandığı arma öne doğru eğikti, bu yüzden altında her zaman ip vardı - eğer tutuşunu kaybederse, başka bir ipi yakalayabilirdi.

Bu yeni arma setinde, altında temiz hava ve nihayetinde güverteden başka bir şey olmayacaktı. Midesi döndü, aşağıdaki denizden daha sertti.

Aşağıda herkes sessizdi. Neden durakladığını bilmeleri gerekiyordu ve şimdi vazgeçip vazgeçmeyeceğini merak ederek bakıyorlardı.

Ağzı kurumuş bir halde önündeki iplere baktı.

"Elden ele," diye fısıldadı ve bir sonraki sırayı ve bir sonrakini aldı, daha da geriye doğru eğildi.

Bir ağaca tırmanmanın hiçbir kısmı buna benzemiyordu ve tanrılar, kasları bunu biliyordu. Kolları titriyor ve parmakları beyaz boğumlu kavramalarla ağrıyordu.

Sonunda platforma ulaştı.

Ama ona nasıl binecekti ki? Yüzeyinden daha fazla arma fırladı ve direğin yukarısına doğru uzandı. Yukarı çıkmak için açık bir yol yoktu.

Bir elini halatlara, diğerini platformun kenarına koyarak yukarı baktı. Hantal etekleriyle platforma bağlı halatların arasından geçmeye çalışırsa muhtemelen onlara sıkışacak ve ayağını kaybedecekti. İlerleyemediği ve aşağıdaki dayanakları göremediği için sıkışıp kalırdı. Sonunda kolları yorulacak, parmakları pes edecek ve ...

Derisi ürperdi. Nabızı kulaklarında atıyordu.

Düşecekti ve bu düşüş sadece ölümle sonuçlanabilirdi.

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. Buraya kadar gelmişti. Bu kadar uzağa. Yenilgi boğazının arkasını yaktı, safra kadar acıydı.

"Leydi Lyons," diye seslendi Kaptan, "haklılığınızı kanıtladınız. Artık aşağı inebilirsiniz. Kendinizi öldürtmenize gerek yok."

Kolları titriyor, onu geri dönmeye zorluyordu.

Ama şimdi pes ederse, kaybedecekti ve karaya geri döneceklerdi, hâlâ Europa'da, hâlâ babama ve Rufus Amca'ya çok yakın olacaklardı.

Eğer onlara geri dönmek zorunda kalırsa, Evered'i onu aldığı için öldüreceklerdi ve hayatı yaşamaya değmeyecekti. Eğer bunu dener ve düşüp vücudunu güverteye çarparsa, en azından denemiş olarak ölecekti.

Devam etmek zorundaydı.

"Bir anlaşmamız var," diye bağırdı.

Boğazını tıkayan paniği yuttu, sakın bir nefes aldı ve yukarıdaki ipi tutuşunu ayarladı.

Düşün. Odaklanın. Planlayın, sonra harekete geçin.

Çizgiyi mümkün olduğunca gererse, dönüp boşluktan yana doğru kayabilirdi. Bir noktada dizini platformun üzerine koyabilirdi ve bu da eteklerini boşluktan geçirmek için ona kaldıraç gücü verirdi. Hâlâ sıkışmışsa, kolunu halatın etrafına dolaması, eteklerini çözmesi ve bırakması gerekecekti. Terbiyenin canı cehenneme - hayatta kalmak daha önemliydi.

Plan buydu. Ve kollarının yanma şekline bakılırsa, şimdi başlamak zorundaydı.

Başını sallayarak yukarı uzandı, uzanabildiği kadar uzandı. Tutuşundan emin olduktan sonra çekti, büktü ve gövdesini boşluktan geçirdi.

Tahmin ettiği gibi, eteklerinin kalın katmanları dar aralığa sıkıştı ve yolun geri kalanını yukarı itip geçemedi. Soğuk rüzgâra rağmen gözlerinden ter damlıyordu.

Ama aslında ip beklediğinden daha esnekti. Kıpırdandı ve bir kumaş hışırtısıyla boşluktan kayarak platforma düştü.

Zarif bir şekilde yapılmadı ama yapıldı.

Bir an öylece yattı, nefesini tuttu ve kulaklarındaki kan uğultusunun kesilmesini bekledi.

Aşağıda bir gürültü vardı. Kaşlarını çatarak kenarından baktı.

Bütün o yüzler ona bakıyordu. Bazılarının ağzı açıktı, dişleri parlak güneşte parlıyordu.

Nabzının sesi azaldı. Diğer ses,
tezahüratti.

Yumuşak bir şekilde güldü.

Babam onu şimdi bir gemi direğinin tepesinde, bacakları dışarıda, alnında terle görebilseydi - Lordlar ve Bayanlar, patlardı. Ama bu insanlar tezahürat yapıyordu.

Gözlerinin kenarlarını ıslatan yaşları silerek ayağa kalktı ve el salladı.

Hoplamalar daha da arttı.

Zaferin verdiği güçle ellerine sıcaklık üfledi ve bir sonraki halatı tuttu. Armanın bu son kısmı, kolay bir açıyla ana yelkenin üst kenarına doğru uzanıyordu.

Elden ele, ayaktan ayağa tırmandı. Birkaç dakika içinde, güverteden 50 metre yukarıda, avlunun hemen yanındaydı.

Bir eliyle armaya tutunarak uzandı ve elini yıpranmış pürüzsüz tahtaya vurdu.

Aşağıdan bağırışlar yükseldi ve gözlerini kapattı.

Başardı. Avluyu sıktı ve sırttı. Gerçekten başarmıştı.

Kalbi kabardı ve içinde taze bir enerji kıvılcımı çaktı. Yorgunluk unutuldu, aşağı inmek kıyaslandığında kolaydı.

Ayakları güvertede gümbürdeyince, düzensiz bir iç çekişle küpeşteye doğru yığıldı.

Mürettebat patladı. Şerefe. Bahislerden kimin ne borcu vardı. "Başardı! Sadece o yaptı!"

Gürültü duvarına doğru güldü ve elleri hâlâ titreyerek yüzünü ovuşturdu.

Silahlar yere düştüğünde, Yüzbaşı kollarını kavuşturmuş bir halde onun önünde duruyordu.

Başını öne eğdi. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim, ama hakkını vermeliyim.

Aferin Leydi Lyons. Çok etkileyici."

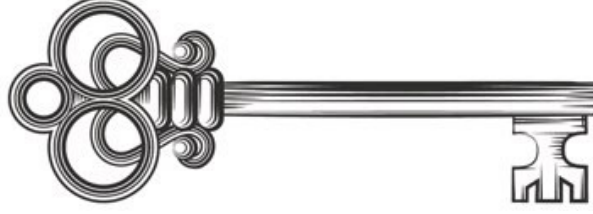
Elinde olmadan sırttı. Adamın hareketlerindeki ve sesindeki sertlik, yenilgiyi kabullenmeye alışık olmadığını gösteriyordu. Onun galip gelmesini beklemiyordu.

Perry gülümseyerek geldi, yanında bir kese para çoktan şingırdamaya başlamıştı.

Bir kaşını kaldırdı ve Perry'ye bir bakış bile atmadan bir avuç dolusu bozuk parayı ona fırlattı. "Yapabiliyorken kutlamalarınızın tadını çıkarın, madam. Port Royal'e kadar vaktiniz var."

Perry ona şiddetle sarılıp ne kadar iyi iş çıkardığını haykırırken, Avice'in sırtışı soldu. Kazanmamıştı. Sadece daha fazla zaman kazanmıştı.

LANDSICK

Bir hafta sonra, Avice kulübelerinin kapısında durakladı, eli soğuk, pirinç kapı kolundaydı.

Evered'e neler olduğunu tam olarak anlatmamıştı. Evered'in, onun örtülere tırmanıp bacaklarını tüm mürettebata göstermesinden ve tırmanmak gibi kadınlara yakışmayan bir davranış sergilemesinden hoşlanacağını düşünemiyordu.

Ama ona Kaptan'ın onları nasıl gemiden atmak istediğini ve kalmalarına izin vermesi için onu nasıl ikna ettiğini anlatmıştı. Evered'in tek tepkisi Kaptan'ın yanında olmasından dolayı homurdanmak olmuştu. Gemiye katıldığından beri onunla sadece bu şekilde konuşmuş olmasına aldırmadan, yine de kocasını kızdırmaya yetmişti.

İç çekerek kapı tokmağını sıktı. Yakında iyileşecekti ve o zaman daha az huysuz olacaktı. Gülümsedi, kendi kendine başını salladı ve içeri girdi.

Artık hastalık kokmuyordu. Bu da bir şeydir. Ama hava içme suyu kadar bayattı ve keskin bir ter kokusu vardı.

Yine de lehlerine olan birkaç şey vardı. Perry'nin bahsettiği o mükemmel hava, iyi zaman geçirdikleri anlamına geliyordu. Evered hâlâ güverteye çıkamayacak kadar hasta olmasına rağmen, Avice Perry'den ona geminin bölümlerini öğretmesini istemişti. Artık geçen hafta tırmandığı armaya 'seren' dendiğini, solun iskele, sağın sancak, ilerinin baş ve gerinin kış olduğunu biliyordu. Pruva direğini ana direktten, rüzgarüstünü rüzgaraltından ayırabiliyordu ve tüm farklı yelkenlerin adlarını ve onlara manevra yaptıran halatları biliyordu. Akşamları Evered'e her şeyi açıklıyor, ona küçük diyagramlar çiziyordu.

Çalışmaya başladığında, bir uzman gibi görünürdü.

Avice kapıya yaslandı, ellerini tahtaya bastırdı. Ama şu anda...

Yataktan inledi ve dönerken çarşafı hışırdadı. Tek gözünü açtı ve ona baktı.

Lordlar, solgundu. Ölümcül derecede. Yüzündeki tek renk gözlerinin kırmızı kenarlarıydı. Cesur birine benzemiyordu ve kesinlikle ikisinin de hayal ettiği gibi atılgan bir kaptan değildi.

Yerine bir gülümseme yerleştirdi. Meydan okumasında başarılı olmuş olabilirdi ama onlara sadece zaman kazandırmıştı. Arawaké'ye vardıklarında Evered mürettebatın beleşçi değil de yararlı bir üyesi olmazsa, Kaptan onları gemiden atmakta tereddüt etmeyecekti.

Ranzaya oturarak terli saçlarını alnından düzeltti. "Senin çalışman gerekmiyor mu aşkım?"

Homurdandı, bir omzu kalktı.

Onu omuzlarından tutup bir güzel sarımsak *istedi* ama bir hanımefendi böyle şeyler yapmazdı.

Bir hanımefendi medeni, sabırlı ve uysaldı. Bu yüzden sert de olsa gülümsemesini bozmadı. "Eğer ağırlığını koymazsan mürettebatın geri kalanı kızmaz mı?"

"İş mi?" diye mırıldandı. "Burada ne iş yapmamı bekliyorsunuz?"

Eliyle kapıya doğru işaret etti. "Bilirsin işte, filika tırmanmak, branda çekmek, yelkenleri düzeltmek, güverteyi fırçalamak" - tüm bu görevleri Perry ile konuşarak öğrenmişti - "mürettebatın geri kalanı gibi *gemi işleri*. Eminim Perry sana gösterecektir -"

"Avice," diye tersledi, "beni rahatsız etmeyi bırak. Uyumaya çalışıyorum." Bir kolunu gözlerinin üzerine attı, opal yüzük parıldıyordu.

Dişlerini sıktı. "Seni rahatsız etmiyorum - eğer kaydolduğun işi yapmazsan gemiden atılacağız ve -"

"Çalışmak için kaydolmadım."

"Değil mi..." Gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun? Mürettebat olduğumuzu sanıyordum ve -"

"Mürettebat mı?" Alay etti. "Kesinlikle değilsin." Ofladı ve ellerinin topuklarıyla yüzünü ovaladı.

Teninde bir sıcaklık belirdi. "Bir kadın olabilirim ama senden daha çok bu ekibin bir üyesi gibi davranıyorum. Onların isimlerini senden daha iyi biliyorum. Öyle davranmaya başlamalısın -"

"Hiçbir şey yapmama *gerek yok*." Yatağında doğruldu, yüzünü bir öfke gölgesi kaplamıştı. "Bu insanlara hiçbir şey borçlu değilsin, ben de öyle."

"Ama sen -"

"Ben değilim. Ben ekibin bir parçası değilim."

Ne değil? Kaşlarını çatarak başını salladı. "Ama düşündüm de... O zaman bizi bu lanet gemiye nasıl bindirdiniz?"

"Küfretmeyi kes, Avice."

Güldü ve başını salladı. "Küfür etmek şu anda endişelerimizin en küçüğü, Evered. Ne haltlar dönüyor burada?"

Bayat bir hava üfledi, dudakları inceldi. "Bu hiç yakışmıyor -" "Evered."

Sesi uyarırcasına alçaldı. Lordlar ve Bayanlar, ne zaman Daha önce sesi hiç bu kadar sert çıkmamış mıydı?

Kaşları havaya kalktı. Burun delikleri alevlendi, gözlerini kaçırdı. "Biz mürettebat değiliz. Yolcuyuz."

Yolcu mu? Bu kelime onu sarstı. Lanet olsun, hiç iş yapmamasına şaşmamalı. "Yolcular. Yani... buraya gelişimizi *satın* mı aldınız?"

Çenesini eğdi, hâlâ onun bakışlarına karşılık vermiyordu. "Bize bir gemide yer bulamadım," dedi, her kelimeyi sert ve net bir şekilde ısırarak. "Kimse bir kadını kabul etmezdi. Sadece ben varmışım gibi davrandığımda, onlar ..." Çenesi düğümlendi. "Ben gemilerden anlamam, değil mi? Daha fazla mürettebata ihtiyaçları olmadığını söylediler ama ben ne demek istediklerini biliyordum. Bu rıhtımda kalan son gemiydi. Bu bizim tek şansımızdı."

Babam ve Rufus'un tehdidi de üzerlerindeydi. Uzun bir nefes aldı ve yavaşça başını salladı.

Boğazını temizledi. "Bu yüzden bize bir geçiş satın almak zorunda kaldım - ona sadece ben ve bir başkası olduğunu söyledim."

"Bu yüzden Kaptan beni geri çevirmeye çalıştı." Ayrıca bu kesinlikle bir yolcu gemisi değildi - dolayısıyla Kaptan'ın onları kabul etme konusunda tereddütleri vardı. Belki de para vaadi kabul etmesi için yeterli olmuştur. Lafi açılmışken: "Ne kadar?"

"Yüz gine."

"*Ne?*" Kelimeyi ağzından kaçırdı. Gözlerini ona dikti. "Neredeyse tüm paramız bu! *Hepsini* bana bile danışmadan harcadın fi -"

Onun omuzlarını tuttu. "Başka ne yapabilirdim ki?" Yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı; gözleri parlıyordu.

Kaptan'la pazarlık yapmayı denemiş miydi? Çenesini kaldırdı ve parmaklarının acısına rağmen ona soğukkanlı bir bakış attı. "Peki, bu *prenslere layık* meblağ karşılığında bize ne aldın?" Alaycılık bir kadına yakışmıyorsa ne olmuş yani - iyi hissettiriyordu.

"Arawaké'ye Geçiş."

Başını eğerek onu devam etmeye davet etti.

Ama o devam etmedi.

"Bu kadar mı? Bize yolculuğu mu ayarladın?" Gözlerini kırıştırdı, kalbi küt küt atıyordu. "Peki oraya vardığımızda ne yapacağız? Hiçbir şeyimiz yok."

Küçük bir sarsıntıyla onu serbest bıraktı. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. Bu soruyu şimdi cevaplarsa, cevaptan hoşlanmayabilirdi.

Sanki kızın yüz ifadesindeki bu düşünceyi görmüş gibi kaşları çatıldı. "Kaptanla bir anlaşma yaptım. Bir sonraki savaşlarında mürettebata katılacağım. Eğer başarılı olursak, mallardan pay alacağım ve gemide kalacağız."

"Mallardan bir pay." Mürettebattaki kadınlar. Bir savaş beklentisi. Gözlerini kısmıştı. "Yağma mı dedi acaba?"

"Sanırım bu şekilde ifade etti, evet. Sanırım saldırıya karşı kendimizi ve gemideki malları savunmamızı kastediyor."

Hayır, o değildi. "Ambar neredeyse boş. Bu kamaradan çıkmış olsaydın bunu bilirdin." Perry ona etrafı gezdirdiğinde Avice neden sadece erzak, balast ve Albion'dan gelen birkaç sandık mal taşıdıklarını merak etmişti.

Eğer Kaptan 'yağma' demiş olsaydı... bu kelimeyi kullanan sadece bir tür insan vardı.

Kıkırdadı. Evered onları *Morrigan*'a götürerek kazara doğru bir şey yapmıştı. "Saldırı altında olan biz olmayacağız - saldıran biz olacağız."

Kaşları birbirine yaklaştı ve bakışları uzun bir süre onunkileri aradı.

Kadın tek kaşını kaldırdı.

Ağzı açık kaldı. "Oh."

Başını sallayarak gülümsemesini gizlemek için arkasını döndü - bir korsan kaptanı ile pazarlık yaptığını nasıl fark etmemişti? Sonra tekrar, meydan okuma konusunda anlaşma yaptığında da fark etmemişti, değil mi?

İç çekerek ayağa kalktı. Evered neredeyse tüm paralarını harcamıştı ama onları Albion'dan uzaklaştırmayı başarmıştı. Çok fazla paraları yokmuş gibi.

Seçenekler. "Sanırım bu ilk savaşı bekliyoruz."

Kendini kanıtlaması gereken yer. Bakışları küçük tuvalet masasının yanında duran kılıcına takıldı. Nasıl kullanılacağını biliyordu - eli kılıç tutacak yaşa geldiğinden beri eskrim hocaları vardı.

Kendi kendine başını salladı. Bu sadece bir hıçkırıktı. Bir gemiye saldırdıklarında yeteneğini gösterecekti ve o zaman yolcudan ziyade mürettebat olacaktı.

Öfkeyle yatağı uzandı, bir kolunu alnının üzerine koydu. Çok hasta görünüyordu. Ve kamara onun kokusunu taşıyordu - o güzel defne kolonyası değil, ter ve hatta boşaltmayı reddettiğı lazımlığın buruk tadı. Burada bunu onun için yapacak hizmetçiler olmadığını anlamamış gibiydi.

Dudaklarını bükerek aynaya baktı. Güvertede her gün yaptığı yürüyüşler cildini zengin bir bronzluğı kavuşturmuş, annesinin yabancı mirasını ortaya çıkarmıştı.

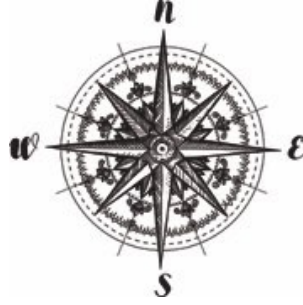
Adam ne kadar hasta görünüyorsa, kadın o kadar iyi görünüyordu - teni berrak, yanakları kızarmış, gözleri ısıll ısıldı. Saçları rüzgârın savurduğu dağınık bir örgü halindeydi ama parlıyordu ve her zamankinden daha gür ve sağlıklı görünüyordu.

Tanrım, her zamankinden daha sağlıklı görünüyordu. Sanki deniz tutmasının tam tersini yaşıyordu, sanki hayatını karada hastalıklı bir şekilde geçirmişti ama burada iyiydi. Omuzlarını yuvarladı. Hatta kendini daha güçlü hissetti.

Belki de Evered hâlâ denizdeki yaşama alışmaya çalışırken, kendini kanıtlayacak kadar iyileşene kadar onun için güçlü olabilirdi. Aynada kendine bir gülümseme fırlattı ve başını salladı.

Bu işe yarayabilir.

BİR KADININ İŞİ

Ertesi gün Avice güvertede yürürken Barnacle birkaç adım ötesinde onu gölgeliyordu. Sert bir esinti yelkenleri dolu tutuyor ve onları batıya doğru itiyordu. Mürettebat mutlu görünüyordu, çalışırken gülümsüyor, şarkılar söylüyorlardı.

Anlayabildiği kadarıyla yaptıkları iş halat çekmekten ibaretti - hayır, Perry onlara halat diyordu. Halat ya da halatlar, bu şeyleri uzun uzun sarmak ve düğüm atmak için çok zaman harcıyorlardı. Bunun yanı sıra yelkenleri kontrol edip onarıyor, ana direğin tepesinde nöbet tutuyor ve güvertenin kaba ahşaplarını temizliyorlardı.

Aşağıda başka işler de vardı ama o sadece kısa bir süreliğine aşağı inmişti. O kadar yakın mesafede, ayak altında olurdu.

Gözlerini güneşten koruyarak nöbet tutan kadın ve erkeklere baktı. Avice'in keskin gözleri vardı - Rufus Amca bile bunu kabul etmişti - belki yukarıda yardımcı olabilirdi.

"Günaydın," diye Perry'nin sesi omzuna yaklaştı. "İyi görünüyorsun."

Avice onu selamladı. Perry'nin ortaya çıkması iyi bir zamanlamaydı - belki ona bir görev verir ya da Evered'e aktarabileceği bir şey öğretirdi.

Yeşil gözleri parlayan Perry onu inceledi. "Yemin ederim bir şekilde daha uzun görünüyorsun." Başını sallayarak kıkırdadı. "Evlilik hayatı sana iyi geliyor olmalı."

"Şans iyi bir şey olurdu." Avice'in gülümsemesi çarpıklaştı, gergin yanaklarında garip bir hal aldı. "Şu anda pek evlilik hayatım yok." Nefesini içine çekti. Çok uzak. Çok fazla.

Ama Perry onu azarlamadı, sadece Avice'in kamarasının kapısına doğru bakarken gözleri kısıldı. "Hâlâ hasta, değil mi?"

Huysuz, daha çok. Ama bir hanımefendi kocası hakkında böyle konuşmamalıydı. Omuzlarını silkti ve pırıl pırıl parlayan denize baktı. "Onun gibi bir şey."

Güneye ve batıya doğru ilerledikçe hava ısınmıştı ve kalın giysilerinin altından koltuk altlarına doğru bir ter damlası süzülüyordu. Seyahat ceketini ve etek giymişti - gelinliği dışında değiştirdiği tek kıyafet. Kalıntıları bile çıkarmadan gitmişti ama kıyafeti yine de bu hava için uygun değildi.

"Perry," dedi kaşlarını çatarak ve omuzlarını oynatarak kumaşla ten arasına biraz hava girmesini sağlamaya çalıştı, "yapabileceğim bir şey var mı? Küçük bir görev bile olsa. Yararlı olmak istiyorum."

"Yararlı, ha?" Perry bir kaşını kaldırdı. "İşte" - başını iki yana salladı - "bu çizgilerde bana yardım edebilirsin. Sana göstereyim. Gerçi ellerin için zor bir iş."

"İdare edebilirim. Lütfen, tanrılar, o kamarada oturmaktan başka bir şey yapın." Ayrıca, eğer işe yarar olduğunu kanıtlayabilir ve mürettebatın bir parçası gibi *davranabilirse*, belki Evered'in onların arasında kalıcı bir yer edinmesine yardımcı olabilirdi.

"O kadar kötü, ha?" Perry'nin ağzının kenarı kalktı ama parlak pırıltısı sanki güneşin üzerinden bir bulut geçmiş gibi kayboldu. "Çalışırken bana her şeyi anlatabilirsin."

Gölgelelik bir yere yerleştiler ve Barnacle yakınlarda güneşin tadını çıkarıyordu. Perry burada Avice'e ipin doğru şekilde nasıl sarılacağını gösterdi, dönüşleri kontrol altında tutmak için hafifçe büktü ve ilerlerken hasar olup olmadığını kontrol etti. Görünüşe bakılırsa bu iş, ipi döndürüp durmaktan daha fazlasını gerektiriyordu - kim bilebilirdi ki?

Saba ve Lizzy adında iki kadın daha onlara katıldı ve sıraları düzenlerken sohbet ettiler. Saba, Avice'in yaşlarındaydı ve Arawaké'den gelmişti ama ada hayatının sınırlarıyla mücadele etmişti. Avice onun hikâyesine gülümsedi. İkisinin adasının havası ve büyüklüğü farklı olabilirdi ama Saba'nın çizdiği tablo çok tanıdıktı.

Birkaç yaş büyük olan Lizzy, Albion'un liman kasabalarından birinden geliyordu ve yürüyebilecek yaşa geldiğinden beri babasına balıkçı teknesinde yardım etmişti. Buna rağmen, tekne kaza yapıp babası öldüğünde ve Lizzy'nin elinde yelkencilik ve balıkçılık becerilerinden başka bir şey kalmadığında, *Morrigan*'ın limana yanaştığı güne kadar hiçbir mürettebat onu kabul etmemişti.

Tabii ki, onlar da en az onun onlar hakkında merak ettiği kadar merak ediyorlardı ve çok geçmeden ona kaçış ve Evered'le evlenme hikayesini anlattırdılar.

"Ruhlar," diye iç geçirdi Saba, "keşke nöbetimi bitirdiğimde ranzamda hazır bekleyen bir kocam olsaydı." Yüzünde bir sırıtış belirdi.

Perry güldü. "Hazır ve istekli."

Lizzy başını salladı. "Bir sürü ranza arkadaşın var - neden kendini bir tanesine bağlayasın ki?"

"Hmm, doğru ..." Kaşlarını kaldıran Saba başını eğdi. "Ama bazen iyi bir tane bulmak ve yaklaşmak çok fazla iş gerektiriyor."

"Çok fazla iş mi?" Lizzy güldü. "Tek gereken, *Hey, daha sonra sevişmek ister misin?* İş bitti."

Avice de kahkahalara katıldı. Babam kadınların böyle konuştuğunu duysa kalp krizi geçirirdi ama bu evdeki kadınlarla konuşmaya hiç benzemiyordu. Burada farklı kurallar geçerliydi.

Saba omuz silkti. "Eğer zemin hazırladıysanız, evet. Ama tekrar tekrar geri döndüğünüz bir tanesine sahip olduğunuzda, onu *eğitebilirsiniz*."

Evered onun seks hakkında konuşmasından hoşlanmazdı ama - Avice etrafına bakındı - yakınlarda hiç erkek yoktu. Ayrıca, aslında bu konuda *konuşmuyordu*, sadece bir soru soruyordu - dilini yakan bir soru. Boğazını temizledi ve öne doğru eğildi. "Onu eğitmek mi?"

"Oh, biliyorsun" - Saba elini salladı - "ona - ya da *ona* - senin hoşuna giden, seni uçuruma sürükleyen şeyleri yapmayı öğret. Tıpkı senin kocana yaptığın gibi." Saba'nın gülümsemesi parlak ve sıcaktı. Şaka yaptığına ya da zalim olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Avice kaşlarını çatarak bakışlarını tekrar elindeki satıra çevirdi. "Ah, elbette." Hevesli bir şekilde başını sallayarak işine devam etti ve diğerlerinin konuşmaya devam etmesine izin verdi.

Nelerden hoşlandığınız, sizi neyin uçuruma sürüklediği. Sanki kadınların da erkekler gibi seksten zevk alması gerekiyormuş gibi.

Evet, hoş anlar da oluyordu ama her şey hep aynı gidiyordu. Evered ona sert, hızlı ve ani, neredeyse acı verici bir şekilde sokarak başlıyordu. Onu öperdi ve bir süre sonra aç değişebilir ve evde kendine dokunduğu zamanki gibi bir zevk hayaleti uyanabilirdi. Ama sonra her şey biterdi: zirveye ulaşır, onu tekrar öper, yuvarlanır ve uykuya dalar.

Seks, peşinden koşmaya değer bir şey gibi görünmüyordu. Aksine, *sinir bozucuydu* - asla gelmeyen bir tatmin anıydı.

Bu onu kesinlikle uçuruma sürüklemedi.

Tabii... Kendini yeterince uçurumun kenarına göndermişti. Belki Evered'e ne yapması gerektiğini gösterebilirdi. Saba'nın dediği gibi, *onu eğitmek*. Buna değermişti.

denerdi. Daha iyi olduğunda ona gidecek, onu baştan çıkaracak, kendisine istediği gibi dokunmasını isteyecekti.

Kendi kendine gülümseyip Perry'nin ona gösterdiği gibi ipi bağladığında içini bir sıcaklık kapladı.

alışırlarken sohbet, Kaptan'ı gemiye katılmasına ve gemide kalmasına izin vermesi için nasıl ikna ettiğine döndü.

Lizzy sırtarak ela bakışlarıyla gökyüzünü süzdü ve başıyla tepedeki yuvarlak yelkenleri işaret etti. "İkinizin bizi bulmasına sevindim. Albion'dan ayrıldığımızdan beri hava çok güzel - sanırım siz ikiniz iyi şans getirdiniz."

"Doğru," dedi Perry uzanıp Avice'in ipini ayarlarken. "Kavrulmamızı engelleyecek kadar bulut var, rüzgâr mükemmel yönde ve ne çok güçlü ne de çok zayıf. Belki de kendimize bir çift deniz cadısı bulmuşuzdur." Kıkırdadı ve Avice'e göz kırptı.

Avice onların kahkahalarına katıldı, işine devam etti ve bir dahaki sefere doğru olması için Perry'nin düzeltmelerini not etti. Halatların birbirine dolanmadan düzgün bir şekilde çözülmesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Fırtına ya da savaş gibi acil bir durumda, bu tüm mürettebat için zafer ya da yenilgi, yaşam ya da ölüm anlamına gelebilirdi. Halat sarmanın bu kadar önemsiz bir iş olduğunu düşünmek.

Saatlerce çalıştılar - tüm halatlar yerleştirildikten sonra kontrol edilmesi gereken düğümler vardı ve Perry ona birkaç farklı tür gösterdi.

Avice'in, Perry'nin zengin kontralto sesindeki rafineliği hayal etmediği ortaya ıktı. Ailesi zengin tüccarlardı ve kocası da yle. Ama o açgözlülük etmiş ve yanlış insanları kızdırmıştı.

Demek Perry evliydi. Avice kaşlarını kaldırıp onu izledi. Hikâyelerde bile evli kadınlar sadece evi idare eder ve ocuk doğururdu. Gözüpek bir korsan aşık tarafından alınmadıkları sürece denize kamazlardı. Kesinlikle kendilerine ait bir işleri de yoktu. Ama Perry buradaydı - geminin levazım subayı ve mürettebatın davranışlarına bakılırsa saygın biriydi.

Ve görünürde kocası yoktu. Perry ona tam olarak ne olduğunu anlayamadan, güvertenin altına açılan bir kapaktan bir çığlık yükseldi ve nöbetçilerden birini akşam yemeği için içeri çağırdı.

Avice'i drtt ve alıştırma düğümünü ondan alarak, "Kendini şuraya bırak," dedi, "nöbetçi değilsin ama sanırım bir gün için yeterince çalıştın - ellerin kesinlikle öyle olduğunu düşünüyor."

Avice parmaklarını esnetti. Avuç ileri ığdı ve şimdi durdu, kasları protesto için inliyordu - omuzları, kolları, sırtı, hatta poposu. Ve

Üst katları çıkarmasına rağmen kıyafetleri terden ıslanmıştı.

Sıyrılan parmak uçlarını birbirine sürterek yüzünü buruşturdu. "Sanırım haklısın." Karnı guruldadı ve kıkırdadı. "Benim midem de öyle. Teşekkürler, Perry."

Neredeyse kapağa varmak üzereyken Perry arkasından seslendi, "Seni oyaladım mı?"

Avice kaşlarını kaldırdı ve kırmızı ellerine baktı. Sırıttı. "Hiç şansın yok."

"İyi kız. Yarın sabah erkenden görüşürüz o zaman. Sana giymen için daha pratik bir şeyler getireceğim."

Yani Perry onun çok fazla ayak altında kaldığını düşünmüyordu. Hatta belki biraz yardımcı bile olmuştu. "Görüşürüz o zaman." Çenesini kaldırarak mutfağa koştu, tuzlanmış sığır etinin lezzetli kokusu ağzını sulandırıyor. Bir yemeğin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Bunu kesinlikle hak etmişti.

Belki de Evered'le birlikte gemideki yerlerini düşündüğünden daha çabuk kazanacaklardı.

LORDS & LADIES

Bir hafta sonra Avice bir düzine farklı düğüm atmayı, tuval değiştirmeyi ve onarmayı, güneşe, yıldızlara ve aya göre yön bulmayı öğrenmişti. Kamaralarına döndüğünde yorgunluk kaslarına çökmüştü. Evered ranzalarında Drake kitabını okuyordu, teni solgundu, gözlerinin altında gölgeler vardı.

Tanrım, geldikleri gün de olabilirdi.

Ama hayır, bu haksızlıktı - *bazı* şeyler değişmişti. Öğrendikleri vardı. Bir de ağırları vardı - ilk güne kıyasla çok daha az ağrıyordu. Kendini daha güçlü hissediyordu - halat kangallarını kaldırmak ve varilleri istiflemek bir hafta öncesine göre çok daha kolaydı.

Seyahat ceketi yerine eski püskü bir pantolon ve kolları kabarık, etek ucu yırtık bir gömlek giymişti. Ayakları çıplaktı - kefenlere tırmanmak için daha iyiydi.

Ayrıca Evered giyinmiş ve kitap okuyordu. Yıkanmıştı bile ve günlerdir hasta olmamıştı. Bu büyük bir gelişmeydi.

İçini çekti, kitabı kapatıp yatağın üzerine bıraktı. "Bütün gün neredeydin?"

Bir kaşını kaldırdı. Bu aptalca bir soruydu - okyanusun ortasında bir gemideydiler, onun nerede olduğunu düşünüyordu?

Yorumunu geri almak yerine gülümsedi. Son zamanlarda yeterince tartışmışlardı. Şimdi gemi hayatına yavaş yavaş alışıyordu, onu itmek değil, daha da içine çekmek istiyordu.

Belki de planını denemenin tam zamanıydı. Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Çalışıyorum," dedi kısık bir sesle, küçük kulübenin içinden ona doğru ilerleyerek.

"Beni burada bıraktın." Kaşlarını çattı, alt dudağı çıkıktı.

"Ah canım, yaptım, değil mi?" Gözlerini kocaman açarak göğsünü sıktı. "Zavallı aşkım," dedi alaycı bir tavırla.

Dilini şaklatarak başını salladı ve ranzanın kenarına oturarak ona sokuldu. Adamın sıcaklığı içine işliyor, kaslarında uğuldayan hafif sızıya karşı hoş karşılanıyordu. "Ne kadar kötü bir eşim. Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?" Ona doğru eğildi, bakışlarının yavaşça gözlerinden pürüzsüz yanaklarına ve sert dudaklarına doğru ilerlemesine izin verdi.

Gözleri parladı, yavaşça farkına vararak genişledi. "Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz." Adamın elleri kadının kalçalarına doğru ilerlerken ağzında bir gülümseme belirdi.

Çok daha iyisi - bu sevdiği adamdı.

Sırttı ve parmaklarını göğsünün düzlemleri üzerinde gezdirerek ona sarıldı.

Çok, *çok* daha iyi.

"Buna ne dersin?" Parmaklarını adamın saçlarına dolayarak onu öptü, ilk başta yavaş ve hafifti ama isteği ve adamın arkasını sıkıca kavramasıyla hızla derinleşti.

Yumuşak bir hareketle pozisyonlarını değiştirdi ve onu yerinde sabitledi. Kadın kendini tutarak iç çekti. Üstte kalsa ve ona binseydi nasıl olurdu? Ama onu mutlu ve isteğine hazır tutması gerekiyordu.

Gömleğinin üzerinden göğüslerini avuçladı, kaba kumaş göğüs uçlarını soluk soluğa bırakacak şekilde sıyırdı.

Evet, belki bu eğlenceli olabilir.

Sırtını kamburlaştırarak onu cesaretlendirdi, öpüşmeleri artık nefes kesiciydi. Lordlar ve Bayanlar, bacaklarının arasına uzanış şekli, sertliğini tam kalbine ve incisine yerleştirdi. Her hareketi vücudunun zonklamasına neden oluyordu.

Çok keyifli.

Göğsü kabararak uzaklaştı ve gömleğini başının üzerine çekti, serin hava içinde kabaran sıcağa karşı bir rahatlama sağladı. Gömlek çıkarıldı, dudakları tekrar birbirine çarptı, çılgınca ve -

İrkildi, burnu kırıştı. "Ter kokuyorsun."

Gözlerini kırıştırdı, sonra bir kahkaha patlattı. "Sıkı çalışma *kokusu* alıyorum!"

"İş mi?" Kaşlarını çatarak, onun üzerinden yuvarlandı ve doğrulup oturdu. "Şaka yaptığımı sanmıştım ama - hayır. Orada sıradan denizcilerle çalışarak kendini gerçekten küçük düşürüyorsun."

"Oh, böyle yapma." Başını salladı ve ona doğru uzandı. Her şey çok iyi gidiyordu.

"Bu doğru. Siz bir Vikont'un kızı, bir Baronet'in eşisiniz - siz Leydi Lyons'sunuz, yoksa korsan kaptanınızla o kadar çok zaman geçirdiniz ki unuttunuz mu?"

"Ne?" Kadın ona baktı. "Gemiye geldiğimizden beri benimle yirmi kelime bile konuşmadı çünkü gemisini yürütmekle *meşgul*. *Çalışmakla* meşgul, o çok kötü koktuğum sıkı çalışma gibi. Port Royal'e varır varmaz kovulmayalım diye bu lanet gemide bir yer edinmemize yardımcı olan sıkı çalışma."

Başını çevirip ona baktı ve şimdi bakışları arzudan ziyade öfkeyle alevlenmişti. "*Kanlı mı?* O insanlarla çok fazla zaman geçirdin, kendini unutuyorsun." Başını iki yana salladı, yanakları pembeleşmişti - etindeki tek renk buydu. "Geri kalanına gelince, o benim elimde. Sana söylemiştim. Sözümü unutma, ilk savaşta bu ekipteki yerimi *savaşarak* kazanacağım, temizlik yaparak ya da..." Dışarıda neler olup bittiğini gerçekten bilmiyormuş gibi elini kapıya doğru salladı.

Ama yapmadı. Her gün geri dönmüş ve öğrendiği her şeyi ona anlatmıştı. Hepsini ona aktarmaya çalışmıştı ama o tek bir kelimesini bile dinlememişti. Onun "kanlı" demesi daha çok ilgisini çekmişti. Omuzları çöktü.

Ama bu zayıf hissettirdi. Yeterince *zayıflık* yaşamıştı. Babamın anneme hükmetmesine izin veren şey buydu. Onu odasına bu şekilde kilitlemişti.

Bu yüzden çenesini kaldırdı ve omuzlarını geriye çekti. "Peki yerini kazandığında ne *yapacaksın?*" Bir kaşını kaldırdı. "Çünkü bu ekibin bir üyesinden ne istendiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Bizim Lord ve Leydi Lyons olduğumuzu düşünüyor gibisiniz -"

"Öyleyiz. Ya da babam öldüğünde olacağız."

"Evered - *hiçbir şeyimiz yok.*" Başını salladı ve ayağa kalktı, damarlarındaki sıcaklık hareket etmesini gerektiriyordu. "Biz bir hiçiz - denizde, bir korsan gemisinde lordlar ve leydiler yoktur. Sadece kaptan, ikinci kaptan, levazım subayı ve mürettebat vardır - *kazanılan, işe yarayan yerler.*"

Bakışları onunkilerden uzaklaştı ve çenesi katılaştı - koptu. Vahşi Av lanet olsun, anlamasını sağlamak zorundaydı.

Burun delikleri alevlenerek derin bir nefes aldı. "Şimdiye kadar hiçbir şey kazanmadın - ne maaş, ne mevki. Kaptan FitzRoy'un size hiçbir borcu yok. O yapabiliirdi

Bizi her an gemisinden atabilir - karayı görmemize bile gerek yok."

"Bunu yapmaz," diye mırıldandı kollarını kavuşturarak, "bizi limanda indirir. En azından o zaman karada olurum, tüm bu bitmek bilmez sallanmalardan ve bir aşağı bir yukarı sallanmalardan uzakta olurum." Gözlerini karartarak ters ters baktı. "Ve sen de bu aptalca *çalışma* fikirlerinden kurtulmuş olacaksın."

Gözlerini kırıştırdı. *Gerçekten* de deniz tutmasının sorunlarının en kötüsü olduğunu ve çalışmanın onlara yakışmadığını düşünüyordu.

Kadın baktı ama adam onun bakışlarına karşılık vermedi. Sırtını dikleştirilmiş, çenesini kaldırmış, dudaklarını büzmüş öylece oturuyordu.

Bir lordling gibi.

Okyanusun ortasında hâlâ bunun önemli olduğunu düşünüyordu.

Kadın homurdandı. "Umalım da öyle olmasın çünkü burada yiyeceğimiz, barınağımız ve para kazanma umudumuz var. Arawaké'de ise parasız, bağlantısız, topraksız ve sırtımızı dayayabileceğimiz bir ailemiz olmayan hiç kimseleriz. Gemideki hayatın zor olduğunu düşünüyorsanız, aptalsınız demektir."

Ağzı açık bir şekilde ona baktı, ama burada kalamazdı, ona bakmaya devam etmeye dayanamazdı. Kapıyı çekerek açtı ve arkasından çarparak dışarı çıktı.

Tahtaya yaslandı, sert damarlar parmak uçlarını ısıyor ve orada nasırlar oluşuyordu.

Dışarıdaki hava tazeydi. Dalgaların sessizliği ve yelkenlerin şakırtısı yanan tenini rahatlatıyordu. Yukarıda, berrak gökyüzü turuncu ve pembeyle çizgili menekşe mavisine dönüşüyordu ama ufukta bulutlar toplanmıştı.

İç geçirdi. Belki Perry onun ranzasında uyumasına izin verirdi - yerde ya da perdelerin arasına asılmış bir hamakta uyumaktan çekinmezdi.

Şimdi sakinleşti, bir konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı - gemi günlerdir olduğundan daha fazla hareket ediyor, yükseliyor ve alçalıyordu. Rüzgâr şiddetini artırıyor. Ve şu bulutlar da - belki de bir fırtına yaklaşıyordu.

LANDFALL

Ama fırtına çıkmadı ve denizde beş haftadan biraz fazla kaldıktan sonra nöbetçi "Kara göründü!" diye bağırdı. Avice bir anlığına görebilmek için başını işinden kaldırdı. Ufukta koyu mavi bir leke olarak başladı ama yaklaştıkça saf, zümrüt yeşili bir lekeye dönüştü.

Perry gülümseyerek Avice'i uzaklaştırdı. "Pruvaya git," dedi Avice'in elinden oltayı alarak. "Bu senin Arawaké'ye ilk bakışın, git ve tadını çıkar. Tatlı su almak için duracağız - istersen seni karaya çıkarırım."

Avice ayağa fırladı, sırtarak teşekkür etti ve Perry'nin omzunu sıvazladı. "Sadece beni durdurmaya çalış!" Aceleyle uzaklaşıp kafasını kamalarına soktu. "Land ho," diye seslendi Evered'e.

Gömlek ve pantolonunun içinde siluet halinde, gömleğini teninden sıyrarak pencerenin önünde durdu. "Hava çok sıcak," diye mırıldandı, omuzlarını silkerek yükseldi. Ona bakmak için dönmedi bile, sadece doğuya baktı. Albion'u mu düşünüyordu?

Dudaklarını büzdü ve kabindeki kapalı, bayat havaya karşı burnunu kırıştırdı. Aralarındaki ilişkinin inişli çıkışlı olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Kesinlikle düğünlerinde tattıkları tatlı bal gibi değildi. Hava ısındıkça, kamaları yaklaştıkça ve terledikçe, o da giderek daha huysuzlaşıyordu.

Hayat ve aşk o kadar da tatlı olmadığına, bu anı ve yeminlerimizi hatırlayalım ve öyle olması için birlikte çalışalım.

Kız onu seviyordu. O da onu seviyordu. Denemek zorundaydı.

Gülümseyerek kapıyı araladı. "Güverteye çıkın - esinti çok güzel."

"Ben iyiyim." Omzunun üzerinden sıkıca gülümsedi ve pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Sen git. Keyfini çıkar."

Tartışmak için ağzını açtı ama adamın omuzlarının kare şeklinde duruşu her şeyi anlatıyordu. O gelmeyecekti. *Onlara* karışmak istemiyordu.

İç çekerek arkasını döndü.

Yine de pruvaya ulaştığında, Evered'in kötü ruh hali bile ağzının açık kalmasına ve dudaklarından çıkan yumuşak bir sesin, onları ileriye doğru iten rüzgâr tarafından kapılıp götürülmesine engel olamadı.

Zümrüt lekesi büyüyerek tepeli bir adaya dönüşmüştü. Güneş ve gölge, yeşili yüzlerce tona büründürüyor, ortadaki iki sarp tepenin gri-kahverengi sarp kayalıkları tarafından parçalanıyordu.

Deniz, geminin gövdesine doğru köpürdü, sular sığlaşıp derin cerulean mavisine dönüşürken nazikti.

"Kara göründü," dedi derin bir ses yanında, Kaptan onun çevresinde belirirken. İri elleri onunkinin yanındaki küpeştenin üzerine indi. "Yerliler çoğunlukla kuzeybatıda yaşıyor ve haraç verdiğimiz ve onlara sorun çıkarmadığımız sürece adanın güney tarafını kullanmamıza izin veriyorlar. Bir koya demir atar, kürek çekerek karaya çıkar ve derelerden su çekeriz. Eminim birileri domuz ve kuş avına çıkacaktır." Gülümserken dişleri bembeyaz parlıyordu. "Bu gece iyi yemek yiyeceğiz, Leydi Lyons."

Bu isim karşısında irkildi. Doğru gelmiyordu. Burada değil, önemli olmadığı bir yerde değil. Karanın denizden böylesine bolluk ve bereket içinde yükseldiği, kumsalın berrak turkuaz suların üzerinde mükemmel bir beyaz kıvrımla ilerlediği bir yerde değil. Daha önce hiçbir Albion kraliçesinin ayak basmadığı ve hiçbir *leydinin* de ayak basmadığı bir yerde.

Yutkundu. "Avice." Göz ucuyla Kaptan'a bakmaya cesaret etti. Sıcak iklimlere ulaştıklarından ve adam paltosunu bir kenara bıraktığından beri onu sadece uzaktan görebiliyordu. Bu kadar yakından, keten gömleğinin geniş omuzlarını ve güçlü sırtını nasıl sıyırdığını takdir edebiliyordu. Esinti kumaşı göğsüne ve kollarına bastırarak belirgin kaslarını ortaya çıkarıyordu. Evered'in vücudu güzel, gövdesinin hatları çizilmişken, Kaptan'ınki taştan yontulmuş gibiydi - sert ve boyun eğmez.

Ağzı aniden kuruyan Avice bakışlarını kaçırdı. Adaya baktı - orası güvenliydi. O evli bir kadındı. Belki de babam haklıydı. Çok asiydi. Kendi haline bırakılırsa kontrolden çıkabilirdi.

Kaptan sonunda başını sallayarak, "Avice," dedi. "Kocanızın önünde olmasa da olur, değil mi?"

Omuz silkti. Bu onun adıydı, kimin kullandığının ne önemi vardı? Lyons onun adıydı. Hem burada hangi kurallara uymaları gerekiyordu ki? Kraliçe yoktu, saray yoktu, yüzyıllardır süregelen Albion görgü kuralları yoktu, aile beklentilerinin ağırlığı yoktu. Evered insanların ona nasıl hitap edeceğini seçemezdi - bu ona bağlıydı.

"Seni rahat bırakayım, *Avice*." Kaptan küpeşteden geri çekildi ama o kadar yakın durdu ki sıcaklığı Avice'in koluna yayıldı. "Umarım karada bize katılırsın - keşfedecek çok şey var."

KISA SONRA BİR SÜRE koya demirlediler ve Avice geminin teknesinde Perry, Kaptan, Saba, Lizzy ve mürettebatın on üyesine daha katıldı.

Perry gülümseyerek ve başını sallayarak onu küreklerden uzaktaki bir koltuğa oturttu. Denizciler nefesleri kesilerek kürek çekmeye başladıklarında, Avice'ten neden yardım istemediği anlaşıldı - küreklerini daldırıp çekerken iyi pratik yapmış ve ritmik hareket ediyorlardı ve Avice onları sadece yavaşlatabilirdi.

Çok geçmeden gemiden gördüğü solgun kumsala ulaştılar. Üzerine vuran beyaz köpüklü dalgalar ve ötesinde onlarca farklı şekil ve boyutta yükselen parlak koyu renkli yapraklarla kumsal yakından daha da güzeldi.

Belki de bunca zamandır yanılıyorlardı. Belki de adil halkın sarayı kuzeydeki yiyecek, bal ve sonsuz baharla dolu bir adada değildi.

Belki de buradaydı: yaz ülkesi.

Tekneyi sığılğa çektiklerinde Avice dışarı atladı ve dalgalar onu dizlerine kadar ıslatırken iç geçirdi. Su ılık olmasına rağmen - yüzmeyi öğrendiği Charlecote'taki gölün aksine - yapış yapış sığağa karşı yine de ferahlatıcıydı.

Uzun teknenin kıyıya çekilmesine yardım etti, haftalarca güvertede ve serenlerde çalıştıktan sonra güçlü kasları bunu kolay buldu.

Sahile vardıklarında Perry gözlerini güneşten koruyarak yaklaştı. "Çok güzel, değil mi?" Elini adanın iç kısımlarında yükselen tepelere doğru sallayarak sırtıttı. "Ama her şey güzellik ve kumsaldan ibaret değil." Sırtışı soldu ve tekneden halat ve tüfek çeken gemi arkadaşlarına başıyla işaret etti. "Akşam yemeği için bize domuz avlayacaklar -"

"Ve biz" - Saba Perry'nin omzunda belirdi, kaşları kalkıktı, jasper tonlarındaki teninde parlak bir gülümseme vardı - "sebzeleri getireceğiz."

Lizzy onun omzuna vurdu. "Bu sadece biraz daha güvenli bir görev, unutmayın - neyin ne olduğunu bilmiyorsanız, bu topraklardaki hayvanlarda olduğu kadar yeşilliklerde de tehlike var." Çilli şakağına vurdu, ela gözleri parlıyordu.

Perry başıyla onayladı ve palaları dağıttı - bellerine taktıkları kılıçlardan daha kullanışlıydılar - muhtemelen çalılıkları kesmek için. "Botlarınızı giyin ve yola koyulalım."

Dördü birlikte ormanın içinde, berrak bir su akıntısını takip ederek yürüdüler. Gölgeleklerin altında hava nemli ve nispeten serindi. Böcekler vızıldıyordu. Kuşlar şakıyor ve ötüyordu, şarkıları Albion'dakilerden daha parlaktı.

Tekneden gördüğü yemyeşil bitki örtüsü sandığı kadar tekdüze bir yeşillik değildi; kırmızı, turuncu, pembe ve beyaz renklerde çiçekler açmıştı. Bazıları, Charlecote'un ana salonunun duvarında asılı olan alevli blunderbuss gibi soluk, mumsu yaprakları veya alev turuncu tüpleri olan basit çiçeklerdi. Diğerleri ise daha önce hiç görmediği şekillerde kıvrılan, kenarları beyaz, ortası pembe fırfırlı trompetlerden oluşan karmaşık yapraklara sahipti.

Yaprakların arasında küçük kuşlar uçuşuyordu; kiminin göğsü sarı, kiminin sırtı lacivertti. Turuncu blunderbuss çiçekleri olan çalılardan birinin yanından geçerken, bir sürü minik kuş çiçeklerin etrafında geziniyor, uzun gagalarını çiçeklere daldırıyorlardı. Zümrüt yeşili boğazları yarı aydınlıkta metalik bir şekilde parlıyordu.

Onun baktığını fark eden Perry gülümsedi. "Sinek kuşları," dedi usulca. "Bugünlerde Albion'da zengin hanımların onları şapka ya da küpe olarak takma modası olduğunu duydum ama ben onları oldukları gibi tercih ediyorum."

Saba başını sallayarak, "Uğultu ve bütün," dedi.

Saba yararlı bitkileri işaret ederek ormanda yürüyüş yaptılar. Bir ağacın gövdesinde büyüyen bu kremi çiçek - kokulu siyah fasulyelerin geldiği vanilya orkidesi. El gibi yaprakları bir araya toplanmış, at kestanesi yapraklarından pek de farklı olmayan şu küçük çalı - yenilebilir kökleri ve yaprakları olan yuca.

Birlikte çalışarak birkaç küçük yuca bitkisini söktüler ve kalın kök kümelerini ortaya çıkardılar.

Saba elindeki palayla dalları kesip bir araya topladı ve Avice'e göstermek için kaldırdı. "Onları çiğ yemeyin. Tatlı yuca için pişirmek yeterli - kırmızı sapları görüyor musun?"

Avice boynunu büktü ve parlak kırmızı-kahverengi ağaç kabuğuna başını salladı.

Saba eğildi ve bir elini yapraklardan birinin üzerinde gezdirdi. "Ve nasıl yayıldıklarını gördün mü? Ama her zaman bana danışın - acı türlerin uzun süre ıslatılması ve pişirilmesi gerekir, yoksa ölümcül olurlar."

Avice bir şaka yapmak için ağzını açtı ama Saba'nın yüzündeki düşük kaşlar ve düz bir ağızla ifade edilen ifade bunu düşünmesine neden oldu. Bunun yerine başını salladı, yaprak ve kök demetlerini omzuna aldı ve yoluna devam etti.

Saatlerce yürüdüler ve toplandılar, güneşle birlikte yükselen sıcaklık gölgeliklerin ötesinde havayı neredeyse buharlı hale getirdi. Çantalarını doldurduktan sonra dere kenarındaki kayaları düzleştirip yemek yediler.

Öğle yemeği meyve, kurutulmuş et ve ambardaki fiçilerden gelen bayat şeyler yerine dereden gelen taze sudan oluşuyordu.

Diğerleri akşam yemeğini en iyi nasıl hazırlayacaklarını tartışırken Perry, "Seni daha önce Kaptan'la konuşurken gördüm," diye mırıldandı. "Sana özel bir ilgi duyuyor, biliyor musun?"

Avice'in kaşları havaya kalktı. "Gemide bulunduğumuz süre boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadı."

Perry'nin ağzının kenarı seğirdi. "Seninle konuşmuyor olabilir ama izliyor. Sohbetle ilgilendiğini sanmıyorum." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

Avice alaycı bir ifadeyle başını salladı ve tatlı muzdan bir ısırık aldı. "Ben evli bir kadınam."

"Bu senin için önemli ama belki onun için değil. Onun için pek çok şeyin önemi yok."

"Sadece hazine," diye atıldı Saba, kara gözleri kısık.

"*Drake*'in hazinesi," diye mırıldandı Lizzy, sonra dudaklarını büzdü.

Drake'in hazinesi... Avice gözlerini kırıştırdı ve bir ağız dolusu muz daha alarak durakladı.

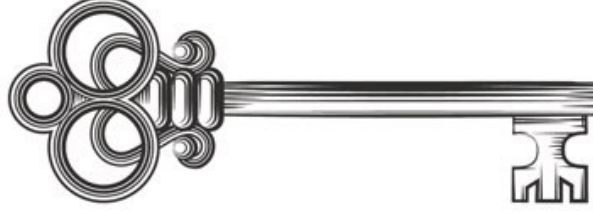
Drake'ten alıntı yaptığında, onu gemiye almayı kabul etmişti. Sonunda mantıklı gelmişti. Fae cazibesi değil, sadece yararlı olabileceğini düşündüğü bir bilgi.

Öğle yemeğini bitirdiler ve öğleden sonra koya geri dönüp gemiye geri dönmeden önce daha fazla meyve ve yuca topladılar.

Avice çantasını mutfaktaki depolara boşalttığında, katlanmış bir kâğıt parçası dışarı fırladı. Pürüzsüz ve beyaz - pahalı. *Morrigan*'dan ziyade Charlecote'tan bırakılmış olmalıydı. Kâğıdı çevirdi - tanıdık, kıvrımlı bir el *Avice*'i okuyordu. Annemin yazısı. Kalbi sıkıştı.

Notu cebine attı ve yorgun bacaklarını güverteye sürüklemeyden önce aşçının yuca'yı istiflemesine yardım etti.

SADECE DOĞRU

Mürettebatın çoğu bu gece karada kalıyordu, bu yüzden pruvaya yakın sessiz bir yer bulmak kolaydı. Notu açtığında büyük bir kâğıt parçası değildi, belki yayvan eli kadardı ama annemin yazısı kâğıdı kaplıyordu.

Gülümsedi ve siyah mürekkebe dokunarak aşinalığın onu rahatlatmasına izin verdi. Uzun bir nefes alarak okumaya başladı.

Sevgili asi kızım,

Fazla vaktim yok. Dadı Alder seni kalmaya ikna etmem için bana yalvardı. Ne kadar umut etsem de, seni tanıyorum Avice. Dünya seni çağırıyor ve buna cevap vereceğini biliyorum.

Siz gitmeden önce söyleyemezsem diye şunu söylemeliyim.

Seni görüyorum, Avice. Sütanneden ne kadar süt içersen iç, feryat figan eden sıska küçük bir şey olduğundan beri seni hayatının her günü gördüm. İçten içe, senin ne olduğunu biliyordum. Sadece buna inanmak istemedim.

Avice iç çekti. Annem aklını kaçırmıştı. Bir tür delilik olmalıydı, belki de kalması için çok çaresiz olduğu içindi.

Midesi bulandı. Yine de gitmişti, değil mi? Ve şimdi burada, muhtemelen annesini bir daha asla göremeyeceği büyük okyanusun ötesindeydi. Tıpkı annesinin verdiği sözü tutmak için güçsüz olduğu gibi, Avice de şimdi annesine verdiği sözü tutmak için güçsüzdü. *Seni çağırtacağım. Söz veriyorum.*

Okumaya devam etmeden önce acıyan gözlerini ovuşturdu.

Ama bunu size yüz yüze söylemeliyim, soğuk, ölü bir kâğıda değil. Bu kelimeleri yazmak istiyorum ki onları görüp hatırlayabilesiniz:

Seni görüyorum. Erkeklerin dünyasında mücadele ettiğinizi görüyorum. Kendinizi sakladığınızı, onların kurallarını çiğnememek için dilinizi ısırığınızı görüyorum.

Baban şu anda uyuyor, sana gerçeğı söylemek için acele etmeliyim. Bu son kısmı çabuk bitireceğim.

Seni görüyorum, seni tanıyorum ve seni seviyorum, benim inatçı, asi

Kızım.

Baban ne derse desin.

Kim olduğunu. Çok vahşı değilsiniz. Çok cesur değilsiniz. Çok gürültücü değilsin.

Haklısın.

Yanlış olan onun dünyası - sizin için hazır değil.

Tanrılara, Fae Lordlarına ve Leydilerine onların olduğu bir yer bulmanız için dua ediyorum.

Anne

Okumayı bitirdiğinde yüzü ıslanmış ve boğazı düğümlenmişti.

Güverteye çökerek mektubu göğsüne bastırdı, nefes nefese kalmıştı.

Doğruydı, değil mi? Ve işte bunun kanıtı - Perry ve mürettebatın geri kalanı ...

Gölüşünün çok gürültülü olduğunu hiç söylememişlerdi. Hiçbiri küfür ettiği için onu azarlamamıştı. Ona asla sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşmasını söylememişlerdi - *Morrigan*'da hiçbir konu yasak değildi.

Onu *olduğu gibi* kabul ettiler mi?

Çünkü onda yanlış olan bir şey yoktu. Baronların, konteslerin ve her birinin ne yapıp ne yapamayacağını söyleyen kuralların dünyasıydı.

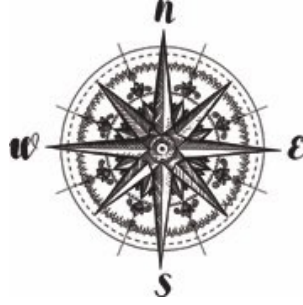
Ama bu dünya... O kurallar burada geçerli değildi. Belki de annesinin onun için dilediğı yer burasıydı.

Kendini parmaklıkla kalın halatın arasına sıkıştırarak yüzünü kapattı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Yanlış bir dünyada büyüdüğü için üzgün olan kız için üzgün olanlar. Şimdi olduğu, belki de dünyanın öbür ucundaki evini bulmuş olan kadın için mutlu olanlar.

Titreyen nefesler ve sessiz gözyaşları arasında bir yerde bir cıvıltı duyuldu. Barnacle dizleri ile göğsü arasındaki çukura zıpladı ve Avice onun başını okşama emrine itaat etti. Sıcak küçük kedinin etrafında kıvrılıp ipe yaslandı ve kararan gökyüzüne karşı parlak yıldızların ortaya çıkışını izledi.

Çok vahşi, çok cesur, çok gürültülü değildi. Tam kıvamındaydı.

BARIŞ İÇİNDE

Ertesi sabah yine yiyecek topladılar ve yiyecekleri sahil kampına bıraktıktan sonra Perry, Avice, Saba ve Lizzy'yi ormana geri götürdü ve bir açıklığa geldiklerinde durdu.

Avice güvertede aynı yerde, biraz ağırlı ama şaşırtıcı derecede gevşek kol ve bacaklarla uyandı. Omuzlarını yuvarladı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Cezalandırılmayı beklemek yerine rahatlamıştı. Bir başkasının beklentileriyle onun için şekillendirdiği deliğe sığmaya çalışırken kasılıp kalmamıştı.

"*Mutlu* görünüyorsun" - Perry hesaplama yaparken gözlerini kısıtı - "*mutlu.*" Gülümseyerek başını salladı ve Avice'e kılıcını uzattı. "Kocan bizi pek onaylamadığından ve moralini bozacak bir şey söylemediğinden, meraklı gözlerden uzakta biraz pratik yapmanın iyi olacağını düşündük."

Avice irkildi. Evered. Hâlâ ondan beklentileri vardı, değil mi?

Ve Perry haklıydı - kılıç tutmasını gerektirmiyordu. Ama Evered daha sonrası için bir sorundu. Bu yeni varoluş biçimine, bu yeni kurallar dizisine alışmayı öğrenecekti.

Şu anda Perry onun nasıl dövüşeceğini öğrenmeye kararlı görünüyordu. İlk kez gerçek bir kılıç tutuyordu - çocukken sadece sopalar ve süpürge saplarıyla oynamıştı.

Deneysel olarak havada salladı. Beklediğinden daha hafifti, şaşırtıcı derecede manevra kabiliyeti vardı.

Lizzy kıkırdadı. "Öyle değil, kızım." Elini uzatarak kendi silahının kabzasını nasıl kavradığını gösterdi.

Perry, Saba ve Lizzy bıçakları güneş ışığında parıldayan birkaç dilim gösterirken onları denetledi. "Eğer bir savaş sırasında gemide olacaksan, kendini nasıl savunacağını bilmen gerekir. Tabancan iyi hoş ama savaşta yeniden doldurmak çok uzun sürüyor. Bu yüzden çoğu kişi hepsi dolu bir çift taşır. Yine de her biri sadece tek atışlıktır."

Lizzy sırtarak Avice'e döndü ve kılıcını kaldırmasını işaret etti. "Bir noktadan sonra, sadece sen ve soğuk çelik olacaksın." Ve bununla birlikte, kesmeye başladı.

Avice'in nefesi kesildi, uzuvları karıncalandı ve bıçağını Lizzy'ninkini yakalamak için eğdi.

Vuruş çınlayarak kemiklerini sarstı.

"Fena değil." Lizzy başını salladı, döndü ve sola doğru ilerledi.

Avice onu tekrar yakaladı, karıncalanma daha ağır bir gümbürtüye dönüşerek etin her santimini kapladı.

Lizzy kısa bir nefes aldı. "Çok hızlısın."

Avice bakışlarını rakibinden hiç ayırmadan bir sonraki saldırıdan kaçtı.

"Hepsini savuşturmaya çalış," diye seslendi Perry. "Güvertede her zaman kaçacak yer olmuyor."

Her yerde direkler ve mürettebat varken bu mantıklı geliyordu. Dişlerini sıkın Avice başını salladı ve Lizzy'nin kılıcı tekrar, bu sefer daha hızlı savrulurken yerini korudu. Avice onu engellediğinde Lizzy homurdandı, saldırı daha da sertleşti.

Bir süre bu şekilde devam ettiler, sadece onun yakalaması için darbeleri hedeflediler, sonra Saba değişti.

Avice'in kolları yoruldu. Son birkaç hafta içinde daha da güçlenmiş olmasına rağmen, bu daha zor bir işti ya da belki de sadece farklı bir işti - halatların sabit bir şekilde çekilmesinden ya da havada tırmanmaktan ziyade hızlı ve sarsıcı.

Perry, Lizzy ya da Saba geri çekilmeden tüm vuruşları tam hızda yakalayabileceğinden emin olduğunda, onun saldırısına geçtiler. Bu, Lizzy kırmızı yanaklı, şişmiş ve terden sırlıklam olana kadar devam etti.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Perry, kılıcını geri alırken omzuna vurarak. "Kolların artık biraz titriyor, ha?"

"Sadece bir dokunuş." Avice ellerini salladı, sağ eli Perry'nin uyarılarına rağmen çok sıkı tuttuğu için kaskatı kesilmişti. Gömleğini sıyırmaya çalıştı ama gömleği o kadar ıslaktı ki tenine yapıştı.

Hikayelerde dövüşün ne kadar terli olduğundan hiç bahsedilmezdi.

"Haydi." Perry çantasını kaldırdı. "Serinlemek için mükemmel bir yol buldum kapalı."

Saba yumruğunu havaya kaldırdı. "Oh, evet!"

Avice, kayaların üzerinden tırmanarak ve alçak dalların altından eğilerek akıntıya doğru ilerlerken kollarını serbest bıraktı.

Bir köşeyi döndüklerinde, izlerinin üzerinde durdu. Kayalara basmaya o kadar odaklanmıştı ki acele eden sesi fark etmemişti, gerçi şimdi bu çok saçma geliyordu.

İleride buhar, uçurumun kenarından aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inen bir dizi parlak şelalenin beslediği turkuaz bir havuza açılıyordu. Kaygan, koyu renkli kayaları yosunlar kaplamıştı ve sarmaşıklar aşınmış pürüzsüz çıkıntılardan aşağı sarkıyordu.

Gördüğü manzara karşısında yumuşak bir inilti çıkarmaktan kendini alamadı. Serin, berrak su - tam da ihtiyacı olan şeydi ve o kadar güzeldi ki kalbini sızlattı. Keşke Evered burada olsaydı - banyo yapma fırsatını memnuniyetle karşılardı.

"Sana mükemmel olduğunu söylemiştim," dedi Perry omzunun üzerinden sırtarak, elindeki malzemeleri düz bir kayanın üzerine bırakırken.

Saba ve Lizzie botlarını tekmelemeye başlamışlardı bile. Saba gömleğini çıkarırken, "Son gelen istiridyenin kıcıdır," diye bağırdı.

Lizzy başını eğdi. "İstiridyelerin kıcı var mı?"

"Öğrenmek üzereyiz." Saba sırtarak pantolonunu çıkardı ve havuza doğru koşmaya başladı.

"Bekle, hayır!" Lizzy birkaç adım öne çıktı, kanvas pantolonunu çekiştirdi, ama önündeki düğmelere kaşlarını çatarak baktı ve onları çözmek için uğraştı.

Avice güldü. Sonuncu olmasına imkân yoktu. Pantolonunu olabildiğince çabuk çıkardı. "Görünüşe göre istiridyenin kıcı sen olabilirsin, Perry." Göz kırptı ve gömleğini çıkardı.

Perry başını salladı, ela gözleri parlıyordu. "Ben olsam o kadar emin olmazdım." Çoktan pantolonunu indirmiş ve havuza doğru ilerlemeye başlamıştı.

Saba suya atladı ve Avice de hemen arkasından koşarak atladı. Terli kıyafetlerine kıyasla taze olan hava tenine çarptı, ama sonra suya daldı ve neredeyse şoktan nefesinin kesilmesine neden olan keskin, soğuk bir rahatlama oldu.

Nefesini bıraktı ve baloncukların yüzeye çıkmasını izledi. Su çok berraktı - Charlecote'taki gölde hiç bu kadar uzağı görememişti. Burada her kayayı, dipteki soluk kumu ve hatta havuzun uzak tarafına doğru uzanan kalın ağaç köklerini bile görebiliyordu.

Bu efsanevi Annwyn olmalıydı. Öteki Dünya. Bundan daha mükemmel bir yer olamazdı.

Yüzeye çıktığında uzun ve temiz bir nefes aldı.

Saba ona sırtarak baktı, çok uzakta olmayan bir yerde suya basıyordu. "Şimdi neden heyecanlandığımı anladın mı?"

Avice başını salladı ve saçlarını tekrar suya daldırarak yüzünden aşağı doğru kaydırıldı.

Ne de olsa Perry, kayalıklardan aşağıya doğru inmesine rağmen Lizzy'yi suya yuvarladı.

Neredeyse bir saat boyunca su sıçrattılar ve yüzdüler, yorgunluk unutulmuştu. Avice, Saba ve Lizzy havuzun on iki metre kadar yukarısındaki şelalenin bir bölümünün tepesine tırmanmak için bir yol buldular ve sırayla suya daldılar.

Yüzeye çıkmadan önce su, Avice'i kalp atışlarını hızlandıran saniyeler boyunca yuttu, sırtarak ve sıcak yanaklarla, damarlarında kıvılcımlanan heyecanla hızlı ve ağır nefesler aldı.

Perry kenarlardaki sığırlıklardan uzak durdu, ara sıra havuzun genişliği boyunca yüzdü ya da gözleri kapalı bir şekilde sırt üstü yüzdü.

Saba ve Lizzy şelalenin çağlayanının altında birbirlerine su sıçratıyor, gülüyor ve bağırıyorlardı. Kimse onlara sessiz olmalarını söylemedi.

Kendi kendine gülümseyen Avice, havuzun yumuşak akıntısının onu itmesine izin vererek sırt üstü uzandı. Yağmur ormanı örtüsü açıklığın kenarlarını yalıyordu. Ötesinde, gökyüzü daha önce hiç görmediği kadar derin ve parlak, berrak bir cerulean mavisiydi.

Karnında ve boğazında mavi parıltılar olan kırmızı bir papağan tepemizden geçti, çığlıkları ve şelalenin gürültüsü Saba ve Lizzy'nin bağırışlarını bastırdı.

Yolun gerisinden hışırtı sesleri geliyordu. Avice kaşlarını çattı ve ayağa kalktı, su beline vuruyordu. Başını eğmiş, dinleyerek bekledi.

Ayak sesleri gümbürdedi. İnsan, hayvan değil. Belki de mürettebatın başka bir üyesiydi. Burada başka bir gemiye dair hiçbir iz yoktu. Yine de kayalık tepeler adanın karşı kıyısındaki bir geminin yelkenlerini gizlemiş olabilirdi. Ya da belki de bu Kaptan'ın bahsettiği yerlilerden biriydi.

Ellerini kalçalarına koyarak gözlerini kısmış, patikanın köşeyi döndüğü ve havuzun ilk kez görüldüğü noktaya odaklanmıştı.

Ayak sesleri daha da yükseldi ve bir an sonra tanıdık bir figür ortaya çıktı.

Kaptan.

VERİLEN VE TUTULMAYAN SÖZLER

Bir mengene dondu - damarlarındaki kan bile durmuş gibiydi.

Üzerinde sadece botları ve pantolonu olan, gömleği bir eliyle sıyırmış olan Yüzbaşı olduğu yerde durdu. Gözleri kıza takılınca genişledi.

Gözlerini dikip baktı.

Bronzlaşmış göğsü benekli ışıktan terden parlıyordu - yüzmek için buraya gelme fikrinin ona da ait olduğuna şüphe yoktu.

Sanki onu incelemesi bir davetmiş gibi, bakışları kadının boğazına, omuzlarına, göğüslerine, suyla boncuk boncuk olmuş kollarına, beline, kalçalarındaki ellerine kaydı.

Evet, burada kesinlikle farklı kurallar uygulanıyor.

Gözlerini kırptırdı ve bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırarak boğazını temizledi. "Leydi Lyons." Eğildi. Çok dünyevi bir adam gibi görünüyordu ama buradan bile göğsünün kabardığı ve yanaklarının kızardığı belliydi. Vücudunu incelemeyi tamamladıktan sonra kararlılıkla yüzüne baktı.

"Bana Avice demeni istemiştim." Hâlâ bu yeni kurallar üzerinde çalışıyordu ama korsanların böyle konularda utangaç olmamaları gerektiğini biliyordu. Onlar özgür ve cesurdu. Ve adamın gözleri utangaç olmaktan çok uzaktı, vücudunu sarmış ve şimdi onunkilerle buluşmuştu, tereddütsüz.

"Özür dilerim, Avice - hem isim hem de" - boğazını temizledi ve ona doğru el salladı - "Burada kimsenin olacağını fark etmemiştim. Senin burada olacağını bilseydim asla gelmezdim."

"Siz bir dünya adamısınız, Kaptan," dedi, sözlerini kıkırdarak, "daha önce çıplak bir kadın görmüşsünüzdür." Çenesini kaldırarak bir kez daha bakması için ona meydan okudu.

Ağzında orantısız bir sırıtış belirdi, açıkça rakish. "Evet, öyle."

"O zaman neden kırmızı yanaklar, uzaklara bakış, özür? Bir ceset sadece bir cesettir." Omuz silkti ama kelimeler içinde cınladı - Evered haftalar önce saldırı altında olduklarını düşündüklerinde onu gizlemeye zorladığında söylemek istediklerinin aynısıydı. "Herkesin bir tane vardır."

Yumuşakça alay etti. "Kusura bakmayın hanımefendi, daha önce çıplak bir *kadın* görmüş olabilirim ama çıplak bir *hanımefendi* görmedim, hele sizin kadar baştan çıkarıcı birini hiç görmedim." Gözleri onunkilerde kaldı.

Adamın yanaklarındaki kızarıklığı kolayca görebiliyordu, büyük olasılıkla şimdi de yüzü ısınıp nefes alışları hızlandıkça onunkileri görebiliyordu. Aralarında en az üç metre vardı ama yine de üstlerindeki ve çevrelerindeki ağaçlar, sıcak hava ve adamın göğsünün ve kollarının çıplak, sert etiyile, üç metre bir şekilde aynı anda hem çok yakın hem de çok uzak geliyordu.

Diğer kadınların uzaktan gelen sesleri kesilmişti - muhtemelen onu fark etmişlerdi.

"Her ne kadar hoş karşılansa da," diye devam etti, sesi boğuklaşarak, "bu manzara beklenmedikti - sizin ve benim için. Size karşı haddimi aşmak istemem."

Yutkundu. "Kendimi saklamadım. Kimin göreceğini umursasaydım, suya eğilebilirdim." Bunu düşünmemişti bile, değil mi? Gerçekten de babasının yok etmeye çalıştığı vahşiliğe teslim olmuştu. "Dediğim gibi, ceset cesettir - görülmesi önemli değil. Sıcak bir gün. Eğer diğerleri için bir sakıncası yoksa, bizimle yüzebilirsin."

"Ne yazık ki hanımefendi, sizinle aynı fikirde olsam da - bedenler kullanmak, egzersiz yapmak, *zevk almak içindir* - kocanızın aynı fikirde olacağından emin değilim." Karnı sıkıştı. Tanrım, hayır, Evered tam tersini düşünüyordu. Kadınların önünde bile örtünmesi için ona tıslıyordu. O handa çok ısrarcı olmuştu - onun için kızın başkası tarafından çıplak görülmemesi, onları korumak için silah tutmasından daha önemliydi. İstemiyordu Vücudunu başkası göremezdi, bu sadece ona aitti.

Ayrıca onun mürettebatla vakit geçirmesini ve onlarla arkadaş olmasını da istemiyordu. Gemide çalışmasını ya da tamamen çalışmasını kesinlikle istemiyordu.

Düzgün bir hanımefendiyle evlenmek *istiyordu*. Hayatı boyunca olmak için savaştığı kişiyle. Perry, Saba ve Lizzy ile gülüp şakalaşan kişi değil. Şelaleye tırmanan ve gülererek suya atlayan kişi değil.

ve havada savruluyordu, çıplak olup olmaması umurunda bile değildi.

Vücudunu saklayan, bakışları Kaptan'ınkilerden ağırbaşlı bir şekilde ayrılan, Perry'nin *-herkesin* onu 'Leydi Lyons' diye çağırmasını sağlayan-kadını istiyordu.

Bugün bir yanılısamaydı.

Annemin mektubu haklıydı - yanlış olan geldiği dünyaydı. Ve binlerce mil uzağa yelken açmış olsa da, hâlâ o dünyanın bir parçasıyla evliydi, değil mi?

Yani bu kurallar... en azından bazıları - hala geçerli olmak zorundaydı.

Annemin mektubu doğruydı ve çok güzeldi ama sadece güzel bir rüyaydı.

Bakışları suya kaydı, suyun yüzeyindeki parıltı sadece ışığın bir yansımasıydı - başka bir yanılısama. "Korkarım haklısın."

Kaptan çenesini ovuşturarak bir süre daha orada durdu. Konuşacakmış gibi boğazını temizledi ama bunun yerine bir adım geri çekilip başını salladı. Ayrılacakmış gibi yarım döndü. Botları durana kadar tepindi. Yüksek sesle nefes alarak bir adım daha yaklaştı, eli yanına düştü. "Bu şekilde daha ne kadar yaşayabileceğini sanıyorsun?"

Kaşlarını çatarak orman örtüsünün kenarına, inanılmaz mavilikteki gökyüzüne baktı. Sonsuza kadar *böyle* yaşayabilirdi ama adamın gergin bakışları bunu kastetmediğini gösteriyordu. "Ne gibi?"

"Kocanız dışında herkese karşı kendiniz olmak."

Vahşi Av, bu kadar açık mıydı? Sadece birkaç kez konuşmuşlardı ama yine de biliyordu. Yine de bu, evliliğini eleştirmenin onun haddine olduğu anlamına gelmiyordu. Çenesini sıkı.

"Seni duydum," dedi, sesi alçaktı. "Perry ve diğerleriyle gülüyorsun - geminin etrafında çınlıyor. Ama bunca haftadır senin kamaranı benimkinden ayıran duvarın arkasından gelen o kahkahayı hiç duymadım. Bu değişmeyecek, biliyorsun."

Burun delikleri alevlendi. "Dinliyordun, değil mi?"

"Duymaya çalışmıyordum - duvarlar ince. Ne zaman orada olsan sessiz olduğunu fark etmeden edemedim." Alay etti, başını sallarken bile ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Kulübenin dışında ise hiç de öyle *değilsin*. Gülüyor, şakalaşılıyor ve her adımında dikkat çekiyorsun." Gülümsemesi soldu ve kara gözleri kıza dikildi. "Oraya girer girmez, sanki dünyadan kayboluyor, sadece sessiz bir yankı bırakıyorsun."

Kalbi küt küt atıyordu. Sanki bu sonsuza dek sürecekmiş gibi konuşmuştu.

Hayır, hayır, hayır.

Adam hatalıydı.

O da

yanılıyordu.

Suya eğilip kendini örtmesi gerekirdi. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu ya da vücudunun ne kadar sıkı görüldüğünü düşünmemeliydi. Midesi bulandı.

Evliydi. Evered'i seviyordu. Birlikte olmak için dünyanın öbür ucuna kaçmışlardı. Ailelerinden, memleketlerinden, paralarından, *her şeyden* vazgeçmişlerdi.

Ve hayır, şu anda tatlı değildi ama öyle olması için birlikte çalışabilirlerdi. Yemininde buna söz vermişti. Zaten anneme verdiği sözü bozmak zorunda kalmıştı. Bir başkasını bozmayacaktı.

Kaptan onun yakışıklılığı yüzünden tüm bunlara sırtını döneceğini mi sanıyordu?

İçinden gülmeye yakın sert bir nefes çıktı.

Onu tanı mıyordu. Evered'i tanı mıyordu. Tam olarak *hiçbir şey* bilmiyordu.

Çenesini kaldırdı ve görgü kurallarını ihlal eden birini bir bakışıyla kesip atabilecek olan hanımefendinin tüm kırıntılarını topladı. "Yanıyorsunuz," dedi, sesi Albionik bir kış kadar soğuktu.

Kaşları yavaşça kalktı. Gözlerini kırıştırdı. Derin bir nefes alarak sonunda başını salladı ve gitti.

Nabızı kulaklarında kükrüyordu. Evered eski kafalıydı ama o onundu, o da onun. Bütün bunları boşuna yapmamışlardı. Onlar birbirlerine aittiler. Kaptan aksini söylemeye nasıl cüret ederdi?

Saba ve Lizzy onun arkasında kahkahalara boğuldu. "Yüzünü gördün mü?"

"O kadar şaşırmış görünüyordu ki düşecek sandım!"

"Daha önce sana hayranlık duymadıysa bile Avice, şimdi kesinlikle duyuyor."

Kurt ısıklıklarına ve ulumalarına dönüştüler. Konuşmayı duymamış olmalılar.

Avice onlara döndü, yarım ağızla sırıttı ve omuzlarına kadar suya battı. "Eh, o sadece bir insan," dedi göğsünde boş boş çınlayan bir kahkahayla.

Şakalaşırken ve su sıçratırken onlara katıldı ama tek düşünebildiği Evered'di. Yanılıyor olmalıydı - ve Kaptan da yanılıyordu.

Evered burada, yabancı bir yerde keyifsizdi. Buna alışacaktı. Ve ona da alışacaktı - dizginleri biraz gevşetebilirdi ve onu yine de sevecekti.

Mürettebattan pek hoşlanmasa da, uyum sağlamaya başladıkça bu hoşuna gidecekti. Savaşta kendini kanıtlar kanıtlamaz, onunla aynı yoldaşlığı hissedecekti.

Evet. İyiydi. İyiydiler.

Onu neşelendirerek yeminini tutacaktı. O zaman bakış açısı kısa sürede değişecek ve bu daha rahat hayatın, onu benimsediği takdirde ne kadar harika olabileceğini fark edecekti.

Sırt üstü yüzerek diğerlerinden uzaklaştı. Bu yüzme onu çok daha iyi hissettirmişti - belki tatlı su kocasının huysuzluğunu da giderirdi.

İŞARETLİ

O akşam adadan uzaklaşırlarken, Avice kamaralarına temiz giysiler ve büyük bir teneke kap içinde taze su getirdi. Evered ranzada uyukluyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı. Avice durdu, göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledi.

Bu ifadeye rağmen huzurlu görünüyordu - ya da en azından huysuz değildi. Kendi kendine gülümsedi. Bu işe yarayabilirdi.

Kaseye dikkat ederek içeri süzüldü ve ranzanın kenarına yerleşti. Evered yumuşak bir ses çıkardı, parmakları büküldü ama uyanmadı.

Dadı'nın haftalar önce getirdiği son sabunu da alarak bir bezi ıslattı ve köpürttü.

Önce onun alnını yıkadı ve köpükleri sildikten sonra öptü. Çiçek kokusu onu Albion'a, Hatfield Evi'nin çiçeklerle dolu koridoruna, adamın başına koyduğu çelenge geri götürdü.

Sonra, boynuna. Kadın temiz bezi dudaklarıyla takip ederken adam kıpırdandı.

Kadın göğsünü köpürttüğünde adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yavaş bir gülümsemeyle onu izledi, bir eli kalçasını bulup okşadı.

"Avice," diye nefes aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi?" Kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir sırıtış attı. "Bugün adada bir havuzda yüzdüm," diye mırıldandı, bezi gövdesinden aşağı doğru süpürerek, "ve muhteşemdi. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Belki sana da bundan biraz getirebilirim diye düşündüm."

Kadın pantolonunun kemerine ulaştığında karnı gerildi ve adam aşağı baktı, sonra tekrar ona baktı, yanakları kızarmış, gözleri kapalıydı.

Onu yavaşça yıkamaya devam etti, her ikisi de dayanabildiği sürece izlemesine izin verdi, sonunda elleri kalçalarını kavradı ve onu çekti

ve dudakları onun dudaklarına yapıştı.

Kaygan, soğuk su, adamın etinin sıcaklığı ve kadının derinliklerinde birikmesi, sabunun kokusu - her şey baskın geliyor, duyularına saldırıyor, havuza atladığında suyun yaptığı gibi başının üzerine kapanıyordu. Gömleğini başından çekebilmesi için onun dudaklarından uzaklaşmak zorunda kaldığında nefesleri ağırlaştı.

Mavi bakışları onun üzerinde gezindi ve minnettar bir gülümseme verdi. "Karım," diye mırıldandı ve onu tekrar öptü.

Bu daha doğrudu - bu evlendiği, aşık olduğu adamdı. Kaptan yanılıyordu. Daha önce de yanılmıştı. Ellerinin kalçalarını yoğurması, onu kendine doğru çekmesi - onu anlamalıydı.

Öpüştüler, gülüştüler, birlikte mırıldandılar ve aynı sıcak havayı soludular.

Yanılmıştı. Kaptan yanılmıştı.

Evered onu seviyordu, o da Evered'i seviyordu - birlikte mutlu olacaklardı. Bu şekilde yaşamaktan mutlu olacaktı - güvertede mürettebatla istediği kadar vahşi olabilir, sonra Evered'le buraya geri dönebilir ve onunla mutlu olabilirdi. Daha sessiz bir mutluluk. Daha ölçülü. Ama yine de mutlu.

Onun dudaklarına karşı iç çekti. Bu şekilde yaşayabilirdi. Yaşayabilirdi.

Pantolonunu kurcaladı, düğmeleri açılmayınca homurdandı. "Ne" - kaşlarını çatarak rahatsız edici düğmelere baktı - "Bunları nereden aldın? Bunlar benim değil."

Omuz silkti ve son giysilerini de çıkardı. "Onları bana Perry verdi." Adam boş boş baktı - lanet olsun, Perry'nin adını onun yanında yeterince sık söylemişti ve kadınla tanışmıştı. "Levazım subayı mı?"

Gerginleşti, sertleşti, ağzı düzleşti.

Hatırlamıyor olmalıydı - belki de bir erkekle kıyafetlerini paylaştığını düşünüyordu. "Berit Peregrina - bir *kadın*." Yarım bir kahkaha attı. "Bir erkekle kıyafetlerimi değiş tokuş etmedim."

"Ah." Yavaşça başını salladı, yüz ifadesi yumuşadı. "Şey, bir levazım subayının karımı giydirmemesini tercih ederim."

Kıkırdadı. "Karını soymaya devam etmeni tercih ederim." Kaşlarını kaldırdı.

Alay ederek başını salladı. "İyi fikir."

Bacaklarının arasına diz çöktü ve sertliğini okşamadan önce pantolonunun düğmelerini çözdü. Her zaman böyle başlardı - sonra, içine iter, bir süre iter, homurdanır ve işi biterdi.

Çenesini sıktı. Bugün değil - bu farklı olacaktı. Kalbi on kat daha fazla çarpıyordu.

Birdenbire gergin hissetmek için ne kadar aptalca bir şey. Onun kocasıydı. Onu seviyordu. Onun için en iyisini istiyordu. Muhtemelen henüz zevk almadığını fark etmemişti. Bu sefer hoşuna gidecekti.

Ödünç aldığı pantolonu ayağından tekmeledi ve gülümseyerek onun karşısında diz çöktü. Onu seviyordu. O da onu seviyordu. Bu işi çözeceklerdi.

Titrek bir nefesle onun elini tuttu ve parmak uçlarını öptü, sonra bacaklarının arasına indirdi. Yumuşak teni incisini sıyırdı ve varlığının her zerresine yayılan zevk parıltısıyla ürperdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nesin sen -"

Onu öptü. Sessiz ol. Bırak görsün, bırak hissetsin, bırak sadece denesin.

Bir sarsıntıyla öpücükten ve kadından uzaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Ben - bu" - yüzü yanıyordu ama bunu yapmak zorundaydı - "Bana dokunmanı istiyorum. Bundan zevk alırım."

Bakışları kadının yüzünü aradı, kaşları çatılmıştı. "Kadınlar - yapmazlar" - başını salladı - "*bildiğin* gibi zevk almazlar."

Gözlerini kırıştırdı. Tanrım, o kelimeyi bile söyleyememişti.

Boğazını temizledi. "Bu katlanılması gereken bir şey. Ne diyorlar? Arkana yaslan ve Albion'u düşün?" Yüz ifadesi yumuşayarak özür dileyen bir gülümsemeye dönüştü.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Öyle kadınlar tanıyorum ki -"

"Avice." Burun delikleri alevlendi. Haftalardır içeride kalan o solgun yanaklar kızardı. "Sadece *profesyoneller* bundan zevk alır. Bu yüzden yaparlar. Böyle kadınlarla nerede konuştunuz?"

Yutkunarak başını salladı. Kahretsin, bu iş plana göre gitmiyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. Bunu yapacaktı.

"Ben - onları kastetmiyorum, *diğer* kadınları kastediyorum. Ve - ve ben... oraya dokunmaktan zevk aldım." Parmak uçlarını karnının üzerine koydu.

Harekete ters ters baktı, çenesi düğümlendi. Göğsü kabararak kızın bileğini yakaladı, acımasızca kavradı. "Sen bir fahişe misin, Avice?" Sarsıldı, onu tuttu

Bileğini kenara çek.

Parmakları kızın derisini morartacak kadar sertti ama kızın tek yapabildiği ona, şakağında patlayan damara, kırmızı çerçeveli gözlerine bakmaktı.

Kimdi bu adam?

"Öyle misin, Avice? Pis bir fahişe misin? Çünkü şu anda sesin öyle geliyor."

Her nefeste yanıyordu. Kalbi patlamak üzereydi. Midesi çöktü ve içi boş kaldı.

Kavrayışı, babamın onu kilitlediği günkü kadar sıkıydı. Ama çok çalışmak onu güçlü kılmıştı. Elinden çekip almak kolaydı - o kadar kolaydı ki, bu onu ürkütüyordu.

Ama boğazı çalışmıyordu.

Ona ne söyleyebilirdi ki?

Dudağındaki bir parça tükürüğü sildi. "Ben öyle düşünmüyorum. Şimdi" - yatakta ayaklarını sürüyerek ilerledi ve çarşafı yukarı çekti - "*Ben* uyumaya gidiyorum. Sana da aynısını yapmanı ve bu iğrenç fikirleri kafandan atmanı öneririm."

Ona attığı bakış, sanki içine girdiği bir şeymiş gibi, göğsünü parçaladı. Kalbi acıdı. Ciğerleri şişmiyordu.

İçini çekti, kaşlarını kaldırdı. "İssız bir yerde olabiliriz ama bu medeni toplum kurallarının artık geçerli olmadığı anlamına gelmez." Dilini şaklatarak yuvarlandı.

Adamın örtülü sırtına bakarak uzun, soluk soluğa bir nefes almayı başardı. Gözleri yanıyordu. Bileği zonkluyordu.

Parmaklarının belirgin izi bronzlaşmış teninde kıpkırmızı duruyordu. Cilt.

Gözlerini kırptırdı. Parmakları. Ona vurmamıştı ama...

Başını iki yana salladı. Hiç mantıklı gelmiyordu. O - o hiç dokunmamıştı daha önce de böyle yapmıştı. Tutuşunun ne kadar sert olduğunu fark etmemiş olmalıydı.

Peki ya geri kalanı? Ona attığı bakış. Söylediği şeyler. *İğrenç fikirler. Arkana yaslan ve Albion'u düşün. Fahişe.*

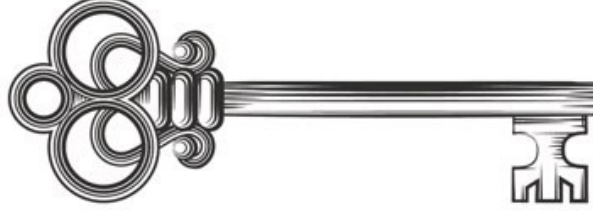
Gözleri kapalı, ellerini yüzünde ovuşturdu.

Buraya gelmek... onun için çok fazlaydı. 'Medeni toplum' deme şekli - o Albion'a aitti. Ona göre tek *medeni* yer orasıydı. Onun kurallarını istiyordu. Hâlâ Sör Evered Lyons olmak istiyordu. Onun uslu bir eş olmasını istiyordu.

Ellerinin topuklarını göz kapaklarına bastırarak karanlığın içinden kıvılcımlar gönderdi.

Tanrılar. Lordlar. Hanımlar. Vahşi Av. Korkunç bir hata yapmıştı.

IYI HUYLU BİR EŞ

Ertesi sabah Avice uyandı, yan yatmış, kulübeye bakıyordu. Arkasında, Evered'den yayılan belli belirsiz bir sıcaklık vardı.

Dün gece ne olmuştu? *Neydi* o? Evered'in sesiyle konuşan ve gözleriyle ona bakan ve - ve *o şeyleri* söyleyen kişi kimdi?

Bir el saçlarını düzeltti. Donda kaldı.

Omzuna bir öpücük kondu. Zar zor nefes aldı.

Yumuşak bir kıkırdama. "Saçların oldukça çılgınlaşmış," diye mırıldandı.

Vahşi. Yine o kelime. Dadı'nın söylediği gibi değil - kahverengi saçları ya da kalçasındaki doğum lekesi gibi onun bir parçasıymış gibi.

Ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Belki de söylediklerinden pişmandı ve bu şekilde işleri düzeltmeye çalışıyordu. Öyle olmalı.

Uzun bir nefes aldı ve yuvarlandı. "Şey, uyuyakalmışım." Sıkı bir gülümsemeyi başardı.

"Bu doğru." Yüzündeki saç tellerini düzeltti, bakışları yumuşak ve uykuluydu. "İlk tanıştığımızda saçını nasıl ördüğünü hatırlıyor musun? Bir örgü halindeydi, başının etrafında bir taç gibi dönüyordu. Hemen anladım - *işte benim kraliçem*."

Göğsünde, dün gece çökmüş olan o noktada küçük bir sıcaklık kıvılcımı filizlendi.

Pencerelerinden süzülen sabah ışığında, solgun olmaktan ziyade altın rengindeydi - saçları yaldızlıydı, mavi gözleri bile

Değerli metal parçacıkları. Ama ona bakışı, *onun* değerli olduğunu söylüyordu. Sevgili.

Evet, bu onun özrüydü.

Ve bunu bir bakışla yapması çok tipikti. Ne de olsa ilk görüşte aşık olmuşlardı.

Tıpkı hikayelerdeki gibi.

Belki bu yeni korsan hayatı hikayelerdeki gibi değildi ama aşkları öyle ydi. Başını salladı. *Öyleydi.*

Gördün mü? Kaptan yanıliyordu. Böyle yaşayabilirdi - kendisi olarak ve Evered'in etrafındaki en kötü vahşiliğini dizginliyordu. Sadece o buna alışana kadar.

Dün gece çok hızlı hareket etmişti. Ona zaman tanırrsa, yavaştan alırsa, her şeye alışacaktı - mürettebata, gemiye, bu farklı hayata, *ona*. Onu daha önce de sevmişti - sadece... Perry geçen gün nasıl ifade etmişti? *Bazı erkekler peşinde koştukları kadında başka, yakaladıkları eşte başka şeyler isterler.*

Onu, kendisini kabul etmesi için eğitecekti. Sadece zaman alacaktır. Sadece -

Evered bir kolunu onun beline doladı ve göğsünü onun yan tarafına dayayarak onu kendine çekti.

Gördün mü? Onu hâlâ seviyordu. Ve hep sevecekti. Olmaları gerekiyordu. *Öyleydiler.*

Parmak uçlarıyla onun yanağını okşadı, sonra çenesine doğru bir çizgi çizdi. Kaşları kalktı. "Neden artık saçlarını böyle yapmıyorsun?"

Alay ederek başını salladı. Tanıştıkları gün bir hizmetçi onun saçını yapmak için bir saat harcamıştı. "Bir geminin güvertesi özenli saç modelleri ve elmas saç tokaları için pek de uygun bir yer değil."

"Hayır, ama -"

Dışarıdan kaba sesler, bağırışlar yükseldi ve bir an sonra biri kapıya vurdu. Bu, yapılması gereken işlerin olağan bağırışı değildi.

Ayağa kalktı ve bir anda kapıya ulaştı.

"Avice," diye tısladı Evered, "hiçbir şey giymiyorsun - görecekler -"

Ama yine de kapıyı çekip açtı - saldırı altında olabilirlerdi.

Kıyafetler onu bundan kurtaramazdı.

Güvertede her zamankinden daha hızlı bir hareketlilik vardı, gözler parlak ve yüzler asıktı. Mürettebattan birkaç kişi ona baktı, açık kapıdan görünen çıplak teni karşısında kaşları bir an için kalktı ama sonra onu görmemiş gibi işlerine devam ettiler.

Kapıyı çalan kişiden bir iz yoktu ama Saba omzunda bir tüfekte aceleyle ilerledi.

"Hey," diye seslendi Avice, "ne oldu?"

Saba ona sert bir sırtıyla karşılık verdi. "Sancak tarafında bir ödül var." Yürümeye devam etti ve omzunun üzerinden göz kırptı. "Kocanı hazırlasan iyi olur."

Kalp atışları düzensiz olan Avice başını salladı ve kapıyı çarptı. İşte bu kadar.

Onların şansı. *Onun* şansı.

Evered konuşulanları duymuş olmalıydı, çünkü kadın arkasını döndüğünde Evered çoktan ayağa kalkmış, odanın içinde koşuşturuyordu. Giysilerini çekiştiriyor, ona sırtıyordu, gözlerindeki parıltı şiddetliydi.

"Nihayet!" Yatağın kenarına oturarak botlarını çekti. "Buraya yapmaya geldiğim şeyi yapabilirim - savaşabilirim." Başını kaldırdı, omuzlarını geriye attı - evlendiği kendinden emin, mutlu adam.

"İşte bu, Avice. Hayatım boyunca eskrim eğitimi aldım - bunun züppelerle düello yapmak için olmadığını bilmeliydim. Karanlıkta kaçışımız, baban ve amcanla yaşadığımız sorunlar. Sadece bir korsan gemisinde yer bulabildim. Hepsi bunun içindi."

Ve *bu* Evered'di ve tanırım, heyecanı bulaşıcıydı.

Teni ve kasları ışıldayarak kılıcını aldı - gençliğinde hizmet ettiği babasının donanma kılıcıydı. Birkaç on yıllıktı ve biraz ezikti ama kılıç hâlâ keskin ve sağlamdı. Kını tutan kemer daha yeniydi - henüz yıpranmamış ve esnekleşmemiş sert, kalın bir deri.

Topların gümbürtüsü duyuldu. Her biri güverteye bir titreşim gönderdi. *Demek ki Morrigan* ateş ediyordu. Diğer gemi henüz bir atış bile yapmamıştı - hazırlıksız yakalanmış olmalıydılar.

"Biliyor musun?" - Evered kaşlarını kaldırarak ceketini çekti - "Kaptan bunu gördüğünde bana bir pozisyon vermek zorunda kalacak - belki de ikinci kaptan." Kılıcı aldı ve beline bağladı.

Bricus'un bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır. *Morrigan*'ın zaten bir ikinci kaptanı vardı.

Ama o sadece başını salladı. "Eminim yapacaktır." Yutkundu ve Perry'nin pantolonunu, gömleğini ve kendi botlarını sessizce çekti. Eğer herhangi bir şey söyleseydi

Dahası, son zamanlarda yaptığı her şey gibi onun da ruh halini bozabilirdi.

Evered gemiye geldiklerinden beri ilk kez kamaralarının kapısını açtı. Sabah ışııyla çerçevenmiş, elleri kalçalarında, cesur, atılgan ve onun gibi duruyordu.

Kalbi boğazında, gözlerini ona dikti. Önümüzdeki savaşta başarılı olursa -ki olacağından çok emindi- ganimetten pay alacak ve mürettebatın bir parçası olarak gemide kalabileceklerdi.

Bu onların yeni hayatı olacaktı, sadece kısa vadeli bir cevap değil.

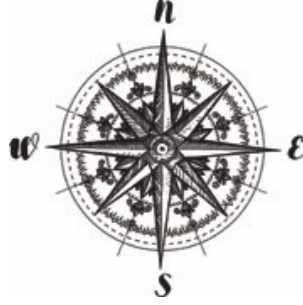
Ve belki de mürettebata kabul edilmesi, savaşta ki başarısı, gemide çalışmakla ilgili söylediği şeyleri dinlemesi için yeterli olacaktı. Belki de sonunda her şeyi benimseyecekti.

O da dahil.

"Avice," dedi omzunun üzerinden, dişleri sırtarak, "gel ve zaferimizi izle." Omuzlarını yuvarladı ve 'zaferimi izle' demek istediğini belli eden bir tavırla güverteye çıktı.

Göğsünü tutarak uzun, sakinleştirici bir nefes aldı. İşte bu kadar.

KARANLIK DENİZLERİN ÖTESİNDE

Bir mengene kemerini takıp tabancasını kontrol ettikten sonra onu takip etti.

Diğer gemi zaten çok yakındaydı, sadece birkaç düzine metre ötedeydi. Halatlar boşluk boyunca uzanıyor, en güçlü mürettebat çekerek düşman gemisini yaklaşıyor, yaklaşıyordu.

Fazla topu yoktu, yani muhtemelen bir ticaret gemisiydi. Kıç tarafından yaklaşmışlardı, bu yüzden sadece küçük takip topları onlara doğru bakıyordu.

Ancak olmaları gereken yerde, gövdede karanlık bir delik vardı. Birisi iyi nişan alarak ateş etmiş olmalı ki, bu açıdan yaklaşmak güvenli hale gelmiş. Zekice.

Tüccarın güvertesinden geniş gözlü yüzler geriye baktı ve uzaktan gelen bağırışlar suyun üzerinde sürüklendi.

T ü f e k sesleri duyulmaya başladığında Avice, *Morrigan'ın* top ateşinin durduğunu fark etti; bu bir süre önce olmuş olmalıydı ama ne zaman olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Çeyrek güverteye çıkan basamakların rüzgaraltına sığındı.

Sandık ve fiçılardan oluşan karmakarışık bir barikatın arkasına sıkışmış olan Bricus, kesici kılıçlar, mızraklar ve kılıçlar dağıttı. Onun yanında bir kadın tüfek ve tabanca dağıtıyordu. Evered çoktan oraya gitmiş, ikincilerden birini almıştı.

Perry, Avice'in omzunda belirdi. "O zaman bunu yapacak mı?"

Avice gözlerini kırıpıştırarak başını Perry'ye doğru çevirdi. "Elbette. Neden yapmasın ki? Bu bizim için bir şans. Yıllardır kılıcıyla antrenman yapıyor."

Perry'nin bakışları yaklaşmakta olan ticaret gemisinde kaldı, kaşları düşük, ağzı düzdü. "Eğitim gerçek bir dövüşten milyonlarca fersah uzakta. Bu" - gözlerini kırptırdı ve ela gözlerini Avice'e dikti - "ikiniz de bunun ölüm kalım meselesi olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Bugün o güvertede kan, bağırsak ve ölüm olacak."

Avice'in boğazı düğümlendi ama başını salladı. "Planımız ölmek yerine öldürmek."

Perry hızlı bir nefes alarak ağzını açtı, ama söylemek üzere olduğu şey bir bağırsakla kesildi.

Kamarasından gömlek, yelek ve pantolonla çıkan Kaptan'dı. Göğsünde iki tabanca askısı vardı ve deri bileklikler bileklerini sarıyordu.

Şelalede gösterdiği rahatsızlığın hiçbir kalmamıştı - rahatça yürüyordu, inişli çıkışlı yürüyüşü geminin sallanışına sanki tekmişler gibi karışıyordu. Yüzünde vahşi bir sırıtışla güverte boyunca sinsice ilerledi.

"Doğru, sizi şanlı denizciler!" Başının üzerinden ılık çalarak geçen bir mermi direği parçalayıp kıymıklar saçarken eğildi. Bunu bir kahkahayla geçiştirdi. "Savaşmayı teklif ettik ama aptallar savaşmayı seçti. Hesperia eski düşmanımız - onların olanı alın ve onlara unutmadığımızı gösterin."

Avice'in kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki hissedebildiği tek şey buydu - göğsünde, boğazında, şakaklarında ve kulaklarında, hatta parmak uçlarında, dizlerinin arkasında ve ayak parmaklarına kadar. Bir festivalin gece yarısı davulları gibi sürekli çarpıyordu.

Kaptan bir hançer ve bir tabanca çekerken çelik parlıyordu. "Benimle birlikte," diye bağırdı, sonra bıçağı dişlerinin arasına sıkıştırdı ve kollardan sarkan iplere doğru koştu.

Evered bir anda arkasındaydı, bir elinde kılıç vardı.

Tüfekler parladı, namlularından dumanlar yükseldi. Havaya kıymıklar saçıldı. Atmosfer çatırdadı ve çöktü.

Avice basamakların kenarına tutunmuş, etrafına bakıyor, nefesi göğsünde sıkıştıyordu.

Yüzbaşı iplere Evered'den bir kıl payı önce ulaştı, her hareketi kolaydı. Boşluktan geçerken, tüccarın muhafızlarına ateş etti.

Evered bir eliyle ipini tutmuş, köpüren suyun dar şeridini geçerken kılıcını sallıyor, ceketini dalgalanıyordu.

Avice'in ağzı kurudu. *Güvende ol. Güvende ol. Güvende ol.*

Tüfek ateşı patladı ama Evered, Kaptan ve halatlardaki diğer mürettebat rotalarından sapmadılar. Vurulmamışlardı.

Mükemmel bir anda Kaptan ipini bıraktı, birkaç metre yükselerek tüccar güvertesine çıktı ve çömelerek yere indi. Ateşlediği tabancayı düşürmüştü ve kemerine bağlı bir ipten sallanıyordu. Bir sonraki tabanca çoktan elindeydi ve bir *çatırtıyla* ateş etti.

Evered yine de halatına tutundu ve düşman gemisinin güvertesinin üzerinde süzüldü.

Avıce'in kalbi göğsünde sarsıldı. "Tut onu," diye fısıldadı gözlerini kırpmadan, "bir sonraki salıncakta bırak."

Ama artık ipin üzerinde değildi. İpten atlıyordu. Düşüyordu.

Ticaret güvertesine doğru hızla ilerliyor.

KAN & BAĞIRSAK & ÖLÜM

Bir çağ boyunca düştü, döndü, döndü, döndü.

Oraya asla zamanında varamayacaktı ama Avice yine de ona doğru ilerlemeye başladı.

Hava pekmez gibi yoğun ve yavaştı. Tiz bir çığlık boğazını yırttı.

Boynundan aşağı ter damlıyordu.

Paltosu rüzgârda dalgalanıyordu. Saçları sabah güneşinde altın rengine bürünmüştü. Kılıcı elinden düştü.

Sadece iki adım atabilmişti ki... Sert bir gümbürtüyle yere düştü. Kafa üstü.

Ses göğsünde çınlayarak onu olduğu yerde durdurdu.

Hareket etmedi.

Nefes alışları çok yüksekti.

Silah sesi duymadı ama basamaklardan sıçrayan küçük bir tahta patlaması yüzünün bir tarafını yıkadı.

Korsanlar muhafızlar ve tüccarlarla karşılaştıkça kılıçlar ve palalar havada sallanırken çelikler parlıyordu.

Etrafında kavga ettiler. Kimse ona yardım etmek için durmadı. Hâlâ hareket etmiyordu.

Kendini toparla. Oraya git.

Gözlerini kırıştırdı ve dünya hızla içeri girdi. Tüfekler ve tabancalar gümbürdüyor, silah sesleri havada ısıklık çalıyordu. Homurtular, savaşma ve ölme çığlıkları kulaklarını doldurdu. Kılıçlar çarpıştı ve deniz her şeyi susturdu.

Avice koştu. Nasırlı ellerinde ipi zar zor hissediyordu ama tek bir salınımla karşıya geçti, deniz ayaklarının altında kısa bir mavi beyaz parıltısı oluşturdu, sonra bıraktı ve Evered'den bir düzine metre ötede güverteye indi.

Erkekler ve kadınlar dövüşürken itiş kakış, hareket ve çaresizlik etrafını sarmıştı ama bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Yüzü başka tarafa dönüktü. Bir elini göğsüne dayamış, diğerini yanına uzatmıştı. Kılıcı yakınında, düzinelerce ayağın altında ve kabaran dalgaların üzerinde güvertenin sarsıntılarıyla hafifçe sallanıyordu.

Fark ettiği bir sonraki şey, onun üzerinde durduğu ve ...

Gözleri uzaklara bakıyordu. Boynunun açısı tamamen yanlıştı. Göğsü hareket etmiyordu. Rüzgâr altın sarısı saçlarını karıştırdı.

"Evered?" Dizlerinin üzerine çökerek baktı, adını tekrar söyledi. Hâlâ bir şey yoktu.

Kadın onu salladığında bile kıpırdamadı. "Evered!" Sesi çatallaştı. Kadın onu kendine çekip yanağını yüzüne dayadığında sıcaktı.

Nefesi tenine değmedi.

Gözleri görmeden bakıyordu.

O ...

Dudağı titredi ve başını salladı. Ama... ama hayır. O yapamazdı

...

Daha yeni evlenmişlerdi. Bu onun beklediği andı.

Bugün ekte bir yer kazanması gerekiyordu. Bugün kendini kanıtlayacaktı.

Bu olmaz.

"Evered, lütfen." Yanılıy or olmalıydı. O kadar hafif nefes alıyordu ki hissedemiyordu. Onu uyandırması gerekiyordu.

Onu bir kez daha salladı. Baş sallanıyordu, çok gevşekti.

Düşük bir inilti onu boğdu.

O gitmişti.

Görüş alanının çevresinde bir hareketlenme oldu - siyah muhafız üniforması giymiş siyah saçlı bir adam onlara doğru yaklaşıyordu, gözleri parlaktı ve ...

Onun bakışlarını takip etti - Evered'in küçük parmağında parıldayan opal yüzük.

Muhafız çömelip Evered'in elini tutmadan önce ona şöyle bir baktı.

"Hayır!" Ona doğru atladı, parmakları bileğine dolandı ve bileğini kaptı.

Adamın kaşları, kadının bu kadar hızlı hareket etmesini beklemiyormuş gibi havaya kalktı ama kısa süre sonra kadının elinden kurtuldu.

Adamın parmakları koluna saplanıp onu morarttığında kadın bir ılık attı.

Uzun boylu ve kaslıydı, haftalarca çalışmasına rağmen ondan çok daha güçlüydü. Sıkılı enesi sanki o sabah yeni tıraş olmuş gibi pürüzsüzdü ve elmacık kemiğinde gümüşi bir yara izi vardı. "Git buradan kızım," diye hırladı, sesi Hesperian aksanıyla müzikal, gözleri keskin ve sertti.

Güverteye indiğinde dünya altüst oldu, nefesi ciğerlerinden fırladı.

Onu fırlatıp atmıştı. Küçük bir rahatsızlıkmiş gibi itip kakmıştı. Tıpkı Fantme'a yardım etmeye çalıştıklarında Rufus Amca'nın onu ve Kat'i itip uzaklaştırması gibi.

Yüzünün birkaç santim otesine inen bir topuk, güverteyi kaplayan kanlı talaşa sürtündü. Korsan homurdandı, iki tüccarla kendi savaşına kilitlenmişti.

Gözlerini kırıştırarak ayağa kalktı. Çatışma ve takırtı ve gümbürtü ve çatırtı ve inilti ve çığlıklar devam ediyordu, savaş sert nefesler, sıkılmış yumruklar ve soğuk çelikle şiddetleniyordu. Keskin sidik kokusu burun deliklerini dolduruyor, yumurtalı duman ve bakırımsı bir şeyle karışiyordu. Bu savaş kokusuydu, ölüm kokusuydu. Midesi bulandı ama safrayı yuttu.

Muhafız tekrar Evered'in üzerine çömeldi ve eline uzandı.

Kkreterek ona doğru atıldı.

Birbirlerine dolanarak yere düştüler, alnı adamın sert omzuna takıldığı için zonkluyordu ama Evered ile onun arasında dizlerinin üzerine çökmeyi başardı.

Dudağı kıvrıldı. "Uyarını aldın."

Darbe onu yere düşürdü. Gözünün önünde kırmızı, beyaz ve siyah kıvılcımlar aktı. Dilini metalik bir tat kapladı ve ağzını temizlemek için öksürmek zorunda kaldı.

Güverteye kan sıçramıştı.

Yanağı. Tanrım. Acı, hızla atan nabzıyla aynı anda çarpıyordu ve bir iğd onu yumuşak ve hareketsiz bir şeye, Evered'in bedenine çarpana kadar geriye doğru itti. Yüzünü tuttu ve tekrar dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ muhafızın ona ulaşmasını engelliyordu.

"Onu alamazsın," diye nefes nefese kaldı.

O onundu. Sahip olduğu tek şey. Ve onu kaybetmişti ama bu muhafızın elinde kalanı almasına izin vermeyecekti.

Gözleri acıdı ama yaş gelmedi. Bunun için çok fazla titriyordu, öfkeyle mi, şokla mı yoksa kararlılıkla mı, sadece tanrılar biliyordu. Belki de üçü birden.

Belki de sadece korku.

"Aptal orospu," diye tükürdü muhafız, kara gözleri parlıyordu. Adam homurdandı. "Gerçekten beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Siz korsanların hepsi aynısınız - gelip istediğinizi alabileceğinizi sanıyorsunuz." Etraflarında hâlâ gürleyen savaş seslerine rağmen, adamın hançerini çekerken çıkardığı yumuşak sesi duydu. "Ben sadece istediğimi alıyorum."

Yutkunarak, adam bir adım daha yaklaşıp neredeyse bir kol mesafesine geldiğinde ona baktı. Bir nefes aldı.

Evered onun arkasında yatıyordu, kımıldamadan. Onu kurtaramazdı. Kurtaramazdı.

Güvertenin uzak tarafında, Perry'nin bir an için bir muhafızı, sonra da bir tüccarı yumruklayarak geçtiğini gördü. Yardım edemeyecek kadar meşguldü ve çok uzaktaydı.

İkinci bir nefes, göğsünde soğuk.

Güverteyi taradı - her korsan kendi savaşına kilitlenmişti. Birkaçı Evered gibi hareketsiz yatıyordu.

Mizana direğinin diğer tarafında çelik ve dişler parıltıyor, Kaptan muhafız üstüne muhafız indirirken şiddetli bir hırıltıyla gıcırıyordu. Cesur ve vahşi, okuduğu her hikâyedeki kahramana benziyordu. Saba ve Lizzy onun yanında dövüştüler, gözleri parlıyordu, bıçakları hızlıydı ama hâlâ daha fazla muhafız geliyordu. Muhafızlar onun kaptanları olduğunu anlamış ve onu indirmenin savaşı bitireceğini ummuş olmalıydılar.

Ona yardım edemezdi.

Güçlü parmaklar saçlarına daldı ve başını geriye çekti. Acı kafa derisini iğneledi.

Ağzı açık kaldı ama hiçbir kelime çıkmadı, sadece sert nefesler aldı.

Muhafızın yüzü tepesinde belirdi, kırmızı tenindeki yara izi solgundu. Alnında, üst dudağında boncuk boncuk ter vardı, tıpkı sırtından aşağı daha fazlasının damlaması ve kokusunun her yerdeki ölüm kokusuna katılması gibi.

Bu gerçektir. Bu bir hikaye değildi. Atılgan kahramanlar yoktu.

Kılıcını geri çekti ve güneşte parladı.

Kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti.

Sanki bunu biliyormuş gibi

gülümsedi.

Bir yerlerde bir tabanca patladı ve güverteden kara barutun kükürtlü kokusuyla ağır bir silah dumanı yükseldi.

Bir tabanca.

İyi. Kendini kurtarırdı.

Silahının kabzası elinin altında serindi, bu kaosun içinde tanıdıktı.

Adamın bıçağı ona doğru ilerlemeye başladığında, nerede olduğunu anlamak için horozu görmesine gerek kalmadan bıçağı çekti ve ateş etmeye hazır bir şekilde geri çekti.

Tetiğe bastı ve kulakları sağır eden bir *patlama* onu sarstı.

KIPKIRMIZI & ÇELİK

Muhafızın gözleri büyüdü. Sese mi şaşırmıştı? Tanrım, ıskalamış mıydı?

Ama sonra bıçağı yayında durdu, gözlerine dayanılmaz derecede parlak güneş ışığı vuran bir açıyla asılı kaldı.

Saçlarını tutuşu gevşedi.

Aşağıya baktı. Ağzı açılıp kapandı ve yavaşça gözlerini kırptırdı, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Ağzı kuru bir şekilde, adamın göğsünde kırmızının çiçek açmasını izledi. Yumuşak bir nefes verdi.

Bıçağı bir *gümbürtüyle* yere düştü.

Yarasını tutarak sendeleyerek geri çekildi. Parmaklarının arasından kan aktı ve bir, iki kez öksürürken dudaklarından süzüldü, sonra Evered kadar hareketsiz bir şekilde yere düştü.

Gözlerini
kırptırdı.

Adam
ölmüştü.

Elleri titreyerek tabancayı düşürmeden önce kemerine geri soktu.

Onu öldürmüştü.

Tanrım, *onu*

öldürmüştü.

Ama onu öldürmeye çalışıyordu.

Ve daha fazlası vardı.

Solunda bir hareketlenme oldu ve eğildi, saf içgüdüğü onu güverteye itti. Başka bir muhafız yaklaşırken bir bıçak tepesinde ılık çaldı.

Evered'in kılıcını kaparak ayağa kalktı ve onun bedeninin üzerinde durdu.

Kimse ona dokunamazdı. O hâlâ ayaktayken olmaz.

Vuruş, tıpkı pratik yaptıkları zamanki gibi eklemlerini sarstı. Ama o hazırıldı. Bunu ve bir sonrakini ve bir sonrakini yakaladı, sonra adam dengesini kaybetti ve o da kesti.

Daha fazla kan. Daha fazla bıçak. Daha fazla gardiyan. Savuştur, engelle, kes. Tökezle, dön, kaç.

Zaman kıpkırmızı ve çelikten bir bulanıklık içinde geçti, sonunda döndü ve savaşıacak başka kimse kalmadı.

Savaş bittiğinde, ticari geminin düzinelerce mürettebatı ve muhafızına karşılık dört korsan ölmüştü. Son muhafızlar da silahlarını bırakırken korsanlar sevinç çığlıkları attı.

Kazanmışlardı.

Her nasılsa sadece on beş dakika geçmişti.

Yüzünü ovuşturdu. *On beş dakika.*

Evered ayaklarının dibinde yatıyordu, şimdi soğuktu, gözleri donuktu. Kılıcı hâlâ elindeydi ama dört adamın kanıyla kayganlaşmıştı - yoksa beş miydi? Güvertede o kadar çok kan vardı ki, kimin hangisini öldürdüğünü bilmek imkânsızdı.

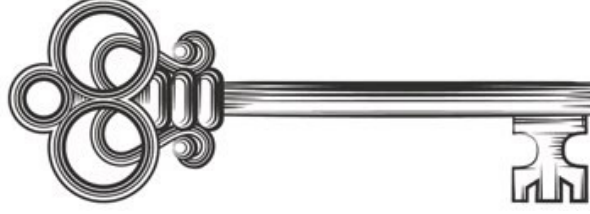
Onun etrafında *Morrigan'ın* mürettebatı silahlarını kınına soktu. Hemen harekete geçtiler, teslim olanları bağladılar, ambarı kontrol etmek için aşağıya indiler, kendi yaralılarının *Morrigan'a* dönmesine yardım ettiler ve bu sırada sırttılar. Gülüşüp konuştular ve birbirlerinin omuzlarına vurarak bunun ne kadar büyük bir vurgun olduğunu ve bu gece kutlayacaklarını söylediler.

Kahkahalar ve yükselen sesler - zaferin tüm sesleri.

Her nefes Avice'in boğazını, ciğerlerini ve kalbini yakıp kavuruyordu.

Kazanmışlardı ve ağzında küller vardı.

GERİ DÖNÜYORUZ

O öğleden sonra *Morrigan'ın* güvertesinde toplandılar. Rüzgâr gri bir denizi kamçılıyordu. Bulutlar güneşi örtüyordu. Sancak tarafında bir ticaret gemisi demir atmıştı - ödülleri.

Bir ödül. Ne şaka ama. Bedeline değmezdi.

Rüzgâr kıyafetlerini ısıırken Avice titredi. Kollarını kavuşturdu ve parmaklarını koltuk altlarına soktu.

Mürettebat güverteye doluşmuştu ama etrafında bir metrelik boş alan vardı.

Savaşta beri sersemlemiş bir halde etrafta dolanıyor, sadece tuhaf izlenimler ediniyordu. Perry onunla konuşmaya çalışmıştı ama üzgün bakışları ya da kelimeleri - *herhangi bir kelimeyi* - hazmedememişti. Kaptan da ona gelmişti ama onu görmek bile karnına bir suçluluk düğümü atmıştı, şimdi ...

Şimdi Evered...

Gemideki yerini hak etmesi gereken kişi oydu. *Morrigan'a* hizmet etmesi gerekiyordu. Ve şimdi o gitmişti, *Morrigan* dul bir kadından, işe yaramaz bir yükten başka bir şey değildi.

Lordlar ve Leydiler, 18 yaşında bir dul. Boğazından girip ağzından çıkmaya çalışan, göğsünü ve solunum yollarını tıkayıp nefes almasını zorlaştıran keder olmasa gülecekti.

Sanki yardımı olacakmış gibi yutkunmaya çalıştı.

Rüzgâr saçlarını savuruyordu - bu sabah alelacele bağladığı kurdeleden düşmüş olmalıydı. Bu bir ömür önce de olabilirdi.

Güvertede brandaya sarılmış beş kişi yatıyordu - dört korsan ve Evered. Korsanlar hamaklarına dikilmişlerdi ve

Evered için bir yerlerden tuval çıkmıştı. Etrafına katlayıp dikmiş ve yardım tekliflerini elinin tersiyle itmişti. Bu saatler önce de olmuş olabilirdi, dakikalar önce de - hiçbir fikri yoktu.

Kaptan önlerinde durmuş, konuşuyordu ama kız onun sözlerine konsantre olamıyordu. Başını düşüncelerinin sonsuz, çalkantılı sularının üzerinde tutamıyordu.

Asla böyle olması gerekmiyordu. Hayatlarının geri kalanında birlikte macera yaşamaları gerekiyordu. Bunu gerçekleştirmesi için ona güvenmişti. Ve bir anda *puf* diye her şey sona erdi. Hayatı, planları, aşkları...

Uzanıp Evered'in elini tutarak onu rahatlatmak için duyduğu özleme karşı parmaklarını sıktı. Yanındaki hayaletin varlığı gerçekmiş gibi geliyordu, sanki arkasını dönse Evered orada olacaktı gibi. Gözleri acıdı ve dünya bulanıklaştı.

Kaptan konuşmasını bitirdi ve iki iri yarı adam cesetlerden birini şaşırtıcı derecede nazikçe kaldırdı. Çeneleri hazır, onu küpeşteye taşıdılar.

"Denizden geliyoruz," diye mırıldandı mürettebat, başları öne eğik.

Ölü adamı denize taşıdılar ve bir an sonra bir sıçrama sesi duyuldu.

"Denizde yaşıyoruz."

Bir sonraki ceset bir başka sıçramayla onu takip

etti. "Denizde ölürüz."

Ve üçüncü ve dördüncü.

Geriye sadece Evered

kalmıştı.

Avıce'in kalbi küt küt atıyor, kanı kulaklarında uğulduyor ve huzursuz denizin sesiyle birleşiyordu.

Geniş omuzlu adamlar onu kaldırdılar - sanki yetişkin bir adam değil de bir çocukmuş gibi çok kolaymış gibi gösterdiler.

Kaptan başını kaldırdı, bakışları bir an için onun üzerinde durdu, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

Yazık. Çok açık.

Buna ihtiyacı olan o değildi. Eski bir yelkene sarılmış olan Evered'di.

Midesi bulandı, boğazına safra kaçtı ve gözlerini kapattı. Uzun nefesler. Derin derin. Bu gerçektir. Bununla yüzleşmek zorundaydı.

Yutkunarak, Evered'i küpeşteye taşımalarını izlemek için kendini zorladı. Beyaz tuval, yoğun bulutların altında neredeyse gri görünüyordu. Hepsi bu kadardı.

Ondan geriye kalanlar. Ne kadar temiz bir paket. Altın saçları, parlayan gülümsemesi ve parlak gözleriyle kıyaslandığında çok sönüktü.

"Denize dönüyoruz."

Adamlar kollarını geriye doğru salladı ve koşup durmaları için bağdırmamak, brandayı yırtıp kontrol etmemek için tüm gücünü harcadı.

Çünkü tüm bunlar korkunç bir hata olmalıydı. Bir yanlış anlaşılma. Hayatta olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Ama ayaklarını yerinde sabit tuttu çünkü bunların hepsi aptalca bir hayal, aptalca bir umuttu.

Kollarını büken adamlar onu küpeştenin üzerine kaldırdı ve kalbi duracakmış gibi bir an havada kaldı.

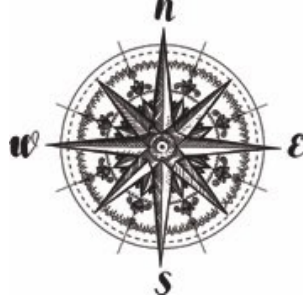
Ve sonra gitmişti.

Kocası. Bunun sonsuza dek sürmesi gerekiyordu. Daha iki ay bile olmamıştı.

Şimdi orta parmağında duran opal yüzüğü sıkı - sağlam ama Soğu

k. Sıçrama sesi kulaklarında yankılanarak içinden geçti. Son. Evered gitmişti.

ADRIFT

Deniz cenaze töreninden sonra fısıltılar başladı. Avice kamarasına dönerken onları yakaladı.

"Belki de iyi şans getirmemişlerdir."

"Ölüm şekli - bana bunun şans olduğunu söyleyemezsiniz." "O söndürdüğünden beri hava değişti."

Çok kararsız, havadan bile kötü.

Kapıyı ve gözlerini kapattı ve uzun bir süre öyle kaldı.

O kamarada, ranzasında yatarken kasvetli ve sessiz, garip bir yarı hayata gömüldü. Perry, Saba ve Lizzy günde birkaç kez ziyarete geliyor, yiyecek, su ve merhamet getiriyorlardı.

O şeylerden sadece ikisine ihtiyacı vardı.

Ölen o değildi.

Evered bunca yolu aptalca planını takip ederek gelmişti ve ne için? Sulu bir mezar için mi?

Ve bu onun hatasıydı. Bunu her düşündüğünde içinden saf bir acı geçiyordu.

Benim hatam.

Arkadaşları onunla sohbet etmeye çalıştı. Savaştan sağ çıktığı için mutluydular - o da öyle olmalıydı. İyi savaşmıştı. Ticaret gemisini ele geçirmelerine yardım etmişti.

Hoo-bloody-ray.

Her ziyarette cevap vermiyordu ve sonunda vazgeçip onu ranzasının üstündeki tavana bakmaya bırakıyorlardı.

Bir süre sonra - saatler ya da ertesi gün olabilirdi, hepsi aynıydı - Kaptan geldi. Kapının girişinde durdu, geniş omuzları

çok parlak gün ışığına karşı siluet halindeydi.

Yüz hatları gölgelenmişti ama yüz ifadesini görmesine gerek yoktu: ne düşündüğünü biliyordu.

O bir aptaldı.

İç çekerek bakışlarını kaçırdı.

Bunu ona söylemesine gerek yoktu. Şelalede zaten yeterince şey söylemişti.

Kendisiyle ilgilenmesi için Evered'e güvenmişti, tıpkı babasına güvendiği gibi. Ve bir kez daha kötü bir seçim yapmıştı. Babasının onu kendisinin ve Rufus Amca'nın yararına olacak bir evliliğe zorlama girişimi doğrudan bir ihanetti. Duygusuzca, bencilce. Hatta zalimce.

Ama Evered? Bu sadece kötü şanstı. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Bir anlık kötü bir karar. Tanrım, belki de tüm bu çaba kötü karar üstüne kötü karardı.

Her iki durumda da sonuç aynıydı - tek başınaydı. Aptalca davranmıştı ve boğazını tıkayan, onu boğan bu acı tüm o kötü kararların cezasıydı.

Evered'le arasını düzeltme şansı bile olmamıştı. İlişkileri bozulmuş bir halde ölmüştü ve ona kalan tek şey parçalardı.

Kaptan hâlâ kapının önündeydi, sessizdi. Başarısız olduğunu biliyor muydu? Kendini beğenmiş bir halde, bunun onu ne kadar haklı çıkardığını mı düşünüyordu? *Bu değişmeyecek, biliyorsun.*

Dişlerini sıktı ve yüzünü ovuşturdu. "Lütfen sadece işer misin kapa

lı." Ve yaptı da.

Kendi kendine güldü, cırlak, neşesiz bir sesle. Muhtemelen sadece onu gemisinden atmadan önce ne kadar bekletebileceğini görmeye gelmişti. Ne de olsa değerli bir yer kaplıyordu.

Ve şimdi Evered burada değildi, o alanı *kazanamazdı*.

Bir kız çocuğunun babasına güvenebilmesi gerektiği gibi, bir kadın da kocasına güvenebilmelidir.

Vahşi Av ona lanet olsun, ona lanet olsun, hepsine lanet olsun. Kendisinden başka kimseye güvenmekle aptallık etmişti.

Günler sonra, Avice hâlâ kamarasından çıkmamıştı. Ranzada uzanmış, ellerinin topuklarını gözlerine bastırmıştı. U ultulu bir baş ağrısı en az bir gün boyunca onu rahatsız etmiş, dişlerini sıızlatana kadar giderek şiddetini artırmıştı.

Bu şekilde sersemlemeyi göze alamazdı. Yapması gereken -

Kaşlarını çatarak ellerini bıraktı ve ayağa doğru yuvarlandı. Dünya bir tarafa savrulurken kendini panelli duvarda yakalamak zorunda kaldı.

Tanrım, baş ağrısı tahmin ettiğinden de kötüydü. Gözleri kapalı, baş dönmesinin geçmesini bekledi.

Derin bir nefes alarak kı  tarafa ve onların ardından bakan pencerelere doğru ilerledi. Gemi gıcırdadı ve tavandan sarkan lamba eğildi. Deniz bacakları bunu telafi ediyordu ama güvertede kesin bir yuvarlanma hareketi vardı. Sadece baş dönmesi değildi: deniz dalgalıydı, dışarıdaki beyaz uçlu dalgalar da bunu do ruluyordu.

Bardak alnında serindi ve i  çekti. Bu daha iyiydi. Neredeyse  ocukken hastalandı ında dadısının ellerini yüzüne koymasına gibi. Lordlar, çok daha iyi. Acı uzak bir u ultuya dönüştü.

Artık düşünebiliyordu. Ve buna ihtiyacı vardı.

Perry ona mürettebatın konuşmalarının da hava gibi k t leşti ini söylemişti. O kötü şanslıydı. Evered ölmüştü ve onunla birlikte güzel r zg rları da gitmişti.

   çekti ve nefesi camda bu ulandı. Duda ını dişlerinin arasında sıkarak parmak uçlarının yüzeyde oynamasına, boş şekiller çizmesine izin verdi.

Perry haftalar önce denizcilerin batıl inançları olabileceğini söylemişti. Eğer onun kötü şans getirdiğini ya da sadece işe yaramaz olduğunu ve Evered'in iyi hava getirdiğini düşünüyorlarsa, Kaptan onu gemiden mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmak için herhangi bir yere atabilirdi.

Perry onu ne kadar sevse de, o sadece bir kadındı - mürettebattan yeteri kadarı bir araya gelirse, rüzgârın dalgaları savurdu u gibi korkuyla savrulursa, hiçbir şey yapamazdı. Böyle bir durumda Kaptan'ın bile gücü sınırlıydı.

Camdaki şekiller birleşerek - oflayıp puflayarak gözlerini devirdi.

şaha kalkmış bir sabrecat, sırtında bir figür. Parlak zırhlı bir şövalye.

Hiçbir şövalye -ya da Dick Turpin ya da S r Francis Drake- gelip onu kurtarmayacak ya da büyük maceralara s r klemeyecekti. Bu büyük bir maceraydı.

Elinin bir hareketiyle figür yok oldu.

Tıpkı ticaret gemisinde olduğu gibi, kendini kurtarmak zorundaydı.

İlk adım - durum değerlendirmesi. Tanrılara şükür, ev idaresiyle ilgili sıkıcı derslere dikkat etmek için kendini zorlamıştı - sahip olduklarınızla ve şu anda bulunduğunuz yerle başlayın.

Beş parasızdı ve bir korsan gemisinde tek başınaydı. Mürettebatın batıl inançları olmasa bile, yolculuğu sadece Port Royal'e kadar ödenecekti ve önümüzdeki birkaç gün içinde oraya varacaklardı. Evered ticaret gemisinin hasılatından bir pay kazanabilirdi ve bu ona ya mürettebatta uygun bir yer saçlar ya da gemide kalmaya devam etmeleri için ödeme yapardı.

Ama bu plan onunla birlikte dalgalara gömülmüştü. Peki, yeni plan neydi?

İssız bir adaya ya da doğrudan denize atılmadan gemide hayatta kalması gerekiyordu.

Kaptan'a gidip gemiyi Port Royal'de terk etmeyi planladığını açıkça belirtirse, belki bu, mürettebatın geri kalanının o zamana kadar ona tahammül etmesini sağlamaya yetebilirdi.

Dudaklarını bükerek, Perry'nin bu sabah ziyaret bahanesiyle getirdiği su kabına gitti. Kıyafetlerini çıkardı, bir bez aldı ve yıkandı - eğer Kaptan'la konuşacak ve durumunu anlatacaksa, iyi bir izlenim bırakmaya çalışabilirdi. Ne o ne de mürettebatın geri kalanı onu böyle görmemeliydi...

Boğazı düğümlendi ve dişlerini sıkarak gözlerini bir anlığına kapattı.

Çok kırık.

Uzun ve kısık bir nefes verdi, sonra gözlerini açtı ve ellerini ovuşturdu.

Cilt.

O iyiydi. İyi olacaktı. Güçlüydü.

Aynaya baktığında gözleri kızarmıştı ama kaşları çatık ve sıkılmıştı.

Çene onu neredeyse inandırıyordu.

Kendine acımak için zamanı yoktu - planlar yapıyordu. Hayatta kalması buna bağlıydı.

Port Royal'e vardığında ne yapacaktı? Ticaretle uğraşmıyordu. *Tüm* derslerine dikkat etseydi, zengin bir aileye mürebbiye olarak gidebilirdi. Arawaké'de mürebbiye aranıyor muydu? Olsa bile, kesinlikle kendini tüm derslerde tutarlı bir şekilde uygulamamıştı. Bir dizi mürebbiyesi bunu açıkça ortaya koymuştu. Hem de defalarca.

Ayrıca, bir mürebbiye olmak yine o hapsedilmiş varlığı yaşamak anlamına gelecekti - hanımefendi, ağırbaşlı, uysal. Her zaman.

Wild Hunt, bunun dışında *her şey*.

Ticaret yok. Bir çocuk için saygın olan tek iş için umut yok.

Bayan.

Bir kadının para kazanmasının başka bir yolu daha vardı. Onu kaybetmişti.

ve diğerleri seksin zevkli olabileceğini söyledi. Belki o kadar da kötü olmazdı. Özellikle kültürlü ve yüksek rütbeli göründükleri takdirde yüksek ücret talep edebilen kadınlar duymuştu.

Yüksek rütbeliydi ve birkaç dil konuşabiliyor, şiir ve oyun okuyabiliyordu ve bazı büyük düşünörlere aşinalığı vardı. Onlar ilginç konulardı. Matematik ve dilbilgisine gelince...

Esnedi, kurulandı ve çabucak giyindi.

Belki de bir fahişe olabilirdi. Gelinliği hâlâ yanındaydı - Albion'dan geçerken yırtılan yeri onarmıştı. Kaptanı, ticaret gemisinden elde edilen ganimetten Evered'in payını ona vermeye ikna edebilirse, bu başlangıç yapmasına yardımcı olabilirdi - bir oda kiralamak, yiyecek almak gibi.

Albion'a dönmek kesinlikle bir seçenek değildi. Yol parasını ödeyecek parası olsa bile, babam orada bekliyordu ve *ona* güvenme hatasını tekrarlamak istemiyordu.

Saçlarını örmek için aynanın karşısında durakladı. Derin bronzluğu, dalgalı saçları ve erkek kıyafetleriyle artık Leydi Avice Ferrers'e benzemiyordu. Ama Albion'a bir haber ulaşırsa...

Okyanus, Rufus Amca'nın yatırımının peşinden gitmesini engellemeye yetecek miydi?

Fantôme'un boynunun patlaması. İrkildi. Hayır, tam bir fırtınada çalkalanan yedi deniz Rufus Amca'yı durdurmaya yetmeyecekti.

Avice Ferrers ölmek zorundaydı. Özgür olmasının tek yolu buydu.

Örgüyü bağladı ve bakışları şifonyerin üzerinde duran Drake kitabına takıldı. Kitabı açtı ve parmak uçlarını mükemmel bir şekilde oluşturulmuş harflerin üzerinde gezdirdi. *Avice Ferrers*. Balad kitabının aksine, o ana kadar adını nasıl heceleyeceğini biliyordu.

Artık Avice olmayacaksa, yeni bir isme ihtiyacı olacaktı.

Bir fahişeye ne denir?

Kaşlarını kaldırdı ve kitabı bir *gümbürtüyle* masanın üzerine bıraktı.

Ondan önce, Kaptan'ı Evered'in ganimetteki payını kendisine vermesi için ikna etmesi gerekiyordu - ne de olsa teknik olarak gemiye o binmişti.

Kaptan itiraz ederse, kendisinin de gemiye bindiğini, savaştığını ve öldürdüğünü söyleyecekti. Perry ve Saba'nın dediği gibi, o da saldırının bir parçasıydı.

Doğruldu, kapı kolunu kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. Baş ağrısı geri dönme tehdidindeymiş gibi ensesi karıncalandı.

Kendi kendine başını salladı ve kapıyı açtı. Baş ağrısı için zamanı yoktu - ikna etmesi gereken bir Kaptan vardı.

SİYAH GÖKYÜZÜ

Rüzgâr kapıyı Avice'in avuçlarından fırlattı ve büyük bir gürültüyle açtı. Gözlerini kocaman açarak eşikte durakladı.

Güverte, ticaret gemisine saldırdıkları günkü kadar kalabalıktı. Perry, Kaptan ve Bricus farklı ekiplere emirler yağıdırıyordu. Ama mürettebat silah toplamak yerine düğümleri sabitliyor ve sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi kıvrılıp açılan yelkenleri ayarlıyordu.

Birkaç gün önceki zaferden eser kalmamıştı; sadece çeneler sabitlenmiş, ağızlar düz ve acımasızdı.

Belki de gürültü yüzündendi ama o uğultulu baş ağrısı yeniden alevlendi, kulaklarını sıktı, nabzıyla birlikte zonkladı.

"Ne -"

Sonra onları gördü.

Sancak tarafındaki kalın, kara bulutlar güneş i yutuyor, menekşe mavisi şimşeklerle çatırđıyor.

Morrigan iskele tarafına yöneldi, güverte sarhoşça yana yattı.

Kavga günü sığındığı basamaklara tutundu ama yine de ayaklarının üzerinde durmak zordu.

Kaptan güvertede dümenle boğuşurken, cenaze törenine yardım eden iri yarı Clovis de ona katılmıştı. Dişlerini sıkmış, kaşlarını indirmiş, rotayı sabit tutmak ve *Morrigan*'ı yaklaşan fırtınadan uzaklaştırmak için mücadele ediyorlardı.

Çünkü kesinlikle bu tarafa doğru geliyordu - arkasına baktığında, yükselen mürekkep bulutları çoktan büyümüşü. Rüzgâr gözlerini kamaştırıyor, saçlarını tarıyor ve güverte yükselen dalgalarla birlikte sallanıyordu. İleride, ticaret gemisi küvetteki bir çocuk oyuncağı gibi sallanıyordu.

Avice yutkundu, boynu karıncalandı, bacaklarındaki bir şey *kaç, tehlike* diyordu.

Rufus Amca'nın yanında da aynı duyguyu hissetmişti.

Savaştan kalan parçalanmış delikten kaçınarak basamakları yuvarladı ve kendini yukarı sürükledi, çeyrek güverteye tırmanmak için bacaklarına olduğu kadar kollarına da güveniyordu.

Perry küpeşteye tutunmuş, aşağıdaki ana güverteye bağırarak emirler yağdırıyordu. Sarı saçları yüzüne dolanırken, Avice'e bırakın bir saniye bakmayı, ilk bakışını bile atmadı.

"Perry," diye bağırdı Avice, rüzgâr kelimeyi hemen uzaklaştırdı. "Ne yapabilirim ki?"

Perry kaşlarını çatarak başını salladı ve aşağıdaki Saba'ya bir şeyler haykırarak onu başından savdı. Saba'nın göğsü kabardı ve parmaklıkları sıkıca kavradı.

Avice'in nabızı daha sert atıyordu. Vahşi Av, Perry korkuyordu. Döndüğünde Kaptan'ın omuzları, kolları, boynu gerildi, çenesi düğümlendi, gözleri büyüdü. Arkasına dönüp yaklaşan fırtınaya bakmaya devam etti.

Şimşek ön kenarını çizdi. Avice
nefesini tutarak saydı. *Bir.*

Çok yavaş dönüyorlardı - hâlâ yanlarındaydı, henüz arkalarında değildi.
İki.

Kaptan bir kükremeye dümeni çekti ve güverte sarsıldı.

Üç.

Gök gürültüsü gökyüzünün kendisi kırılıyormuş gibi çatırdadı ve o bunu *hissetti*. Sanki kendisi bir davul, gök gürültüsü de ona vuran bir sopaymış gibi göğsünde yankılandı.

Üç mil ötede.

İşte o zaman yağmur başladı.

Kalın yağmur saniyeler içinde onu sırlıslıklaştırdı. Yağmur gözlerini kör etmişti, bu yüzden onu silmek için küpeşteyi serbest bırakmak zorunda kaldı. Güverteyi kaplayan yağmur, sonunda dönüp fırtınayı *Morrigan'ın* kış tarafına bıraktıklarında çarşaflar halinde akıyordu.

Bir çatırtı daha - bir şimşek çakmasını mı kaçırmıştı yoksa -

Sonra onu gördü - bir yelken direğinden kopmuştu ve şimdi sadece üç köşesinden tutturulmuş olarak etkisiz bir şekilde sallanıyordu. Bir halat

Saba'nın eli rüzgâra karışıyor.

Bricus aşağıdaki güverteden sözsüz bir kükreme çıkardı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Saba'yı kafasından kelepçeledi ve kendini halata doğru çekti, raylara, serenlere, ana direğe, eline geçen her şeye tutundu.

Her şey yeniden parladı - bu şimşeği görmedi ama kokusunu alabiliyordu, parlak, temiz, yakıcı.

Bir.

Gökyüzünün yarısı artık siyahtı ve siyah olmayan yerlerde de bulutlar gri renkte dalgalanıyordu. Daha fazla yağmura göz kırptı.

Perry daha fazla emir bağırırken sesine çılgınca bir not girdi. Lanet olsun, başları beladaydı, değil mi?

İki.

Belki de -

Yuvarlanan bir gümbürtü gemiyi, onu ve geminin içini sarstı.

Ha

va. Daha yakın.

Arkasına, kış tarafına doğru baktı. Avice denizde geçirdiği haftalar boyunca

Yuvarlak dalgalar açık okyanusta kabarıyor, gemiyi büyük bir ninni gibi hafifçe sallıyordu. Ama şimdi...

Yutkundu, onlara doğru gelen dalgalar direğin yarı yüksekliğinde, beyaz karla kaplı mavi-gri dağlar gibi zirveye ulaştığında nefesi kesildi.

Kesik kesik şimşek bir, iki kez çaktı.

Bir.

Gök gürledi. "Oh,

Tanrım."

Ondan kaçamayacaklardı. Ve eğer

bu şey onlara çarparsa ...

Dümenin başındaki Kaptan omzunun üzerinden baktı, arkasına döndüğünde çenesi gevşekti. O bile korkuyordu.

Onları yok edecek, gemiyi parçalardan başka bir şey bırakmayacaktı. Bu düşünce göğsünü çelik bir mengene gibi kavradı.

Ailem yok. Kocası yok. Artık bir ismi yok. Dünyada tutunabileceği tek şey bu gemideki bu raydı ve alçak fırtına onu bile elinden almak üzereydi.

"Hayır."

Dişlerini sıkarak arkasına döndü ve fırtınaya dik dik baktı. Şimşek tekrar çaktı, hemen ardından gök gürledi.

"Bu gemi değil." Yüzüne düşen yağmur muydu yoksa gözyaşları mıydı bilmiyordu ama gözleri acıyordu çünkü lanet olsun, yeterince kaybetmişti. Bunu da kaybetmeyecekti. Kaybedemezdi.

Sırtındaki parmaklığı kavrarken parmak eklemleri çatırdadı.

Bir şey zihnine baskı yapıyordu. Vızıltılı baş ağrısı damarlarında, teninde yayıldı ve vücudunu sarana kadar devam etti. Aşağıya baktığında vücudunda gezinen, kanatları titreşen arılar görseydi şaşırılmazdı.

"Bu gemiye sahip olamayacaksın."

Bu muydu - hayır, olamazdı. Kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı - bir parça mavi mi?

Güneş ışını mı?

Gözünü kırptı ve kayboldu. Belki de hiç orada olmamıştı. Hayal etmişti.

Lordlar ve Leydiler, belki de fırtına onu delirtiyordu - hikayelerdeki dullar bazen akıllarını yitirirler, değil mi? Tanrılar biliyordu ki son zamanlarda bir insanı delirtecek kadar çok şey yaşamıştı.

Gemi sallandı ve tökezledi, bir dalga güverteye çarparak dizlerine kadar geldi, onu ayaklarından sürükledi, ağzına tuz püskürttü. Düşerken kalbi sarsıldı ama küpeşteye tutundu, kereste derisini ısırtıyor, tırnakları ona doğru bükülüyordu.

Ama acı iyiydi çünkü eğer acıyorsa, bu onun hâlâ dayandığı ve hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Sonra dalga kayboldu. Kıyafetlerinden su damlarken, kendini ayağa sürükledi.

"Bu şekilde ölmeyeceğim. Beni duyuyor musun?" Gün ışığını gördüğünü sandığı o bulut parçasına tekrar baktı. Etrafındaki karanlıktan daha parlak görünüyordu.

Olabilir mi?

Başındaki basınç, sanki görünmez bir şeyi itiyormuş gibi tekrar yükseldi.

Bir keresinde, çocukken, okuduğu bir hikayedeki gibi başka bir dünyaya götüreceğine inanarak bir aynanın içinden geçmeye çalışmıştı. Önce elini, sonra da alnını aynaya bastırmıştı. Aynada yansıyan kendini ve odayı görebilmesine rağmen, sanki ulaşamayacağı başka bir yermiş gibi, çabalarıyla elde ettiği tek şey cildinde kırmızı bir iz olmuştu.

Bu da aynıydı - görünmez bir engel. Ama o bir masal dünyasına ulaşmaya çalışan bir çocuk değildi.

Burada, şimdi - bu hayatta kalmaktı. İtti. Ve bir şey hareket etti.

AYNANIN İÇİNDEN

Gözleri genişledi. Bulutun daha açık renkli dikişi açıldı ve kılcal çatlaktan cerulean mavisi göründü.

"Avice," diye bağırdı Perry yakınlarda bir yerde, "içeri gir kızım."

Ama mavi... Şimdi ondan daha çok vardı. Güneş ışığı en yakınındaki bulutlara vuruyordu - şimşeklerin menekşe mavisi parıltılarıyla altın sarısı bir tezat oluşturunuyordu.

Bir el omzuna indi ve onu vücuduna geri getirdi. Lordlar, kasları ağır bir branda çekiyormuş gibi düğümlemişti. Ama yapamadı -

Gökyüzündeki çatlak büyümeyi durdurdu.

"Avice! Yıkanıp gideceksin."

Çılgınca bir düşünceydi ama odaklandığında fırtına diner gibi oldu,

O -

Soğuk. Karanlık. Hava yok.

Fark etmesi bir anını aldı - bir dalga. Bu onun üzerine çöktü

Başı, Tanrı bilir ne kadar yükseğe çıkmıştı, ama bir sabrecat kadar güçlü bir şekilde onu sürüklüyordu - on sabrecat kadar, belki daha fazla, hepsi onu denize itmeye çalışıyordu.

Ama orada ölüm yatıyordu.

Beline bir şey dolandı ve parmak uçlarına saplanan acıyla nefesini tuttu.

Sonra tekrar hava geldi ve yutkundu, sesi keskin ve çaresizdi. Perry'nin kolu beline dolanmış, onu parmaklıklara yaslamıştı.

Avice kulaklarındaki, gözlerindeki ve saçlarındaki suyu silkeledi; su akıp ayaklarının dibinde birikti. Ellerinden kıpkırmızı damlalar akıyordu - parmak uçlarında raydan kopan koyu renkli kıymıklar vardı.

Ama acı önemli değildi - tepesinde, mavi bir çatlak hâlâ bulutları oyuyordu. Eğer yerinde kalabilirse, yeterince uzun süre konsantre olabilirse...

İleride, ticaret gemisi çılgınca sallanıyordu ve sancak tarafının onlarca metre ilerisinde denize düşen şimşekler kulaklarında, saçlarında ve kanında çıtırdıyordu.

"Bağla beni," diye bağırdı Perry'ye, bakışları mavi gökyüzünün o şeridine sabitlenmişti. "Ne? Delirdin mi sen?"

Omuz silkti. "Belki de." Hepsi bugün burada ölebilirdi, fırtına tarafından yutulabilir, tıpkı Evered gibi hayatları bir anda sönebilirdi. Ne yaptığının, başarısız ya da başarılı olmasının ya da bu girişim sırasında ölmesinin ne önemi vardı?

Tanrım, belki de anne ve dadı Alder kadar deliydi, nasıl olduğunu anlatıp duruyordu...

Fae-kanlı.

Dünyası altüst oldu, dalgalarla hiçbir ilgisi yoktu. Ya deli değillerse?

Avice avucuna baktı. Gökyüzünde çakan şimşek, asma kilidi şeklindeki yarayı gümüş mavisi bir renkle aydınlatıyordu.

Demir tarafından yakılmış. Tıpkı hikayelerdeki güzel insanlar gibi. Yumruğunu sıktı. Belki de delirmişti.

Belki de değildi.

Ve belki de Fae kanlıydı.

Şimdi fırtınanın içindeydiler ve ne zaman fırtınaya odaklanıp onu uzaklaştırmaya çalışsa, gün ışığından bir parça parlıyordu. Weymouth'taki deniz fenerindeki deniz cadıları gibi onu uzaklaştırabilirse, hayatta kalabilirlerdi.

Başka seçenekleri yokmuş gibi davranıyorlardı.

Avice dişlerini sıkarak bakışlarını bulutların ötesindeki o mavi parçaya sabitledi.

Kararlılığı -ya da deliliği- yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Perry onun yanında kaldı, soğuk elleriyle beline bir ip doladı ve küpeşteye bağladı.

Avice'in kaşları çatıktı ama gök mavisi çatlağa baktı ve santim santim açıldı. Çocukken aynanın üzerinde yaptığı gibi itti ve itti. Ama o aynanın aksine, bu engel hareket ediyordu.

Dizleri titredi, kolları su gibi oldu ve elleri raydan düştü ama başını dik tuttu.

"Bugün olmaz, fırtına," diye mırıldandı, "bugün olmaz."

Güverte eğildi ve onu dizlerinin üzerine fırlattı. Halat beline dolandı ama onu yerinde tuttu. Su yan tarafa çarptı ama güverte boyunca sadece birkaç santim derinlikte aktı.

Dalgalar azalıyordu.

Parmakları kaskatı kesilmiş, soğuktan uyuşmak üzereyken, ellerini bulutlarda genişleyen çatlağın içine sokup daha da hızlı açabilecekmiş gibi kaldırdı.

Bir şekilde yardımcı oldu. Belki odaklanmanın etkisiydi, belki de zihni ona oyun oynuyordu ama ellerini birbirinden ayırıp kolları titrediğinde, gökyüzündeki kiri kanayan parmak uçlarında *hissedebiliyordu*.

Bulutlar yarıldı.

Yıldırımlar gökyüzünden iskele ve sancak tarafına doğru süzülerek çığırdağı ama *Morrigan* ve ticaret gemisinin her iki yanında bir perde gibi düğümleñip örüldü. Gemilere tek bir yıldırım bile isabet etmedi.

Nefes nefese kaldı, dizleri titriyordu. Daha fazlasını yapamazdı... Bu çok fazlaydı... Çok yorgundu.

Gemi sallandı ve o da küpeşteye yaslandı, sırtındaki acıdan dolayı nefesi kesildi. Denizler hâlâ çok dalgalıydı, biraz dinlenmesi gerekiyordu...

Yutkunarak ayaklarını buldu ve bulutların kenarlarını tekrar kavradı.

Sadece biraz daha, sonra güvende olacaklardı. O zaman hayatta kalacaklardı.

Bu kadar yolu ölmek için gelmemiştir. Bir kükremeye itti.

Kasları yanıyordu. Dişleri elektrik gibi çatırdadı. Dizlerinin üzerine sertçe indi ama bulutlara tutunarak fırtınanın içinde bir yol açtı.

Görüşünde şimşekler çaktı - aydınlık, karanlık, ışık - ve farkındalığı paramparça oldu, bedeni kayboldu ...

Geniş... kabarık... canlı... dingin... kızgın... çarpan... kaya ve kum... pürüzlü bir kıyı şeridi... yavaşça oyulan uzak beyaz kayalıklar... güneş ışığı altında huzurlu bir koy, sıcak ve berrak...

Dinginlik, burada.

Buna tutundu. Dinginlik, burada. İsteddiği şey buydu.

Rüzgârda savrulan serseri bir ip gibi, onun elinden kaçmak için mücadele etti. Burada ve şimdi hareketsiz kalmaması gerekiyordu - burası fırtınanın yeri idi ve

Zaman.

Ama iradesi - fırtına bu gemiye sahip olamazdı, ona sahip olamazdı.

Acı onu bir sarsıntıyla geri getirdi.

Güvertede dizlerinin üzerindeydi, ip hâlâ belindeydi. Elleri kenetlenmiş, kıymıkları etine bastırıyordu.

Göğsü kabardı - az önce denizde hissettiği harekete çok
b e n z i y o r d u , sanki o deneyim bedeniyle, burayla ve şimdi ile
örtüşüyordu.

Bekle...

Gözlerini kırptırdı. Güverte sakindi, güneşin altında ıslak ıslak
parlıyordu.

Güneşin altında.

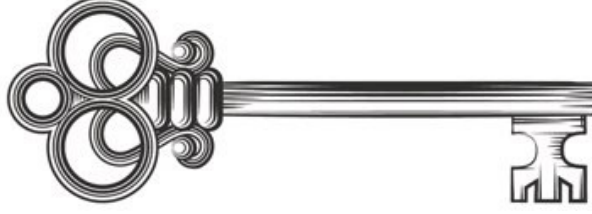
Tepede, parlak, berrak bir gökyüzü. Ön tarafta, ticaret gemisi hafif bir
rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Sesler şaşkınlıkla yükseldi. Kaptan ağzı açık kaldı. Gözlerini kocaman
açan Perry ağzını kapattı.

İskele ve sancak taraflarında, kara bulutların altında dalgalar
şiddetleniyordu. Şimşek sanki daha fazla yaklaşamamış gibi onlarca metre
ötedeki bir duvarı çatlattı.

Ama yukarıda, *Morrigan'ın* yelkenleri doluydu ve onları fırtınadaki
gedikten geçiriyordu.

VICE

"Delirdin mi sen kadın?"

Avice gözlerini kırptırdı ve güvertede yığıldığı yerden başını kaldırdı, dizleri bükülmüş, kolları üzerinde, sırtı onu kurtaran küpeşteye dayanmıştı.

Ama... ama onu kurtaran ray değildi, değil mi? Bir gölge düştü.

Clovis ellerini kalçalarına dayamıştı. "Lanet olsun kızım, öylece fırtınaya bakamazsın. Öldürülmediğin için şanslısın." Başını salladı ve sanki kız aptal bir çocukmuş gibi gözlerini devirdi.

Ama değildi.

Az önce onları kurtardı. Az önce kendini kurtardı.

Olanları başka nasıl açıklayabilirdi ki? Her şeyi hissetmiş, fırtınanın kapılarını aralamıştı. Şimdi bile konsantrasyonunu birazcık değiştirdiğinde farkındalığı o uçsuz bucaksız alana açılıyordu.

Bir sarsıntıyla geri çekildi - şimdilik çok fazlaydı. Uzuvarları titriyordu, çok yorgundu ve Vahşi Av *acıkmıştı*. Midesi sanki günlerdir bir şey yememiş gibi düğümlendi.

"Belki" - Perry eğildi ve Avice'in belindeki ipi çözdü, sonra Avice'in parmak uçlarındaki kıymıklardan birini çekti, acı küçük bir kıvılcımdı - "belki yapabilir." Kereste parçaları üzerinde çalışırken başını güneşe, mavi gökyüzüne, uzakta kaybolan fırtınaya doğru salladı.

Arkadan, ana güverteden sesler yükseldi - mırıldanmalar, fısıltılı konuşmalar.

Yüzbaşı Clovis'in arkasından çıktı. Ona değerlendirci bir bakış atarken kaşları çatıldı. "Daha önce ikiye bölünmüş bir fırtına görmemiştim."

"Ve yıldırım..."

Avice derin bir nefes aldı. Bütün bu olanları nasıl açıklayacaktı?

Bu

mu? "Bekle..." Perry kaşlarını çatarak kızın çenesini kavradı ve yüzünü kaldırdı.

Bakışları buluştu. Nefes nefese kaldı. "Gözlerin..." Başını iki yana salladı.

Avice gözlerini kırptırdı. "Benim - gözlerimin nesi var?" Göz kapaklarına dokundu ama hâlâ ıslak olmalarının dışında normal hissediyorlardı.

Kaptan'ın botları gümbürdeyerek yaklaştı, sonra diz çöküp kızın bakışlarıyla buluştu. "Berrak, masmavi."

Mavi mi?

Perry başıyla onayladı. "Şu anda denizle aynı renkte," diye mırıldandı, "ve biz fırtınadayken, ben - mürekkep grisi mavisini görünüyorlardı. Hayal ettiğimi sanmıştım. Ama hayır, o gri-mavi fırtınanın dalgalarıyla aynı renkteydi."

Başını sallayan Avice homurdandı. Gözlerinin rengi denizle birlikte değişmişti. Bu onun fae işareti olmalıydı - öyle olduğunu gösteren garip işaret

-

Kaptan'ın kaşları kalktı. "Fae-touched." Adamın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve bakışları tekrar kızın üzerinde gezindi, gözlerindeki parıltıda imrenilecek bir şey vardı. "Bir deniz cadısı."

Güldü. Albion'u Hesperian Armada'sından kurtarmak için fırtınalar çıkaran deniz cadıları gibi bir deniz cadısı. Drake'in gemisinde ona hizmet eden gibi. Şimdi Donanma için çalışanlar gibi.

Annem yalan söylememişti... Dadı

kızmamıştı... O bir fae-kanlıydı.

Kaptan gülümseyerek ve elini uzatmadan önce başını sallayarak, "Pekâlâ hanımefendi," dedi, "ne hoş bir sürpriz değil mi?"

Avice onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Bacakları hâlâ o kadar çok titriyordu ki, bunu tek başına başaramayabilirdi. Dizlerinin bağı çözüldüğünde onu dik tutmak için o ve Perry dirseklerinden tutmak zorunda kaldı.

Kaptan onun kolunu kaldırdı ve başını geriye attı. "Size *Morrigan*'ın kurtarıcısını ve bu güzel mürettebatın en yeni üyesini takdim ediyorum," diye bağırdı.

Bir kükreme yükseldi, yumruklar havaya kalktı. Avice'in başı, sırttan yüzler birbirine karışana kadar döndü ama o da sırtmaya devam etti.

Ekibin bir parçası. Güvenli. Bir yuva. Baş dönsün de bu iyi bir baş dönmesiydi, tıpkı Evered'le yaptığı gibi festival ateşlerinin etrafında dans etmek, dönmek ve dönmek gibi.

Kalbi bir an için sıkıştı, sıkıştı ve acı verdi.

Ama o gitmişti. Ve ... ve onu kabul etmemiştii, değil mi? Zavallı aptal onu buraya kadar takip etmiş, tüm bu süre boyunca onu dizginlemeye çalışmıştı. Ve o, aptal kız, kendini ona aşık sanmıştı. Onun kendisi için en iyisini istediğine, yarım bir insan olup mutlu olabileceğine kendini ikna etmişti.

Hiçbiri doğru değildi.

Oh, Evered, üzgünüm.

Başka bir dünyada, Albion'a geri dönmüşü, güvendeydi, hayattaydı ve iyi davranan bir karısı vardı. Ama bu dünyada ...

"Hanımefendi," dedi Kaptan onun kulağına, "kabul ettiğinizi varsayıyorum?" Kadın gözlerini kırıştırdı. "Kabul etmek mi?"

"Mürettebatıma katılıyorum. Açık denizlerde avlanacağız. Yeteneğiniz en iyi ödülleri yakalamamıza yardımcı olacak ve biz de sizi Donanma'dan koruyacağız."

Donanma - Albion'daki tüm deniz cadılarını askere aldılar, onları gemilerinde ve deniz kalelerinde kullanarak ülkeyi savundular. Adı dışında hepsi mahkumdu.

Ürperdi. Bu onun için uygun bir hayat değildi. Tıpkı babasının kuralları altındaki bir hayatın ona göre olmadığı gibi. Tıpkı evde bırakılmış, Teğmen Knighton Villiers'ın dönüşünü bekleyen bir donanma eşinin sakin hayatının ona göre olmayacağı gibi.

Kaptan kaşlarını kaldırdı. "Yağma, gizli hazine ve şöhret sizi bekliyor."

Midesi altüst oldu. Bu tam da hayalini k u r d u ğ u şey değil m i y d i ? Açık denizlerde macera.

Kulağa tıpkı hikâyelerdeki gibi heyecan verici gelse de, artık daha fazlasını biliyordu. Hikâyelerde hiç bahsedilmeyen şeyler vardı; ambarda sintine suyunun kokusu, dünkü halat yanıklarında kendir iplerinin törpülenmesi, bir savaşta ölümün, kanın ve sidiğin kokusu gibi.

Hayatın bir anda yok olabileceği gibi.

Gözleri yanarak yumruğunu sıktı. Ne kadar da aptalmış. Aşk zayıflar içindi. Onun için artık zayıflık yoktu.

Kendini kurtarmıştı - tüm gemiyi kurtarmıştı. Güçlüydü, sevgiye ne ihtiyacı vardı ki?

Zavallı, aptal Evered'e bir bakın - yanlış bir aşk düşüncesiyle onun çılgın planlarını takip etmişti.

Kahretsin, birlikte aptallık etmişlerdi - vahşi romantizm hikâyelerine inanmışlar, onların heyecanını yutmuşlardı.

Ama bayat suyu, ölüm kokusunu, ağır işlerin acısını bilse bile, denizdeki hayat yine de karadakinden daha tatlıydı. Okyanusun geminin gövdesinde yükselip alçalarak onu çekmesi. Esintinin tenini serinletmesi. Mürettebatın yanında kendisi olmak. Hiçbiri ona sessiz olmasını, küfretmeyi ya da sırtıtmayı bırakmasını söylememiş ya da hanımefendi gibi davranmadığı için azarlamamıştı.

Burası evim olabilir.

"Hmm?" Kaptan hâlâ yakındaydı, alçak sesi kulağındaydı ve sadece onun içindi. "Ne diyorsun?"

Yutkunarak başını salladı. "Emredersiniz Kaptan."

Hafifçe kıkırdadı, nefesi gıdıklıyordu. "Çok güzel. Şimdi kendine ne isim vereceksin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Kendimi mi arayayım?"

Çarpık bir gülümseme verdi. "Birazdan Clovis ve ben seni omuzlarımızda büyüteceğiz, bu yüzden hangi ismi tezahürat yapacağımızı bilmem gerekiyor." Kaşlarını kaldırdı ve kızın omzunu sıktı. "Avice mi?"

İrkildi ve başını salladı. Hayır, o kızın ortadan kaybolması gerekiyordu. Evered onu takip ettiği için zaten ölmüştü - Kat, Annem ya da Dadı Alder gibi başka kimse peşinden gelmese daha iyiydi. Babam ve Rufus Amca da Leydi Avice Ferrers'in öldüğüne inanırlarsa daha iyi olur.

Drake kitabında yazıldığı şekliyle *Avice Ferrers* aklıma geldi. A harfini çıkarabilirdi - *ay-viss* değil, *Vice*. Bir fahişe için iyi bir isim olabilirdi. Bir korsan için harika bir isim olurdu.

Kaptan Vice'ın da kulağa hoş gelen bir ismi vardı. Bir gün... Çenesini kaldırarak gülümsedi. "Vice."

"Ahlaksızlık, ha?" Tek kaşını kaldırdı ve alay etti. "Kulağa vaat dolu geliyor - benim sevdiğim türden bir vaat." Clovis'e başını sallamadan önce ona kısa ve ağır bir bakış fırlattı.

Hızlı bir hareketle onu omuzlarına aldılar. Ana güvertede mürettebat alkışlıyordu. Perry kızın dizine vurdu, sırtıyordu.

Esinti Avice'in gömleğinden içeri girdi, saçlarını savurdu, yüzünü okşadı, hafif, canlı, vahşi ve özgürdü ve o da buna güldü. Bu doğruydı. Burası onun yeri. Burası *onun* yeri.

"*Morrigan*'ın mürettebatı," diye bağırdı Kaptan küpeştenin üzerinden, "size - Lady Vice'ı takdim ediyorum!"

"Lady Vice," diye karşılık verdiler. "Ahlaksız!"

Vice başını geriye attı ve her şeyi içine çekti. Tüm gemi önünde uzanıyordu ve ötesinde fırtınadan sonra güneş ışığında parlak ve pırıl pırıl parlayan deniz vardı.

Vice'ın maceraları BENEATH
BLACK SAILS'de devam
ediyor.

Açılış bölümleri için okumaya devam edin...

KARA YELKENLERİN ALTINDA - SNEAK PEEK

CEZA

Vice geminin pruvasında durdu ve seçtiği adayı inceledi. Ortasında bir tepe yükseliyordu ve ince bir dere yağmur ormanlarının arasından bir hat çiziyordu, böylece tatlı suları olacaktı. Güneş beyaz kumlu bir plajın kıvrımlarına vuruyordu. Akılları varsa, orada bir işaret ateşi yakıp geçen bir geminin dikkatini çekebilirlerdi.

Eğer olmasalardı, ölürlerd.

Böyle bir adada ölmenin pek çok yolu vardı. Güneş tarafından kavrulmak. Susuzluk. Açlıktan. Lezzetli görünen bir manchineel tarafından zehirlenmek. Ya da bir zamanların meslektaşlarının yiyecek ve su için rekabete dönüşen basit şiddeti.

"Neden o hayvanları dinliyorsun?" Eski kaptanın hırçın sesi arkasından yükseldi.

İçini çekti ve gözlerini devirerek ona döndü.

Hayatta kalan mürettebatıyla birlikte tekne de toplanmıştı. Donanma üniformasına çok benzeyen mavi ceket yırtık olsa bile bu güneşte kavruluyor olmalıydı, ama yine de bir düzen duygusuna tutunuyormuş gibi üzerinde tutuyordu. Etrafındaki on beş adam, bazıları kanlı burunları ya da kesik kaşlarıyla, düşük kaşlarının altından, ağızları dikilmiş bir şekilde ona bakıyordu.

Aralarında *Morrigan*'ın mürettebatından on kişi küreklere oturmuş, sırtlarını ona dönmüşlerdi. Ötede, küçük geminin dümeninde oturan Perry kaşlarını kaldırıp Vice'a baktı ve güneşten kavrulmuş teninde dişlerinin parlamasına neden olan bir sırıtışla gülümsedi. Bundan en az Vice kadar keyif alıyordu. Bir köle gemisinin zabitleriyle her gün karşılaşmıyordunuz.

"O hayvanlar mı?" Vice başını sallayarak şöyle dedi. "*Tsk, tsk*, kaptan. İşte tam da bu yüzden bu karmaşanın içindesiniz."

"Korsan olduğun için bu karmaşanın içindeyim, ama kötü şöhretli Leydi Vice'ın bile kendi vatandaşlarının refahını birkaç yabancı köleden üstün tutacağını düşünmüştüm."

"Benim *vatandaşlarım* Albion'un köleliği yüzyıllar önce yasakladığını biliyor. Benim *vatandaşlarım* başka bir insana sahip olmanın Fae'lere hakaret olduğunu ve onları böylesine kızdıracak bir felakete asla meydan vermeyeceklerini bilirler. Geminize köle aldığınız anda, benim kitabıma göre Albionlu olmaktan çıktınız."

Başka bir insana sahip olduğunu iddia etmenin düpedüz *yanlış* olduğu gerçeğini boş verin - konuşma tarzına bakılırsa bunu asla anlamayacaktı. Onun üzerinde durdu ve sefil yüzüne baktı. "Ve o lanet vicdan azabın, ortak ülkemiz uğruna sana göstermiş olabileceğim her türlü hoşgörüyü uçurup götürdü."

Çenesindeki kaslar dalgalandı, fokurdadı.

Bu biraz müdahale gerektirebilirdi.

Bir nefesle, fae-kanlı armağanını altlarındaki dalgalı denize açtı. Gelgit küçük adaya doğru ilerliyordu. Kıyı boyunca bir akıntı sürükleniyordu. Daha uzakta, gemileri *Morrigan*'ın ötesinde, yüz metre ötede demirlemiş olan daha güçlü bir akıntı kuzeybatıya doğru akıyordu.

Bu onun bir uzantısıydı, daha doğrusu o bunun bir uzantısıydı - çok daha büyük, çok daha yaşlı, ondan çok daha fazlasıydı, sadece kendi alanındaki başka bir yaratıktı.

Dudakları incelmış, burun delikleri açılmış olan eski kaptan ona doğru ilerledi. Ne kadar da tahmin edilebilir.

Cesaretini toplayarak akıntıyı çekti ve bir saniyeliğine durdurdu. Tekne sarsıldı ve eski kaptan tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve yumruklarını ona yöneltti.

"Oh, lütfen yap" - fae işi tabancasını çekti ve kafasına nişan aldı - "lütfen bana beynini mürettebat arkadaşlarının üzerine sıçratmak için bir bahane ver." Namluyu adamın alnına dayadı ve gülümsedi. Silahsız bir adamı vurmazdı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Göğsü kabararak ona dik dik baktı. Omuzları çöktü ve adamlarının geri kalanıyla birlikte yerine çöktü.

"Yazık." Tabancasını kılıfına geri koydu ve akıntı boyunca aceleyle ilerledi. Küçük tekneyi hareket ettirmek hafif bir işti ve bunlardan ne kadar çabuk kurtulurlarsa o kadar iyiydi.

Birkaç dakika sonra, onun yeteneği ve kürekçiler sayesinde kumsala çarptılar.

Vice dışarı fırladı, ayaklarına ve bacaklarına değen serin sudan, denizin dokunuşunun doğruluğundan iç çekti. Sıkı bir tutuşla tekneyi sabit tuttu ve başını adaya doğru salladı. "Burası sizin durağınız beyler. Teknemden inin."

Köle gemisinin subayları bakıştılar, sonra ona, kürekçilere, sonra da Perry'ye baktılar. Evet, sayıca korsanlardan 16'ya 12 üstündüler ama silahsız bir şey yapmaya kalkışırlarsa aptallık etmiş olurlardı.

Belki de bir hatırlatmaya ihtiyaçları vardı. Gözlerini Perry'ye dikti ve hafifçe başını salladı.

Perry yükselirken, soluk sarı saçları rüzgârda savrularak örgüsünden kurtulmaya çalışıyordu. Bu durum geniş elmacık kemikleri ve sakın havasıyla birleşince, kısa boyuna rağmen ona bir Varangian kraliçesi görünümü veriyordu. Çenesini kaldırdı. "Çıkın dışarı, köpekler!"

Memurlar hemen arkalarında onun gırtlaktan gelen sesiyle sıçradılar. Onlar omuzlarının üzerinden bakarken, o da palasını çekti. Çelik, gözleri kadar soğuk bir şekilde parlıyordu.

Korsanlar ayağa kalktı ve küreklerini mızrak gibi salladı. Vice tedbir için tabancasını çekerek onları tekneden uzaklaştırdı.

Subaylar suya atlayarak dışarı fırladılar ve korsanların arasında korku dolu bakışlar fırlattılar.

"Çok minnettarım," dedi Vice ve en çekici gülümsemesini takınarak eğildi. Perry onlara bir spor çantası dolusu malzeme fırlattı ve el salladı.

Vice başıyla onayladı. Kanun ne derse desin, o bir canavar değildi - adamlara yaşama şansı vermek için ip, birkaç alet ve bir matara tatlı su almıştı. Kim bilebilirdi ki? Belki yaptıkları hatayı anlarıydı.

Belki de deniz sihriyle birlikte solungaçları da çıkar.

Yine de, bu adamlar insanları alıp satmıştı. Fae'ler onları evlatlıktan reddederdi ve bu yeterli bir cezaydı. Adil halk ne kadar zor bulunsa da, onların iyiliği olmadan, bu aptalları hangi kötü şansın bulacağını kim bilebilirdi? Lanetlenmişlerdi.

Eski kaptan ve subayları kıyıya sıçrarken, uzun bot mürettebatı tekneyi geri döndürerek daha derin sulara doğru yöneldi. Sırılsıklam pantolonu onu aşağı çekerken, Vice tekneye tırmandı ve pruvadaki yerine geri döndü.

Morrigan dalgaların arasında usulca sallanıyor, onların dönüşünü bekliyordu.

Köle tacirlerinin gemisi, göbekli bir brig, bir o yana bir bu yana savruluyordu.

İç geçirdi. Subayları bordoya boyamak için yaptığı bu küçük gezi onu neredeyse kaptan yapmıştı ama *Morrigan*'a döndüklerinde bir kez daha Kaptan FitzRoy'un emri altında olacaktı. Gerçek anlamda değil - bunu yapmayı aylar ve aylar önce bırakmışlardı - ama onun emri altındaydı ve bu onu rahatsız etmeye yetiyordu. Kendi rotasını belirlemek istiyordu.

"Gemimizi ele geçirmiş olabilirsiniz," diye bağırdı eski köle taciri kaptan dalgaların arasından, "ama Lady Vice'ın günleri sayılı!"

Alay etti. Herkesin günleri sayılıdır. Sadece bazılarının ki diğerlerinden daha azdı.

Parlak bir şekilde gülümseyerek döndü ve el salladı. "Seninki kadar sayılı değil, mahsur kalmış köpek!"

"Yapabiliyorken tadını çıkar." Bu mesafeden bile gözleri nefretle parlıyordu. "Başına konan ödül 1,000 gine. Belki de mürettebatın seni kendi elleriyle teslim etmeli."

Perry'ye dönüp sırtımadan önce parmağını köle tacirlerine doğru kaldırdı. "1,000 gine mi? İki katından fazla. Dünyada yükseliyorum."

Perry kıkırdarak başını salladı ve dümeni ayarladı.

Üç köşeli şapkasını sert güneşe karşı aşağıya çeken Vice, bakışlarını *Morrigan*'a sabitledi. Böyle bir ödülle, birileri onun değerini anlamıştı.

Ne yazık ki herkes yapmadı.

Dudaklarını bükerek teknelerini dalgaların arasından gereğinden biraz daha hızlı itti, bu çaba kaslarını yakıyor ve midesinin guruldamasına neden oluyordu.

Gemiye yavaşlayacağı rüzgâra doğru kovalamak onun fikriydi ve gemiye binme ekibine o liderlik etmişti. Bir ödülün nasıl yakalanacağını ve bir gemiye nasıl kaptanlık edileceğini biliyordu, lanet olsun.

Belki FitzRoy şimdi bunun farkına varır ve sonunda ona söz verdiği kaptanlığı verirdi.

Belki de çirkin ve beceriksiz olan o göbekli tuğ onun olabilirdi.

VENATRIX

Koca gemiyi onarmak ve kılık değiştirmek bir haftalık bir işti - Vice'ın kaptanlığı için *değil*, satış için hazırды. Ama en azından FitzRoy'u satıştan elde edilecek parayı köleleştirilen ve gemiyle taşınan kadın ve erkeklere paylaştırmaya ikna etmeyi başarmıştı.

Boudicca Kalesi'nin toplarından olabildiğince uzaklaşarak Port Royal Limanı'na yanaşırlarken iç çekişi rüzgâra karıştı. Yavaşça yavaşmaları ve demir almaya hazırlanmaları için yelkenlerin düzeltilmesine yardım etmişti ve şimdi bir kolunu bir halata dolamış, parmakları gökyüzüne uzanmıştı.

Çok sayıda iskeleye yanaşan gemilerin ötesinde şehir yükseliyordu. Taş, tuğla ve ahşap binalar tavernalara, genelevlere, zanaatkârlara, tüccarlara, depolara, atölyelere, kooperatiflere ve hem zenginlerin hem de fakirlerin evlerine ev sahipliği yapıyordu. Üç kalesi ve kışlalarından da anlaşılacağı üzere şehir Albion Donanması için bir kaleydi. Perry, buranın bir zamanlar Nassau gibi bir korsan cenneti olduğunu ama artık Port Royal'in büyük ölçüde yasal hale geldiğini söyledi.

Yaklaştıkça, seslerin ve işlerin *gürültüsü* denizin sabit *sessizliğine* katıldı, ara sıra palmiye ağaçlarından sahil kulelerinin taş işçiliğine sıkışmış yuvalara uçan papağanların tiz çığlıklarıyla noktalandı. Bir yerlerden uzaktan müzik sesi geliyordu - büyük olasılıkla *çok sayıdaki* tavernadan birinden.

Yasal olması *sıkıcı* olması anlamına gelmiyordu.

Belki kıyı izninde biraz eğlenmek için zaman bulabilirdi.

Bu, *Morrigan* yerine *Üçler* olarak gizlenmelerinin kalmalarına izin verecek kadar uzun sürdüğünü varsayıyordu ...

Gözlerini kısarak halihazırda burada olan gemileri taradı, kaçınımları gereken eski düşmanları ya da ayrıldıklarında takip edebilecekleri potansiyel hedefleri izledi.

Köle gemisi arkasında sallanıyordu, şişman gövdesi beklediği kadar yavaş ve sertti. Neredeyse onu yöneten Bricus için üzülecekti. İkinci kaptanın *Morrigan*'dan bir birliği ve eski köleleri vardı, yani çok sayıda el vardı ama bu şey kontrol edilemez görünüyordu.

Bunu kabul etmekten nefret etse de FitzRoy haklıydı - bu bir korsan gemisi değildi. Ona kaptanlık etmesi için hızlı, şık bir yaratık götüreceklerine söz vermişti. Güzel ve alçak profilli bir şey.

"Ooh." Bu ses onun içinden çıktı.

Küçük bir gemi rıhtımda duruyordu. Üç direkliydi ve baş ve kık taraflarında yükseltilmiş güverteleri olan bir fırkateyn şeklini almıştı ama sadece 90 feet uzunluğuyla gördüğü tüm fırkateynlerden çok daha küçüktü. Bir yelkenliden pek büyük değildi ve *Morrigan*'dan da biraz daha küçüktü.

Bu boyutta ve bu kadar şık bir gövdeyle tam donanımlı olsa hızlı olurdu. 11 knot, belki daha fazla? Ve bu, Vice'ın akıntıyı ilerleten yeteneğinin yardımı olmadan gerçekleşirdi. Bu güzelliğin adı neydi?

Rüzgâra doğru daha da eğildi, dürbününü kaldırdı, sadece bir ayağı ve bir eli onu örtülere bağlı tutuyordu.

Gövdede altınla boyanmış, *Venatrix*. Dişi avcı.

Oh, Lordlar ve Bayanlar. *Bunun* gibi bir şey. Çok güzel bir gemiydi. Korsanlık için mükemmel bir gemi.

Onun için mükemmel bir araç.

Venatrix gibi bir gemi varken o köle tüccarı gemisine kaptanlık yapmayı nasıl düşünebilmişti?

Heyecandan tüyleri diken diken olmuş bir halde dürbünü bir kenara bıraktı ve aceleyle pruvadan aşağı indi. Son birkaç metreyi güverteye atladı ve alçak bir iniş yaptı.

Vice yolunu kesince Perry kısa bir süre durdu. Tek kaşını kaldırdı, dudaklarını bir tarafa büzdü - Vice'ın deyimiyle o alaycı bakışı. "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

"Şunu gördünüz mü?" Ne demeli? - "Sanırım minyatür bir fırkateyn? *Venatrix*." Perry'nin omzundan tutup onu küpeşteye çekti ve niyetini göstererek "Muhteşem değil mi? Bence bu aşk."

Perry homurdandı ve dürbünü ondan çekti. "Sen, aşktan mı bahsediyorsun? Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Gemiye taradı, bir onay sesi

boğazında. "Çok ince bir çizgi çiziyor, hakkını vereyim. Daha kötü birine de aşık olabilirsin."

Vice cebinden bir kaju fıstığı çıkarıp ağzına attı ve demirlemiş gemiyi izlerken bir yandan da bir şeyler atıştırdı.

Venatrix'i almalarının bir yolu olmalıydı. FitzRoy ikna edilebilirdi, elbette. Son zamanlarda huysuzlaşmıştı - bir şey ruh halini bozmuştu, belki Drake'in hazinesinin gizemini koruması, belki de başka bir şey. Belki de ilişkilerinin altı ay önce sona ermesinden bu yana kimseyle yatmıyor olmasıydı.

Belki de onu ikna etmek için kadınsı cazibesini kullanabilirdi - bu kadar uzun bir kuraklıktan sonra duyarlı olmalıydı.

"Neye sırtıyorsun?" Perry dürbünle karnını dürterek dürbünü onun avuçlarına bıraktı.

"Eğer o gemiyi alırsak" - elinde bir ceviz daha, *Venatrix*'i işaret etti - "Kaptan onu bana vermek zorunda kalacak." Köle gemisi korsanlık için uygun değildi ama *Venatrix*? "Mükemmel - FitzRoy'un kendi filosunun başlangıcı." Sırıttı ve kajuyu ağzına attı.

"Hmm." Perry'nin gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve tekrar *Venatrix*'e baktı. "Kaptanlık yapmak ister misin? Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Çiğneyen Vice kaşlarını çattı ve Perry'nin profilini inceledi. Bununla ne demek istemişti? "Elbette hazırım. Cesurum, atılganım, zekiyim - gemiyi rüzgâra karşı kovalama fikrim çok işe yaradı, değil mi?"

"Peki ya işe yaramasaydı? Yedek planın neydi?"

Güldü ve Perry'nin omzuna vurdu. "Yedek planlar, ilk planlarına güvenmeyen insanlar içindir. Ve dalgalara hükmedemeyen insanlar içindir." Göz kırptı ve bir iskele ile uzun bir brigantin arasında süzülürken gövdelerinde oluşan köpüklere baktı.

Aslında bunu emretmiyordu, bir insanın kolunun kalkıp inmesini emretmesinden daha fazla değil. Komut, bir kişinin diğerine yaptığı şeydi. Ayı olan şeyler içindi. O ve deniz birdi.

"Her neyse," dedi kolunu Perry'nin omzuna dolayarak ve onu sıkarak, "FitzRoy bana yeterince uzun zamandır söz veriyor, sadece henüz doğru gemiyi bulamadık. Eğer bu doğru gemi değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Onun olacaktı, bunu gelgitlerde hissedebiliyordu.

"Ama bunun hakkında, kimin olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kraliçe'nin gemilerine saldırmaktan hoşlanmadığınızı sanıyordum - bana biraz donanma kokusu geliyor."

"İşte Barrels, hadi öğrenelim. Ahoy!" Göbekli liman işçisine el salladı, ona geniş bir gülümseme ve ardından *Morrigan*'ın demirleme halatlarından birini attı.

Başını kaldırıp baktığında, çizgiyi zamanında yakalayamadı ama yine de gülümsedi. "Neredeyse beni yakalıyordunuz, bayan." Sanki onu tanımıyormuş gibi saçının ön kısmına dokundu ama bu hareketi, kalabalık rıhtımda kimse görmeden göz kırpmak için kullandı.

Hanımefendi. Bu da etrafta güvenmediği insanlar olduğu anlamına geliyordu. Eğer ona Vice deseydi, kötü şöhretli korsan Lady Vice'in burada olduğu bir saat içinde limanda duyulurdu.

Ve Port Royal gibi bir yerde her kulak dost canlısı değildi. Burada bir ticaret gemisi kılığında hareket etmek zorundaydılar - *Morrigan*'ın top iskelelerinin ve isminin yarısını kapatmışlar ve siyah yerine beyaz yelkenlerini açmışlardı.

Morrigan yerine oturdu ve Vice, Perry ile Saba'ya iskelede yardım etti, Barrels da diğer ucu tuttu. Oraya ilk çıkan o oldu, iskeleye doğru adım attı, Perry de çok geride değildi.

"İşte, Barrels" - adam yedek misinayı ustalıkla bükerken, dövmele parmak eklemleri bükülürken yanına sokuldu - "Şuradaki küçük fırkateyn *Venatrix* hakkında ne biliyorsun?"

İşinden doğruldu ve kaşlarını ovuşturdu. "Ah, pekâlâ." Sağına soluna baktı, sonra Perry ile onu iş arkadaşlarından uzaklaştırdı. "Ben de sizi bu konuda uyaracaktım."

Perry'nin kaşları çatıldı ve ona doğru eğildi.

Vice alay etti. "Uyarmak mı? Korkarım bunun için çok geç - ben zaten aşığım."

"Umarım o gemiyle değil - o bir korsan avcısı."

"Huh." Bir korsan avcısı gemisi. Düşük profilli, hızlı, iyi silahlanmış. Mantıklı. Ve onu ele geçirmeyi daha tatlı hale getirecekti. Bir kaşını kaldırdı. "Bu işleri daha da ilginç hale getiriyor."

"İlginç değil, Vice, *tehlikeli*," diye mırıldandı Barrels. "Avcı senin için burada."

"Deniz cadımı kim arıyor?" Kaptan'ın arkasından gelen alçak sesi sessizliklerini böldü.

Döndü ve ona gülümsedi.

Kamarasında geçirdiği uzun günlerin solgunluğuna rağmen FitzRoy, kıyı ziyaretleri için sakladığı şık siyah paltosunun içinde iyi bir görüntü sergiliyordu. Altın örgüsü ve pirinç düğmeleri güneşte parlıyordu. Ela gözleri ona dikilmişti, kenarları kızarmıştı ama her zamanki kadar yoğundu. Biçimli ağzının köşesinde bir sırıtma titreşimi belirdi. "Vice" - tek kaşını kaldırdı - "neler yapıyorsun?" Ses tonunda, asi bir sevgiliyi azarlayan biri gibi bir alay vardı.

Dudaklarını yaladı ve yutkundu, kalp atışları hızlandı. Son zamanlarda onunla birlikte olmamış olabilirdi ama o hâlâ çok yakışıklı bir adamdı.

Ve bu ses ...

"Limanda bir korsan avcısı var, Kaptan," diye mırıldandı Perry, kollarını kavuşturmuş, Vice'a dönerek onun alaycı bakışının düşük tonlu bir versiyonunu takınmıştı. "Ve onun için burada."

Vice çenesini kaldırdı, elleri kalçalarında. Bir korsan avcısı onun için burada. Bu Fitz'in görmesini sağlardı - Donanma'nın peşinden birini göndermesi için yeterliydi, kesinlikle bir kaptan olmak için yeterliydi.

"Albion'dan buraya kadar gelmiş. Bu akşamki balodan sonra valiyle görüşecek," diye araya girdi Barrels, Fitz'e kaşlarını kaldırarak.

Fitz ters ters baktı, ağzı düzleşti, kaşları çatıldı. "Ve özellikle yardımcısı için geldi, kaptanı için değil?"

Ellerini kaldırdı ve omuz silkti, çaresizdi. İnsanların, aynı zamanda deniz cadısı olan bir kadın korsanın hikâyelerini anlatmayı kaptanından daha çok sevmeleri onun suçu değildi.

Ve bu onun hatası da değildi. Fae kanıydı. Sadece adil halk tarafından kutsanmış olanlar bile -fae dokunuşlular- karşı konulması zor bir cazibeye sahipti.

FitzRoy için bardağı taşıran son damla, altı ay önce Albion'a döndüklerinde onun hakkında söylenen şarkılar olmuştu. Özellikle de *Korsan Kraliçe'nin Şarkısı*. Tartışmışlardı ve o zamandan beri ona dokunmamıştı. Fae cazibesine rağmen.

Bu insanların şarkı söyleyip masal anlatması onun suçu değildi ama umarım bunu kendi avantajına çevirebilirdi. Ne kadar çok hikâye anlatırlarsa, kendi kaptanlığını kazanma olasılığı o kadar artacaktı. Onu sonsuza dek kendi komutası altında tutamazdı ve ne kadar çabuk serbest bırakırsa, o kadar çabuk onu gölgede bırakmaktan vazgeçerdi.

En azından teori buydu. Şüphelenmeye başlamıştı ...

Başını eğdi ve Barrels'a yan gözle bakmadan önce özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bu gece valinin balosu var - sanırım malikanesinde olacak." Eğer gizlice içeri girebilirse, bu korsan avcısı hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Ve eğer onun hakkında, zayıflıkları hakkında bir şeyler bilirse, o zaman güzel gemisini çalma konusunda üstünlük sağlayabilirdi.

Variller başını salladı.

"Peki avcı gidiyor mu?"

"Evet, onu davet etti - sanırım kızını onun önünde bir ödül gibi sallamak istiyor."

Perry gözlerini kıstı. "Ne planlıyorsun, Vice?" "Keşif." *Venatrix*'i nihai olarak ele geçirmek için, evet, ama

Ayrıca kendi merakı için de. Onu yakalama şansı için Albion'dan onca yolu tepen bu adam kimdi? Başaracağına inanması için iyimser bir aptal olması gerekirdi. Ama Lordlar ve Leydiler, onun önünde sallanmak için cazip bir yem seçmişti.

"Hayır, olamazsın -"

"Öğrenebilirim. Eğer bu adam benim peşimdeyse, o zaman *Morrigan*'ın da peşinde demektir, bu yüzden onu tanımamız en iyisi, değil mi Kaptan?" Kirpiklerini indirerek ona baktı.

"En azından bir şey," diye kabul etti omuzlarını eğerek.

"Ve bu iş için en uygun kişi olduğumu düşünürsek..." Yutkundu ve gülümsemesi bir an için gerginleşti.

O kız çoktan ölmüştü, geçmişi uzak bir hatıraydı ama gerektiğinde nasıl davranacağını hâlâ biliyordu. Görgü kuralları üç yıl içinde değişmiş olamazdı. Boğazının arkasını rahatsız edici bir rahatsızlık gıdıkladı.

Hızlı bir nefes aldı. "Geçmişimi düşününce."

İşte, söylemeye en çok bu kadar yaklaşabildi. O aptal kız Leydi Avice Ferrers'ten asla bahsetmeyecekti. Dünyanın bildiği kadarıyla o ölmüştü. Sadece Perry, Fitz ve üç yıl önce *Morrigan*'da görev yapmış olanlar onun Leydi Vice olduğunu biliyordu ve hepsi de bu konuda sessiz kalmaları gerektiğini biliyordu.

Avice Ferrers'in utancından bu kadar yüzünü buruşturmak yeter. O artık bir korsandı, sertti ve küçük bir kızın aptalca fikirlerinden arınmıştı.

Omuzlarını geriye çekerek çenesini kaldırdı.

Fitz başını eğdi, ağzı düşünceli olduğu zamanlarda olduğu gibi somurttu.

Perry'nin dudakları büzüldü. Levazım subayı olarak, Kaptan sormadığı sürece bu kararda söz hakkı yoktu ama Vice sorulursa ne diyeceğini biliyordu.

Hayır. O da

pervasız.

Tatlı fae Lordları ve Hanımefendileri, Perry'yi çok severdi - en yakın arkadaşı, neredeyse ailesi sayılırdı - ama bu kadın *pervasız* kelimesini kullanmayı çok severdi. Onun kitabında her şey *pervasızdı*. Ya da en azından Vice'ın yapmak istediği her şey.

Vice Fitz'e baktı, hâlâ düşünüyordu. Perry'nin fikrini sormadan önce onu ikna edebilirse...

Parmaklarının hafif bir fırçasıyla adamın omzundaki hayali bir toz lekesini temizledi. Bu onun şıklık damarına basacaktı. "Ayrıca, geçen hafta hapisaneden o süslü kadın kıyafetleri sandığını aldık. Hepsinin ziyan olmasına izin vermek yazık olur."

Kaşları havaya kalktı ve bakışları kızın üzerinde gezindi. Onu tam takım elbiseler içinde, saçlarını taramış, kıvrımış ve giyinmiş olarak hayal ediyor olmalıydı. Tanrım, bunu en son ne zaman yapmıştı? O maskeli baloya birlikte gizlice girdiklerinden beri yapmamıştı herhalde. Ve bütün gece, çok güzel bir kılıç kedisine sahip olan ve onu elmas işlemeli bir tasmayla gezdiren bir dük gibi kasıla kasıla yürümüşü.

Kaptanı kolay yönetilen biri değildi ama hayattaki güzel şeylere sahip olmaktan hoşlanıyordu. Ve bir keresinde ona söylediği gibi, *güzel bir elbise giymiş gerçek bir hanımefendi, bir erkeğin sahip olabileceği en güzel şeylerden biridir.*

"Pekâlâ, Vice." Saçının bir tutamını başparmağı ve parmak uçları arasında ovuşturdu. "Sadece başını belaya sokmamaya çalış."

Oh, niyetliydi.

AVCIYI AVLAMAK

Üniformalı bir adamda bir şeyler vardı. Özellikle de onu çok iyi giyen birinde.

Vice bir bardak punç doldururken yan gözle onun profilini izledi. Ondan belki birkaç yaş büyük olan adamın orta kahverengi saçlarının yanları kısa, tepesi uzun ve gürdü, sanki parmaklarını geçirmiş gibi geriye taranmıştı. Kesilmiş favoriler ve yüksek elmacık kemikleriyle vurgulanan açılı bir çeneden oluşan oldukça yakışıklı bir yüzü çerçevelemesi dışında özel bir şey değildi.

Uzun boyu, geniş omuzları ve göğsüyle balo salonunun yüksek pencerelerinin yanında heybetli bir şekilde duruyor, dışarıya bakıyor ve görünüşe göre daha çok dışarıdaki dünyayla ilgileniyordu.

Onu suçlayamazdı. Tıpkı Albion'da olduğu gibi, buradaki insanlar da *gerçeklerden* çok elbiseler ve görgü kurallarıyla ilgilenen ikiyüzlülerdi.

"Masa örtüsündeki şu döküntülere bakmayacak mısın?" dedi omzundaki kır saçlı bir kadın. "Bugünlerde kızlara ne öğretiyorlar?"

Belki de dökmeden punç nasıl doldurulurdan daha ilginç bir şey? Vice bir kaşını kaldırdı ve kadına kısa bir gülümseme fırlattı. "Oldukça." Daha fazlasını söylemek zorunda kalmamak için içkisini yudumladı.

Hâlâ oradaydı, hâlâ dışarıdaki bir şeye dalmıştı.

Vice bir saattir buradaydı ve korsan avcısından hiç haber alamamıştı. Ama belki de bu boşa giden bir yolculuk olmayacaktı. Kıyı iznindeki erkekler, haftalarca denizde bir kadın görmeden dönmeden önce bir takla atmaya ikna edilebilirdi.

Parmakları küçük bir punç bardağının etrafında kıvrılmıştı, bu da ellerini neredeyse komik derecede büyük gösteriyordu.

Büyük eller, abartmak için apoletlere ihtiyaç duymayan güçlü omuzlar ve uzun, zayıf bacaklar. Mükemmel bir aday olabilirdi, artık Yüzbaşı'nın işi bitmişti.

Omzundaki *kadın bir centilmenin eğitimi* hakkında bir şeyler söylüyordu ve şimdi bir cevap bekliyormuş gibi durakladı.

Vice gözlerini devirdi. "Affedersiniz." Üniformalı adama doğru yürümeye başlamadan önce kadına bir bakış bile atmadı.

Buraya davet edildiğine göre bir çeşit subaydı - bir adamın teğmen, komodor ya da kaptan olduğunu gösteren aptalca küçük ayrıntıları öğrenmeye zahmet etmemişti. Rütbesi ne olursa olsun, bölgedeki gemiler, donanma hareketleri, bu korsan avcısı hakkında bazı yararlı bilgileri ağzından kaçırabilirdi...

Erkekler çarşafar arasında çok konuşkan olabilirler.

Sadece neye bakıyordu? Arkasından dolanarak pencereden onun ötesine baktı. Ah, liman.

"Gemine göz kulak mı oluyorsun?" diye mırıldandı, tam olarak onun kulağına değil.

Zıplamadı ama yavaşça doğruldu ve kaşlarını kontrollü bir şekilde kaldırarak ona doğru döndü.

Kahretsin, yüz yüze daha da iyiydi. Gri gözleri onu inceledi ve sıradan gibi görünen saçları pencereden süzülen güneşin son ışıklarıyla parıldadı. Bu açı aynı zamanda sol gözünün üstündeki ayrıkta saf beyaz bir şoku da ortaya çıkardı. Onun hemen altında, kaşının kenarından geçen bir yara izi gümüşü bir çizgi oluşturuyordu. Bu neyden kaynaklanıyordu?

Ve iki kere lanet olsun, bir bayanın bir erkeğe bu şekilde yaklaşmaması *gerekiyordu*. Bununla başa çıkabilirdi ama bir unvan bile kullanmadan durup dururken ona hitap etmemesi *de* gerekiyordu. Pratiği yoktu.

Çok geç de olsa ekledi, "Ser."

Denizci beyefendi boğazını temizledi, bakışları yere düştü. "Korkarım öyle, madam." Gözleri sevimli bir çekingenlikle kırıştı. "Özür dilerim, korkarım kibar bir toplumda bulunmayalı uzun zaman oldu ve bu beni bir balo salonundan çok bir gemide evimde hissettirdi."

Onu suçlayamazdı. Burası çok havasızdı, *kibar toplumun* talep ettiği tüm giysi katmanları da buna yardımcı olmuyordu. Üç kombinezon, bir eteklik, bir kombinezon, kalçalar ve sonra tüm bunların üzerine giyilen ve önü göğüsten bele kadar düğmeli, önü açık bir elbise.

Hanımefendilerin ve beyefendilerin yumuşak sesleri devasa odanın içinde dolaşıyordu - Lordlar ve Hanımefendiler, o kadar sessiz konuşuyorlardı ki ürkütücüydü. Ara sıra kadehler tokuşturuluyor ve bir piyanofort çalınmadan duruyordu. Ama bunun dışında

başka hiçbir ses yoktu. Ne kerestelerin iniltisi, ne dalgaların sesi, ne de yelkenlerin kırıbaşı. Ayaklarının altında yuvarlanan güverte olmadan bacakları bile belirsiz hissediyordu.

Körfezin aşağısında her şey hareketliydi. Demirlemiş gemilerin hafif salınımları, dalgalanan bayraklar ve bir faaliyet kovanı - hepsi de bir amaç için çalışan erkekler ve birkaç kadın. Buradaki insanlar ise *hiçbir şey* yapmadan öylece dolanıyorlardı.

İç çekti. "Balo salonları çok hareketsiz, değil mi?"

Başını eğdi ve o çelik grisi gözleri bir an için kısıldı, sanki onun yorumuyla kafası karışmış gibiydi.

Omuz silkerek tatlı punçtan bir yudum içti. En azından burada soğuk içecekler vardı, gerçi buzu nereden aldıklarını Tanrı bilirdi.

Ona hâlâ o tuhaf bakışını atıyordu, sanki bir çapaya sarılmış bulduğu şaşırtıcı bir şeymiş gibi. Kadehini odayı işaret etmek için salladı. "Gıcırdayan tahtalar yok, yelken şakırtısı yok, tuzlu esintinin ya da spreyin dokunuşu yok, teninde güneş yok."

Kontrollü gülümsemelerin en zayıfı dudaklarına dokundu.

Onlara kendi yüzüğüyle dokunsa nasıl hissederlerdi? Evlilik yüzüğü takmıyordu, bu evden uzakta olan denizcileri her zaman durdurmazdı ama biraz şansla bu onu kızın yaklaşımlarına karşı daha duyarlı hale getirebilirdi.

"Çok denize açıldınız mı, madam?"

Güldü. Bir korsana sorulacak ne soru ama. Ama burada bir korsan olması gerekmiyordu. O bir *hanımefendiydi*. "Buraya sadece Albion'dan geldim. Ailemi bunca zaman deniz tuttu." Tıpkı yıllar önce *onun* olduğu gibi. Şikâyet etmişti ve kusmayı bıraktığında bile ranzalarında inleyip durmuştu.

Lordlar ve Leydiler, iyi bir çift olduklarını nasıl hayal etmişti? Zavallı adam, onun aptallığı yüzünden dünyanın öbür ucuna sürüklendi.

Gözlerini kırıştıtarak onun hayaletinden kurtuldu. "Ama ben bunu çok... heyecan verici buldum."

"Heyecan verici mi?" Subay bir kaşını kaldırdı, yüzünün geri kalanı hareketsizdi. Tanrım, Donanma erkeklere diğer her şey gibi yüz ifadelerini de mi öğretiyordu? "Haftalarca bir gemide sıkışık bir yaşam sürmeyi düşünecek pek fazla genç bayan yoktur." Körfeze doğru bir bakış attı ama çelik gözleri hemen ona döndü. "Aileniz mi? Yani kocanız, anne babanız ya da...?"

Evli olup olmadığını ya da zengin bir babanın koruması altında olup olmadığını kontrol ediyordu. Ah, demek ilgileniyordu. Mükemmel.

Sırttı. "Teyzem ve kuzenlerim. Kocam birkaç yıl önce öldü." Bu kısmı doğrudu - ne de olsa en iyi yalanlar bir gerçek tohumundan gelir. Dul olduğu için müsaitti ve kaybetmekten korkacağı bir bekareti yoktu. "Ah, özür dilerim, işte yalnızlık anınızda sizi tanıştırmadan üzerinize atladım." Biraz şansla, daha sonra onun üzerine atlayacaktı, kelimenin tam anlamıyla. "Leydi Lyons."

Onun adı. Evlendiklerinde Ferrers olmaktan vazgeçtiği için teknik olarak onun adıydı ama hiçbir zaman kendi adı gibi hissetmemişti.

Belki de bu, bilinçaltının çocuksu benliğini, aralarındaki küçük romantizm oyununun daha en başından mahkûm olduğu konusunda uyarmaya çalışmasıydı. İdealist rolü oynamak yerine onu dinlemeliydi.

Ah neyse, bu bir asır önceydi. En azından babasının onu nişanladığı zavallı Villiers oğlanından daha iyi bir seçim olmuştu.

Subay sert bir selamla, "Kaptan Knigh Blackwood," dedi. "Kaybınız için başsağlığı dilerim."

"Memnun oldum, efendim." Karşılığında eğildi. "Uzun zaman önceydi ama yine de teşekkür ederim."

Doğrulurken, lila rengi elbise giymiş sarışın güzel bir kadın balo salonunun kenarında durdu. Gözleri irileşti ve ağzı bir saniyeliğine açıldı, sonra tekrar kapattı, neredeyse bir hanımefendi gibi kendini tutuyordu.

Tanrım, o saçlar ve narin yüz hatlarıyla Vali deLacy'nin kızı olmalıydı. Barrels, deLacy'nin onu subayların önünde havuç gibi sallandıracağını söylememiş miydi?

Kadın kaskatı kesildi, Vice'a ters ters baktı ve topuğunun üzerinde dönerek kalabalığın içine doğru uzaklaştı.

Kötü şans, Bayan deLacy - *bu* memur kaçırıldı.

Kedi gibi bir gülümsemeyle Vice bakışlarını tekrar subaya çevirdi. "Ee, Kaptan Blackwood, sizi Xaymaca kıyılarına getiren nedir?"

"Bir kadın."

Patlama. Kadın soru sormak için kaşlarını kaldırdı ve adamın yanakları kızardı. "Hayal edebileceğiniz şekilde değil. O bir korsan - belki de onu duydum. Albion'da bile oldukça kötü bir şöhreti var."

Bir kahkaha tehdidiyle boğazı daraldı. Bu çok fazlaydı - "Ona Bayan Ahlaksız diyorlar."

Tabii ki öyle. Başını sallayarak kıkırdadı.
Boğazını temizledi. "Bahse girerim gerçek adı bu değildir."
Alay etti ve punçunun geri kalanını içti. "Sen korsan avcısısın." Onu
bulmaya gelmişti, değil mi?
Tanrılara, Lordlara ve Leydilere lanet olsun, ona gerçekten baştan çıkarıcı
bir avcı göndermişlerdi.

Continue reading SİYAH
YELKENLERİN ALTINDA.
Kindle Unlimited
aboneliğimize dahildir.

BAZEN BİR KORSANI YAKALAMAK İÇİN BİR KORSAN GEREKİR

Yanında hava büyüsü olan Leydi Vice açık denizlerin belasıdır ama kendi gemisinin kaptanı değildir. Henüz değil. Eğer kaptanını kendisine emir vermesi için ikna edebilirse, kendi kaderinden sorumlu olacak.

Knigh Blackwood, ailesinin borçlarını ödemek için Kraliyet Donanması adına korsan avlıyor. Ve bu işte çok iyidir. Leydi Vice'in başına konan ödül artınca, alışılmışın dışında yöntemler kullansa bile onu adaletle yüzleştirmeye kararlıdır.

Birlikte çalışmaya zorlanan ikili, karşılıklı çekimlerini inkâr edemez. İkili denizdeki savaşlar ve gemilerindeki entrikalarla yüzleşirken, her ikisinin de sorunlarına cevap olabilecek uzun zamandır kayıp bir hazine hakkında ipuçları keşfederler.

Ama gömülü olan tek şey hazine değildir. Unutulmaya yüz tutmuş sırlar, onları birbirinden ayırabilecek bir pusuda beklemektedir.

Vice ve Knigh yakınlaştıkça, onun özgürlüğüne ve ailesine yönelik tehdit de artar.

Çünkü birinin başarılı olması için diğerinin başarısız olması gerekir.

Kurnaz kahramanları, alıngan kadın kahramanları ve düşmandan aşığa romantizmi seviyorsanız, Sarah J Maas ve Miranda Honfleur hayranları için mükemmel olan bu yeni yetişkin fantezi serisine bayılacaksınız.

Beneath Black Sails'i hemen satın alarak bayrakların yalan söyleyebildiği, X işaretinin noktayı belirlediği ve sadakatlerin kumdan daha fazla değiştiği bir dünyada rom dolu maceralara yelken açın.

(20 Nisan 2020'de geliyor.)

Kindle Unlimited aboneliğinize dahildir.

AYRICA CLARE SAGER TARAFINDAN

Beneath Black Sails - Buharlı romantizm ile fantastik korsan macerası.

Kitap 0 - Karanlık Denizler

Boyunca Kitap 1 - Kara

Yelkenlerin Altında

2. Kitap - Karanlık Gelgitlere Karşı - 2020'de

çıkacak 3. Kitap - Kara Göklerin Altında - 2020'de

çıkacak 4. Kitap - Karanlık Fırtınaların İçinden -

2020'de çıkacak

Counterfeit Contessa - Romantizm ve karanlık temalar içeren tarihi fantastik macera.

Kitap 0 - Mudlark

Kitap 1 - Bir Hırsız ve Bir Centilmen

Kitap 2 - Bir Sleuth ve Bir Şarlatan

Kitap 3 - 2020'de

Kitap 4 - 2021'de Geliyor

YAZAR HAKKINDA

Clare Sager aksiyon, entrika ve romantizm dolu fantastik maceralar yazıyor. Robin Hood'un ülkesi Nottingham'da yaşıyor, bu yüzden her zaman kurallara göre oynamayan karakterler hakkında yazması şaşırtıcı değil.

Kendisini www.claresager.com adresinde bulabilir veya aşağıdaki bağlantılardan sosyal medyada ya da clare@claresager.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçebilirsiniz

Clare Sager
tarafından Karanlık
Denizler Boyunca

İlk olarak 2020 yılında CLARE SAGER
tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı
İlk olarak 2020 yılında CLARE SAGER tarafından yayınlanan
e-kitap Telif Hakkı © Clare Sager 2020

Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitabın hiçbir bölümü, satın alındığı form dışında ve yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz. www.claresager.com
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

